Έτος Ε'

Τεῦχος 95ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α'
ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΠΕΤΡΟΣ, Μηχανικὸς–Τοπογράφος
ΑΡΧΟΝΤΟΥΛΑΚΗΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, Διευθυντὴς Β'
ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ, Ἰατρὸς
ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Διευθυντὴς Ὑπουργείου Δικαιοσύνης
ΒΛΥΣΙΔΗΣ ΖΑΧΑΡΙΑΣ, Ὑφηγητὴς Πανεπιστημίου
ΓΑΡΔΙΚΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΓΑΛΑΝΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΓΙΩΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΣ τ. Ἐφέτης–Συγγραφεὺς
ΓΑΒΑΛΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, Εἰσαγγελεὺς
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΙΝΑ, Λογοτέχνις
ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΓΑΡΔΙΚΑΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΚΑΤΣΑΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΚΑΨΑΣΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ἰατροδικαστὴς
ΚΩΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Καθηγητὴς Ἀμερικανικοῦ Κολλεγίου Ἑλληνικοῦ
ΚΛΕΙΣΙΟΥΝΗΣ ΑΓΓΕΛΟΣ, Ἱστορικὸς
ΚΙΝΝΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, τ. Ἀρχηγὸς Ἀστυνομίας Πόλεων
ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ἀστυνόμος Β'
ΚΡΟΚΙΔΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, Ἀστυνόμος Β'
ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΚΑΤΣΙΜΠΑΡΟΣ ΣΩΤΗΡΙΟΣ, Ὑπαστυνόμος Β'
ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ, τ. Ἀρχηγὸς Ἀστυνομίας Πόλεων
ΛΑΣΚΑΡΗΣ ΚΙΜΩΝ, Ἀρχιτέκτων
ΛΕΜΟΝΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ὑπαστυνόμος Β'
ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Σύμβουλος Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου–Δ/τωρ Δικαίου
ΜΩΡΑΪΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ψυχίατρος
ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ ΜΑΡΙΑ, Διευθύντρια Ὑπουργείου Δικαιοσύνης
ΜΟΡΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ἀστυνόμος Α'
ΝΤΖΙΩΡΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΝΙΑΣΚΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ὑπαστυνόμος Β'
ΠΑΝΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Διευθυντὴς Γενικοῦ Χημείου τοῦ Κράτους
ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ ΙΩΑΝΝΗΣ, Καθηγητὴς Ἐγκληματολογίας καὶ Σωφρονιστικῆς
ΠΟΥΛΑΝΤΖΑΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ, Καθηγητὴς Δικαστικῆς Γραφολογίας
ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ ΘΑΛΕΙΑ, Ἰατρὸς
ΠΑΤΣΟΥΡΗΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΠΗΛΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ, Ἀρχιφύλαξ
ΡΑΪΚΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Ὑπαστυνόμος Β'
ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ ΜΙΧΑΗΛ, Καθηγητὴς Παντείου–Σύμβουλος Ἐπικρατείας
ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΣΜΠΑΡΟΥΝΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ, Καθηγητὴς Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς
ΣΚΟΥΖΕΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Πρόεδρος Συλλόγου Ἀθηναίων
ΣΑΓΙΑΣ ΗΛΙΑΣ, Τμηματάρχης Ε.Ι.Ρ.
ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ, Ἀρχιφύλαξ
ΤΟΥΣΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ, Ἀντεισαγγελεὺς Ἀρείου Πάγου
ΤΑΝΑΓΡΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ, Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν
ΤΣΙΠΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β'
ΤΟΥΖΕΝΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ἀστυνόμος Α'
ΦΡΑΓΚΙΔΑΚΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, τ. Γυμνασιάρχης

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΤΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΓΡΙΓΥ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ε'. | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΜΑΪΟΥ 1957 | ΤΕΥΧΟΣ 95ΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1957)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ** Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΕ'. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

V. Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ. — ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΑΓΟΡΑΝΟΜΙΑΣ —

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

151.—Ἡ Ὑποδιεύθυνσις Ἀγορανομίας Ἀθηνῶν κατὰ τὸ Δεκεμβριανὸ κομμουνιστικὸ κίνημα τοῦ 1944.

152.—Ἐγκατάλειψις τοῦ οἰκήματος τῆς Ὑποδιευθύνσεως Ἀγορανομίας καὶ εἴσοδος τῶν κομμουνιστῶν εἰς αὐτό.

***

151. Ἡ Ὑποδιεύθυνσις Ἀγορανομίας Ἀθηνῶν κατὰ τὸ Δεκεμβριανὸ κομμουνιστικὸ κίνημα τοῦ 1944.

Ἡ Ὑποδιεύθυνσις Ἀγορανομίας Ἀθηνῶν, κατὰ τὸ Δεκέμβρη τοῦ 1944, εἶχε τὴν ἕδρα της στὸ τριώροφο οἴκημα τῆς ὁδοῦ Αἰόλου 81 ὅπου καὶ σήμερα βρίσκεται. Διοικητὴς τῆς Ὑποδιευθύνσεως ἦταν ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς κ. Ἠλίας Χαϊδεμένος. Κατὰ τὴν 3ην Δεκεμβρίου 1944, ὁπόταν ἔγινε τὸ παράνομο συλλαλητήριο τῶν κομμουνιστῶν στὴ Πλατεῖα Συντάγματος, ὁλόκληρος ἡ δύναμις τῆς Ὑποδιευθύνσεως μὲ τοὺς ἀξιωματικούς της ἔλαβαν μέτρα στὴ περιοχὴ τῆς πλατείας Ὁμονοίας καὶ στὴν ὁδὸ Ἀθηνᾶς μέχρι τὸ Μοναστηράκι.

Τὴ Δευτέρα (4 Δεκεμβρίου) ὁπότε πλέον ἐξεδηλώθησαν αἱ προθέσεις τῶν κομμουνιστῶν γιὰ τὴν κατάληψη τῆς ἀρχῆς, ἡ δύναμις τῆς Ὑποδιευθύνσεως Ἀγορανομίας διετίθετο γιὰ τὴ φρούρηση καὶ τὴν ἀσφάλεια τοῦ Ὑπουργείου Ἐπισιτισμοῦ, τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν καὶ τῆς Κεντρικῆς Ἀγορᾶς.

Στὶς 6 Δεκεμβρίου 1944, κατόπιν διαταγῆς τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως, τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς δυνάμεως τῆς Ὑποδιευθύνσεως πῆγε στὰ παλαιὰ Ἀνάκτορα καὶ ἀνέλαβε μάχιμο ὑπηρεσία.

Ὁ Διοικητὴς Ἀστυν. Δ/ντὴς κ. Ἠλίας Χαϊδεμένος, δύο Ἀστυνόμοι οἱ κ.κ. Διονύσιος Μπαϊλάκης καὶ Δημ. Μάργαρης καὶ τρεῖς Ὑπαστυνόμοι οἱ κ.κ. Κων/νος Λούρης, Τηλέμαχος Δημητρακῆς καὶ Ἠλίας Ρέππας, δύο Ἀρχιφύλακες καὶ 23 Ὑπαρχιφύλακες καὶ ἀστυφύλακες, παρέμειναν εἰς τὴν Ὑποδιεύθυνσιν καὶ συνέχιζαν τὴν φρούρηση τῶν δύο Ὑπουργείων (Ἐπισιτισμοῦ—Ἐσωτερικῶν) καὶ τῆς Κεντρικῆς Ἀγορᾶς.

152. Ἐγκατάλειψις τοῦ οἰκήματος τῆς Ὑποδιευθύνσεως Ἀγορανομίας καὶ εἴσοδος τῶν κομμουνιστῶν εἰς αὐτό.

Ὅπως εἶναι γνωστὸ τὸ οἴκημα τῆς Ὑποδιευθύνσεως Ἀγορανομίας εἶναι πολὺ παλαιὸ καὶ τελείως ἀκατάλληλο γιὰ ἄμυνα. Γιαυτὸ ἀκριβῶς ἡ διοίκησις εἶχε λάβει πρόνοια ὥστε μὲ περιπόλους νὰ ἐπιτηρῇ τὶς γύρω παρόδους, ὥστε νὰ μὴν ἐπιτρέπῃ στοὺς ἐνόπλους ἐλασῖτες νὰ πλησιάζουν στὴν περιοχὴ ἐκείνη. Ἔτσι οἱ κομμουνισταὶ εἶχαν κρατηθῇ σὲ σχετικὴ ἀπόσταση, γιατὶ δὲν μποροῦσαν νὰ προχωρήσουν πιὸ πέρα ἀπὸ τὴν ὁδὸ Πολυκλείτου καὶ τὴν ὁδὸ Εὐριπίδου. Πάντως ἐφαίνετο καθαρὰ ὅτι τὸ ἀρχηγεῖο τῶν κομμουνιστῶν προετοίμαζε ἐπίθεση κατὰ τῆς Ἀγορανομίας. Δυστυχῶς ἕνας ἀριθμὸς ἀστυνομικῶν τῆς Ὑπηρεσίας αὐτῆς διέκειτο συμπαθῶς πρὸς τοὺς κομμουνιστὰς καὶ μάλιστα μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἀπὸ τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ κινήματος διέφυγαν καὶ ἐντάχθησαν στοὺς ἐλασῖτες, ὅπως ἦταν ὁ Ὑπαστυνόμος Β΄ Λεβαντῆς Εὐάγγελος, ὁ ὁποῖος μάλιστα εἶχεν ἀναλάβει τὴν Διοίκηση τῆς Πολιτοφυλακῆς τοῦ ΙΖ΄ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος (Περιστερίου) ὅπου διεπράχθησαν τὰ σκληρότερα ἐγκλήματα εἰς βάρος πολλῶν ἀστυνομικῶν ποὺ συνελήφθησαν. Ὅπως εἶναι δὲ γνωστὸ ὁ Ὑπαστυνόμος αὐτὸς ἀκολούθησε τοὺς κομμουνιστὰς καὶ πῆγε μαζί τους στὶς χῶρες τοῦ παραπετάσματος, σήμερα δὲ ἀγνοεῖται ἡ τύχη του.

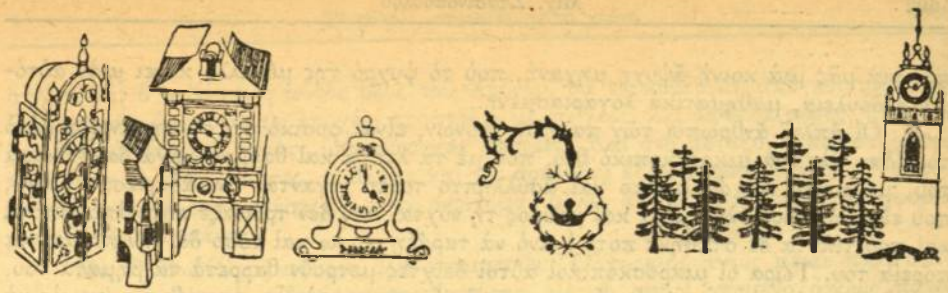
Ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιευθύνσεως ἀφοῦ ἐστάθμισε τὴν κατάσταση καὶ ἐσχημάτισε τὴ γνώμη ὅτι δὲν συνέφερε νὰ ὀργανωθῇ ἀντίσταση στὸ οἴκημα τῆς Ὑποδιευθύνσεως Ἀγορανομίας, γιατὶ θὰ ἦταν εὐκολωτάτη ἡ ἀνατίναξις τοῦ παλαιοῦ αὐτοῦ κτιρίου, ἀνέφερε στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση καὶ ἐπρότεινε νὰ μεταφερθοῦν οἱ ἀστυνομικοὶ στὸ κτίριο τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν. Ἡ Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις ἐνέκρινε καὶ ἔτσι τὸ ἀπόγευμα τῆς 11-12-1944 ἡ δύναμις ἀπεχώρησε, ὡρισμένοι ὅμως ἀστυνομικοὶ ἔμειναν στὸ οἴκημα τῆς Ἀγορανομίας μὴ θέλοντες δῆθεν νὰ ἐγκαταλείψουν αὐτό, ἐνῷ στὴν πραγματικότητα τοῦτο ἔγινε ἀπὸ καιροσκοπισμὸ ἢ γιατὶ συμπαθοῦσαν τοὺς ἐαμῖτες.

Τὰ ξημερώματα τῆς 12-12-1944 οἱ ἐλασῖτες ἔμαθαν ὅτι ἡ Ὑποδιεύθυνσις Ἀγορανομίας ἐγκατελείφθη καὶ ἀμέσως μία ὁμάδα ἀπὸ ἐνόπλους μπῆκε στὸ οἴκημα καὶ συγκέντρωσε τοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ εἶχαν μείνει ἐκεῖ, οἱ ὁποῖοι ὡδηγήθησαν στὸ ΣΤ΄ Ἀστυνομικὸ Τμῆμα καὶ ἐκρατήθησαν ἐκεῖ. Κατόπιν τοὺς ἄφησαν ἐλεύθερους.

Ἀφοῦ ἀπομάκρυναν ἀπὸ τὸ οἴκημα ὅλους τοὺς ἀστυνομικούς, ἄρχισαν τὴ λεηλασία τῶν δημοσίων εἰδῶν καὶ τῶν εἰδῶν τῶν ἀστυνομικῶν. Κατόπιν προέβησαν σὲ ἀνατινάξεις γειτονικῶν οἰκημάτων γιὰ νὰ κάμουν ὁδοφράγματα.

Ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς τῆς Ὑποδιευθύνσεως Ἀγορανομίας ἐσκοτώθη ὁ Ὑπαστυνόμος Β΄ Καραϊνδρος Δημήτριος στὸ σπίτι του στὶς 6-12-1944 καὶ ἐτραυματίσθησαν ἐλαφρὰ στὰ πόδια οἱ ἀστυφύλακες Καστελοῦζος Βασίλειος καὶ Ἀργυρόπουλος Κων/νος καθ' ὃν χρόνον ἐκτελοῦσαν ὑπηρεσία στὸ Ὑπουργεῖο Ἐπισιτισμοῦ. Ἐπίσης ἐτραυματίσθη στὶς 6-12-1944 ὁ ἀστυφύλαξ Κοστογιάννης Δημήτριος κοντὰ στὴ διασταύρωση τῶν ὁδῶν Αἰόλου καὶ Εὐριπίδου. Τέλος στὶς 2-1-1945 ἐτραυματίσθη στὸ χέρι ὁ ἀστυφύλαξ Γοῦλος Γεώργιος, κατὰ τὶς ἐκκαθαριστικὲς ἐπιχειρήσεις στὴ λεωφόρο Πανεπιστημίου καὶ στὴν ὁδὸν Ὁμήρου.

Μετὰ τὴν ἐγκατάλειψη τοῦ οἰκήματος τῆς Ὑποδιευθύνσεως Ἀγορανομίας ἔμειναν λίγοι ὑπάλληλοι γιὰ τὴ φρούρηση τοῦ Ὑπουργείου Ἐπισιτισμοῦ καὶ οἱ ὑπόλοιποι συγκεντρώθησαν στὸ οἴκημα τῆς παλαιᾶς Βουλῆς. Ἐκεῖ ἐνετάχθησαν στὸ Τάγμα ἐφόδου, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Διοικητὴ τῆς Ὑποδιευθύνσεως Ἀστυνομικὸ Διευ-

ΤΟ ΡΟΛΟΓΙ, ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΜΕ ΤΟ ΧΡΟΝΟ

'Από τὸ βιβλίο «**'Η χώρα μὲ τὶς γαλανὲς λίμνες**» τοῦ Λογοτέχνου, Πρυτάνεως τῆς Παντείου Σχολῆς καὶ Συμβούλου τῆς 'Επικρατείας κ. **ΜΙΧ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ**(1)

Τὸ ρολόγι εἶναι τὸ στολίδι καὶ τὸ παιγνίδι αὐτοῦ τοῦ τόπου. Οἱ ἀστραφτερὲς βιτρίνες μὲ τὰ κρυστάλλινα, τὰ χρυσᾶ, τ' ἀσημένια, τὰ ποικιλόσχημα ρολόγια τοῦ χεριοῦ καταντοῦν βέβαια νὰ μὴν ἔχουν φυσιογνωμία, γιατὶ ὅμοιες βιτρίνες μὲ ἑλβετικὰ ρολόγια ὑπάρχουν σὲ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Οἱ βιτρίνες ὅμως ἀρχίζουν νὰ πέρνουν δική τους ψυχὴ ὅταν γεμίζουν μὲ τ' ἄλλα ἰδιόρρυθμα ρολόγια ἀπὸ τὸ σκοῦρο ξύλο, μὲ τὸ μακρὺ ἐκκρεμές, μὲ τὸν χαρούμενο κοῦκο, ρολόγια μὲ λεπτὴ μουσικὴ παληοῦ μενουέττου, ρολόγια τοποθετημένα σὲ μικροσκοπικὰ ξύλινα ἑλβετικὰ σπιτάκια, ρολόγια μ' ἕνα λόγο, ποὺ ξυπνοῦνε τὸ εὔθυμο πνεῦμα τῶν ἀνθρώπων τοῦ χωριοῦ, ρολόγια ποὺ ἔχουν γίνει παιγνίδια.

Πρέπει νὰ ἰδῇ κανεὶς μὲ πόσο ἁπλῆ χαρὰ μαζεύεται ὁ κόσμος γύρω στὸν ἱστορικὸ πύργο τοῦ Ρολογιοῦ στὴ Βέρνη, (ποὺ ὡς τὸν 13ο αἰῶνα ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πῦλες τοῦ τείχους τῆς πόλης), ὅταν πλησιάζῃ ἡ ὥρα τοῦ μεσημεριοῦ καὶ μὲ τὶ ἀνυπομονησία περιμένουν ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, νὰ γουστάρουν μὲ τὸ κουδούνισμα καὶ μὲ τὸ πολύπλοκο παίξιμο τοῦ παληοῦ μεγάλου ρολογιοῦ του, γιὰ νὰ καταλάβει πόσο εἶναι ριζωμένη στὴν καρδιὰ αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων ἡ ἁπλῆ καὶ παιδιάτικη χαρὰ τοῦ παιγνιδιοῦ καὶ πόσο, ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεά, συνείθισαν νὰ βλέπουν στὸ ρολόγι ἕνα παιγνίδι.

Κι' ἀληθινά, τὸ μηχανηματάκι τοῦτο, ποὺ κρατοῦμε ὅλοι μας στὸ χέρι καὶ ποὺ μετράει τὸ χρόνο μὲ τὰ μικροσκοπικά, μετάλλινα ἐλάσματά του, ἔχει καταντήσει

(1) Πρόκειται γιὰ τὴν 'Ελβετία ὅπου παρέμεινεν ὁ κ. Στασινόπουλος ὡς ἐπισκέπτης καὶ ἔγραψε τὰ ὡραιότατα λογοτεχνήματα τὰ ὁποῖα ἀναδημοσιεύομεν.

θυντὴ κ. 'Ηλία Χαϊδεμένο. 'Η δύναμις τοῦ τάγματος αὐτοῦ κατενεμήθη κατὰ ὁμάδες στὶς διάφορες 'Αγγλικὲς μονάδες. Ἔτσι οἱ ἐθνικόφρονες ἀστυνομικοὶ τῆς 'Αγορανομίας ἐπολέμησαν γενναῖα κατὰ τὶς ἐκκαθαριστικὲς ἐπιχειρήσεις στὸ Λυκαβηττό, στὴν 'Ομόνοια, στὰ 'Εξάρχεια, στὸ Μοναστηράκι καὶ στὴ συνοικία Ψυρρῆ.

Μετὰ τὴν ἀπομάκρυνση τῶν ἐλασιτῶν ἡ 'Υποδιεύθυνσις 'Αγορανομίας ἀνασυγκροτήθηκε καὶ ἄρχισε νὰ ἐκτελῇ τὰ καθήκοντά της, γιατὶ ὅπως εἶναι γνωστὸν ἀμέσως μετὰ τὸ Δεκεμβριανὸ κίνημα προέκυψαν πολλὰ προβλήματα τροφοδοσίας καὶ τακτοποιήσεως τῆς ἀγορᾶς.

(Συνεχίζεται)

πιὰ γιὰ μᾶς μιὰ κοινὴ ἄψυχη μηχανή, ποὺ τὸ ψυχρό της μέταλλο κάνει μιὰν αὐτόματη δουλειά, μαθηματικὰ λογαριασμένη.

Οἱ ἁπλοῖ ἄνθρωποι τῶν παληῶν χρόνων, εἶναι φυσικὸ ὅτι τὸ μηχάνημα αὐτὸ τὸ εἶδαν σὰν ἕνα μικροσκοπικὸ θεό, ποὺ μὲ τὰ λεπτὰ καὶ θαυματουργὰ δαχτυλάκια του, μετροῦσε τὸν ἀτελείωτο καὶ ἀσύλληπτο τοῦτο γίγαντα, τὸν ἀδάμαστο χρόνο, ποὺ εἶναι ἄσπρος τὴν ἡμέρα καὶ μαῦρος τὴ νύχτα, ποὺ δὲν τρόμαξε ποτὲ ἀπὸ τίποτα καὶ ποὺ τίποτα δὲ στάθηκε ποτὲ ἱκανὸ νὰ ταράξῃ ἔστω καὶ τόσο δὰ τὴν προαιώνια πορεία του. Τώρα οἱ μικροσκοπικοὶ αὐτοὶ δεῖχτες μετροῦν θαρρετὰ τὰ βήματά του, σημαδεύουν τὶς μέρες του, τὶς νύχτες του, τὶς ὧρες του καὶ τὶς στιγμές του, χωρὶς νὰ φοβοῦνται τὸ φοβερὸ τοῦτο γίγαντα τῶν ἀτελείωτων αἰώνων τῆς ζωῆς.

Ἔτσι ὁ μικροσκοπικὸς αὐτὸς κι' ἄκακος θεός, μπορεῖ τώρα νὰ παίζῃ μὲ τὸ μεγάλο τὸ Χρόνο. Μετράει τὰ βήματά του, μυστικὰ κι' εὔθυμα, τίκι-τάκ, τίκι-τάκ... Γιατὶ νὰ μὴ σημαίνῃ κι' ὅλας μὲ χαρά, κάθε ὥρα ποὺ περνάει; Ντάν... ντάν... Εἶναι τὸ ἐμβατήριο τοῦ Χρόνου ποὺ περνάει. Εἶναι ἡ μουσικὴ τοῦ Χρόνου. Μουσικὴ, ποὺ μπορεῖ νἄχῃ μιὰν ἀτελείωτη χαρὰ καὶ ποικιλία. Ἔτσι τὸ ρολόγι ἔγινε παιγνίδι, παιγνίδι, ποὺ ριζώθηκε στὴν καρδιὰ τῶν ἁπλῶν ἀνθρώπων, κι' ἰδίως τῶν ἀνθρώπων, ἀπὸ τοὺς τόπους αὐτούς, ὅπου τὸ ρολόγι γεννήθηκε κι' εἶδε τὸ φῶς.

Δώδεκα παρὰ πέντε, δώδεκα πάρα τέσσαρα λεπτά. Εἶναι τόσο ζωηρὴ καὶ παιδιάτικη ἡ χαρούμενη αὐτὴ προσδοκία, ποὺ ζωγραφίζεται στὰ πρόσωπα ὅλων αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, ποὺ ἔχουν συναχθῆ γύρω στὸν πύργο τοῦ Ρολογιοῦ καὶ περιμένουν. Διαβάτες κάθε λογῆς, ἐργάτες, μαθήτριες μὲ τὰ βιβλία στὸ χέρι, περαστικοὶ μὲ τὸ ποδήλατο στὸ χέρι, ἤρεμοι γέροι, καὶ παιδάκια ἀνήσυχα, ὅλοι κυττάζουν ψηλὰ πρὸς τὸν πύργο, μὲ τὸ μεγάλο στρογγυλὸ ρολόγι μὲ τοὺς χρυσοὺς ἀριθμούς.

Τὰ λεπτὰ τῆς ὥρας προχωροῦν... Ἄξαφνα ἕνας χρυσὸς μετάλλινος πετεινός, ποὺ στέκεται ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ ρολόγι, ἀνοίγει τὶς χρυσές του φτεροῦγες. Τὶς τινάζει δύο-τρεῖς φορές, καί, ἐντελῶς ἀναπάντεχα, βγάζει ἕνα καθάριο «κικιρίκι !». Ὕστερα δεύτερο τίναγμα τῶν φτερῶν, δεύτερο «κικιρίκι»,—κι' ὕστερα ἀμέσως τρίτο. Τὸ πουλὶ τῆς μέρας φωνάζει πὼς ἡ ὥρα περνᾷ, πὼς ὁ μεγάλος ὁ Χρόνος διαβαίνει...

Εὐθὺς ἀμέσως, γύρω στὴ βάση τοῦ μεγάλου ρολογιοῦ, ἀρχίζει μιὰ παράξενη κίνηση. Ἕνας κόσμος, ποὺ εἶναι φυλακισμένος ἐκεῖ, ἀρχίζει νὰ πέρνῃ μιὰν ἀλλόκοτη ζωή. Ἀρχίζουν νὰ περνοῦνε σὲ μιὰ μακρυὰ σειρὰ ἱππότες, μὲ τὶς σιδερένιες πανοπλίες καὶ τὰ μυτερὰ κοντάρια τους, γενειοφόροι ἄρχοντες μὲ τὶς κορῶνες τους στὸ κεφάλι, καβαλλάρηδες, πολεμιστές, κι' ἀνάμεσα σ' ὅλα κι' οἱ ἀρκοῦδες, τὰ ἀγαπημένα ζῷα, ποὺ στολίζουν τὸ ἔμβλημα τῆς Βέρνης. Ἡ ἀπίστευτη αὐτὴ παρέλαση ἀπὸ τὶς μηχανικὲς αὐτὲς κοῦκλες, γίνεται σιωπηλὰ καὶ τελετουργικά, σὰ μιὰ ἐπίσημη πράξη, σὰν ἕνα προσκύνημα πρὸς τὸν παντοδύναμο Χρόνο, σοβαρὸ κι' ἀστεῖο μαζί.

Τώρα τὸ ἄγαλμα τοῦ γηραιοῦ θεοῦ μὲ τὴ λευκὴ μακρυὰ γενειάδα, ποὺ εἶναι καθισμένος πλάϊ στὴ βάση τοῦ μεγάλου Ρολογιοῦ, τραβάει τὰ βλέμματά μας. Γιατὶ ὑψώνει ἄξαφνα τὸ δεξὶ χάρι, σὰ νὰ θέλῃ ν' ἀναγγείλῃ κάτι σοβαρὸ κι' ἐπίσημο. Στὸ μεταξύ, οἱ δεῖχτες τοῦ μεγάλου ρολογιοῦ δείχνουν μεσημέρι ἀκριβῶς. Καὶ τότε τὸ δεξὶ χέρι τοῦ σοβαροῦ ἁγίου κατεβαίνει ἀπότομα, σὰν αὐστηρὸ πρόσταγμα. Κι' ἀμέσως πέρνει ζωὴ ἕνας τεράστιος σιδερόφραχτος ἱππότης, ποὺ περιμένει στὴν κορυφὴ τοῦ Πύργου, πάνω ἀπὸ τὸ ρολόγι, καὶ πλάϊ στὴ μεγάλη καμπάνα. Μὲ τὸ πρόσταγμα τοῦ ἁγίου ὑψώνει τὰ μπρούτζινα γυαλιστερὰ μπράτσα του ψηλὰ καί, κατεβάζοντάς τα ἀμέσως μὲ δύναμη, δίνει ἕνα βαρὺ χτύπημα στὴν καμπάνα μὲ τὸ σφυρὶ ποὺ κρατάει. Ντάνν !... Ἦχος βαρὺς καὶ βαθὺς καὶ κρουστός, ποὺ γεμίζει τὸν πύργο καὶ τὴν πλατεῖα καὶ κουδουνίζει στ' αὐτιά μας κι' ἁπλώνεται ὁλοένα μακρυά, ὡς τὴν ἄκρη τῆς πόλης. Ὁ γέρος ἅγιος, σηκώνει πάλι τὸ χέρι καὶ τὸ κατεβάζει πάλι προσταχτικά—κι' ὁ μπρούτζινος γίγαντας χτυπάει ἀμέσως δεύτερη σφυριὰ μὲ τὴ βαρειά του πάνω στὴν καμπάνα. Ὕστερα τρίτη, τέτταρτη... Δώδεκα φορὲς

στὴ σειρά, ὁ σεβάσμιος αὐτὸς θεὸς τοῦ Χρόνου, σὰ νὰ κυβερνάῃ ἀπὸ κεῖ πάνω τὴ ζωὴ καὶ τὶς ὧρες καὶ τὶς ἐποχές, προστάζει μὲ τὸ χέρι, καὶ δώδεκα φορές, ἡ σκλαβωμένη δύναμη τοῦ ἱππότη ὑπακούει καὶ χτυπάει...Καὶ στὸ μεταξύ, ἡ περιστροφικὴ παρέλαση μὲ τοὺς ἱππότες, τ' ἄλογα καὶ τὶς ἀρκοῦδες ἐξακολουθεῖ ἀστεῖα κι' αὐτοματική, γιὰ νὰ σταματήσῃ κι' αὐτὴ ἀπότομα, μόλις ἀκουστεῖ ἡ δωδέκατη σφυριὰ πάνω στὴν καμπάνα.

Μὲ τὴ δωδέκατη σφυριὰ ὅλα σταματοῦν. Ὁ γηραιὸς ἅγιος μένει πάλι ἀκίνητος κι' ἀπαθής, ὁ σιδερόφραχτος ἱππότης, μὲ τὸ σφυρὶ γερμένο ἀκόμη πάνω στὴν καμπάνα, μένει ἐκεῖ ἄψυχος, ὁ χρυσὸς πετεινὸς ἀπόμεινε κουτὸς κι' ἀστεῖος στὴ θέση του. Ὁ ἄγνωστος θεὸς πέρασε πιά, τὸ πέρασμά του χαιρετίστηκε βασιλικά, τώρα ἐξακολουθεῖ ἥσυχα τὴν ἄγνωστη κι' ἀνεξάντλητη πορεία του. Ἂς ξαναπεράσῃ πάλι μὲ τὸ καλό. Ὁ κόσμος τώρα σκορπάει, μὲ τὴ χαρὰ τοῦ παιγνιδιοῦ σ' ὅλα τὰ πρόσωπα.

Ἂς ἀφήσουμε τώρα αὐτὴ τὴ χαρούμενη ὥρα τοῦ μεσημεριοῦ, κι' ἂς πᾶμε στὰ ἐργοστάσια. Εἶναι καθαρὰ σὰν βαπόρια καὶ τὰ μηχανήματά τους λάμπουν, ὅπως λάμπουν κι' οἱ ἐργάτες κι' οἱ νεαρὲς ἐργάτριες ποὺ δουλεύουν ἐδῶ. Τὸ 10 % ἀπὸ τοὺς ἐργάτες τῆς Ἑλβετίας δουλεύουν σὲ ἐργοστάσια ρολογιῶν. Κι' ἐπειδὴ οἱ ἐργάτες ὅλοι στὴν Ἑλβετία εἶναι περίπου 500 χιλιάδες, οἱ ἐργάτες ποὺ δουλεύουν σ' ἐργοστάσια ρολογιῶν ὑπολογίζονται σὲ 50 χιλιάδες. Ἴσως εἶναι ἡ πιὸ πολιτισμένη κατηγορία ἐργοστασίων. Ἡ δουλειὰ εἶναι ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη λεπτή, καὶ γίνεται πάντα μὲ εἰδικὰ μηχανήματα, ποὺ ὁ ἐργάτης μόνο τὰ ἐποπτεύει.

Ἀρχίζει πρῶτα ἀπὸ τὴ βάση τοῦ ρολογιοῦ. Ἀπὸ τὶς μεγάλες πλάκες μετάλλου, κόβονται στενόμακρες ταινίες. Οἱ ταινίες κόβονται, πάντα μὲ αὐτόματα μηχανήματα, σὲ μικρὰ τετραγωνάκια, στὸ μέγεθος ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ γίνουν οἱ βάσεις τῶν ρολογιῶν. Ὕστερα τὰ μικρὰ αὐτὰ τετραγωνάκια στρογγυλεύονται ἐλαφρά, τρώγονται στὶς γωνίες. Ὕστερα ἡ ἀπάνω ἐπιφάνειά τους σκάβεται στὸ μεγαλύτερο μέρος, κι' ἀρχίζει ἔτσι νὰ προετοιμάζεται ὁ χῶρος γιὰ νὰ θεμελιωθῇ ὁ μηχανισμὸς τοῦ ρολογιοῦ. Πιὸ πέρα, ἡ σκαμμένη ἐπιφάνεια τρυπιέται ὅσες φορὲς χρειάζεται, γιὰ νὰ σφηνωθοῦν οἱ ἄξονες τῶν μικρῶν τροχῶν. Ὕστερα μπαίνουν οἱ τροχοὶ ἕνας-ἕνας κι' ἡ δουλειὰ προχωρεῖ ὡς τὸ σημεῖο, ποὺ τὸ ρολόγι ἀποκτάει καὶ τὴ μικρὴ μεταλλικὴ καρδιά του, δηλαδὴ τὸ ἐλατήριο.

Στὸ μεταξὺ ὅμως, σὲ ἄλλα διαμερίσματα ἑτοιμάζονται τὰ μικρὰ αὐτὰ ἐξαρτήματα. Ἡ δουλειὰ διαιρεῖται σὲ τέσσαρα τμήματα. Στὸ πρῶτο γίνονται τὰ σχέδια. Στὸ δεύτερο οἱ βάσεις, καὶ τὰ εὔκολα ἐξαρτήματα, οἱ τροχοί, οἱ ἄξονες. Στὸ τρίτο τὰ εὐαίσθητα ἐξαρτήματα, δηλαδὴ τὸ ἐλατήριο κι' ἡ λεπτὴ ἐκείνη τρίχα ποὺ τὴν ὀνομάζουν balancier. Στὸ τέταρτο τὰ ρουμπίνια, ὅπου στηρίζονται οἱ ἄξονες.

Στὸ μεγάλο αὐτὸ ἐργοστάσιο Eterna, ποὺ ἐπισκεφθήκαμε, παράγονται 25-30 χιλιάδες ρολόγια τὴν ἡμέρα. Καὶ τὸ σύνολο τῆς ἑλβετικῆς παραγωγῆς φτάνει γύρω στὰ 80 ἑκατομμύρια ρολόγια τὸ χρόνο. Κι' ἀπ' αὐτὰ ἕνα 5 % μένει στὸν τόπο κι' ἕνα 95 % ἐξάγεται στὸ ἐξωτερικό.

Ἔτσι τὰ μικρὰ αὐτὰ μηχανήματα, μὲ τὸ μικροσκοπικὸ μετάλλινο μυαλό, ποὺ βλέπουν ἐδῶ πέρα τὸ φῶς τῆς ζωῆς σὲ τόσες χιλιάδες κι' ἑκατομμύρια, μοιάζουν σὰν μικρὰ παράξενα ὄντα, σὰν ἕνα σμῆνος ἀπὸ χρυσᾶ κι' ἀσημένια ἔντομα, μὲ ζωντανὸ βλέμμα καὶ ζωντανὴ καρδιά, ποὺ βγαίνουν ἀπὸ ἐδῶ καὶ σκορπίζονται καὶ πᾶνε νὰ πλημμυρίσουν ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου.

Ἂς γυρίσουμε τώρα στὴ ρωμαντικὴ κι' εὐγενικὴ ἱστορία τοῦ ρολογιοῦ. Στὸ ὡραιότατο Μουσεῖο τῆς Γενεύης, πολλὲς αἴθουσες εἶναι ἀφιερωμένες σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία καὶ στὴν ἐξέλιξη, ἀπὸ τὰ πρῶτα σκελετώδη ρολόγια μὲ τὶς μεγάλες ὀδοντωτὲς ρόδες, ἕως τὰ τελειότερα κομψοτεχνήματα, ἀπὸ λεπτότατο σκαλιστὸ χρυσάφι

κι' ἀπὸ ποικιλόχρωμο σμάλτο, ποὺ στόλισαν βασιλικὰ γραφεῖα καὶ κομψὰ σαλόνια ἱστορικῶν βασιλισσῶν.

Ὅμως μιὰ ἰδιαίτερη αἴθουσα εἶναι ἀφιερωμένη στὸ βασιλιὰ τῶν ρολογιῶν, στὸ καμάρι τοῦ Μουσείου τῆς Γενεύης.

Εἶν' ἕνα μεγάλο τετράγωνο ρολόγι, ἀπὸ τὰ παλαιότερα, σὲ ὄγκο μισοῦ κυβικοῦ μέτρου, ποὺ τόχει κάμει διάσημος καλλιτέχνης τοῦ εἴδους αὐτοῦ μὲ δουλειὰ πολλῶν χρόνων, γιὰ τὸ χατῆρι κάποιου ἡγεμόνα.

Εἶναι ντυμένο μὲ ἄσπρο καὶ βαθυγάλαζο καὶ χρυσοστόλιστο σμάλτο καὶ καθὼς εἶναι τοποθετημένο στὸ ψηλό του βάθρο, στὸ κέντρο τῆς αἴθουσας, θαρρεῖς πὼς κυριαρχεῖ ἐκεῖ μέσα ἡ ὀμορφιά του, ἡ ἀρχοντιά του κι' ἡ εὐγενικιά του καταγωγή. Κι' ὅσο πλησιάζει κι' ἐδῶ τὸ μεσημέρι, τόσο μαζεύεται σιγὰ-σιγὰ ὁ κόσμος τῶν ἐπισκεπτῶν, ποὺ κατασταλάζει λίγο-λίγο ἐδῶ ἀπὸ τὶς ἄλλες αἴθουσες.

Κι' ἀφοῦ περάσουν κάμποσα λεπτὰ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τὰ κουδούνια τοῦ Μουσείου θὰ σημάνουν μεσημέρι, ὁ γηραιὸς αὐτὸς εὐπατρίδης τῶν ρολογιῶν, ποὺ ἔχει κουραστεῖ ἀπὸ τόσων αἰώνων ζωή, σημαδεύει κι' αὐτός, μὲ καθυστέρηση μερικῶν λεπτῶν, τὸ μεσημέρι του.

Καὶ τότε ἀρχίζει ἡ ἱεροτελεστία. Δύο κομψὰ παραθυρόφυλλα ἀνοίγουν στὸν πυργάκο τῆς κορυφῆς καὶ προβάλλει ὁ χρυσός πετεινός. Τινάζει τὶς κομψές του φτεροῦγες καὶ λαλεῖ τρεῖς φορὲς μὲ μιὰ ἀσημένια φωνούλα. Ὕστερα ἀνοίγει πιὸ κάτω μιὰ πόρτα ἀπὸ σμάλτο καὶ χρυσό, καὶ φαίνεται ἡ Παρθένα ποὺ προσεύχεται γονατιστή. Κι' ἔξαφνα κατεβαίνει ἀπὸ πάνω ὁ κάτασπρος ἄγγελος μὲ τὶς μακρυὲς χρυσὲς φτεροῦγες, καὶ φέρνει τὸν Εὐαγγελισμό. Σιωπή. Ὕστερα σημαίνει τὸ πρῶτο ἀσημένιο χτύπημα τῆς καμπάνας, καὶ ταὐτόχρονα, ὁ πρῶτος ἀπόστολος περνάει μπροστὰ ἀπὸ τὴν εὐαγγελιζομένη Παναγία. Μὲ τὸ δεύτερο χτύπημα, δεύτερος ἀπόστολος προβάλλει καὶ περνάει κι' ἔτσι γίνεται ὡς ποὺ συμπληρώνονται δώδεκα χτυπήματα. Ὕστερα κλείνουν σιγὰ-σιγὰ ὅλα, τὸ ρολόγι σιωπᾷ, κρύβει μέσα στὴ βαθειὰ καρδιά του τὴν παράξενη τούτη ζωή, ντύνεται πάλι τό αὐστηρὸ ἄσπρο καὶ γαλάζιο καὶ χρυσὸ σχῆμα του κι' ἐξακολουθεῖ τὴν ἀθόρυβη ζωή του. Κι' ὁ κόσμος σκορπίζει καὶ πάλι καὶ φεύγει, μὲ τὸ πρόσωπο γελαστὸ σὰν τὸ παιδί, ποὺ χάρηκε τὸ παιγνίδι του.

Ἀκόμα μιὰ φορὰ τὸ εἶδα τὸ παιδικὸ αὐτὸ χαμόγελο τοῦ παιγνιδιοῦ στὸ πάρκο τοῦ Ἰντερλάκεν, ὅπου ὑπάρχει ἕνα τεράστιο ρολόγι σχεδιασμένο κατὰ γῆς πάνω στὴν πράσινη χλόη, μὲ τοὺς ἀριθμοὺς καμωμένους μὲ λουλούδια. Οἱ μετάλλινοι δεῖχτες κινοῦνται ἀπὸ μηχανισμὸ κρυμμένο σ' ἕνα μικρὸ ὁμοίωμα σπιτιοῦ, ποὺ εἶναι στημένο στὸ κεφάλι τοῦ ρολογιοῦ. Κι' ὅταν οἱ δεῖχτες συμπληρώσουν τὴ διαδρομή τους πάνω στοὺς λουλουδένιους δροσεροὺς ἀριθμοὺς καὶ φτάσουν νὰ δείξουν μεσημέρι, κάτι ὁμοιώματα νάνων χτυποῦν χαρούμενα τὰ καμπανάκια, ποὺ εἶναι κρεμασμένα στὸ σπιτάκι.

Μὰ τὸ παιγνίδι αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται σὲ μικρότερο βαθμὸ ἄπειρες φορὲς σ' ὅλα τὰ σπίτια, ὅπου ὑπάρχουν ρολόγια μὲ κούκους ἢ ρολόγια μὲ μουσική, μὲ καμπανάκια ἢ ἐλαφρὰ μενουέτα. Ἀπὸ πολλὲς γενεές, οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ ἔχουν συμφιλιωθῆ μὲ τὸ χρόνο, μὲ τὸ χαρούμενο αὐτὸ παιγνίδι.

Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Διάλεξις γενομένη τὴν 10ην Ἀπριλίου 1957 εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Σχολήν, ὑπὸ τοῦ Συμβούλου τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου καὶ διδάκτορος τοῦ Δικαίου κ. **ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ.

Εἰσαγωγή.
I. Ἡ ἐπιστήμη.
II. Ἡ ἀνθρωπίνη κοινωνία.
III. Ἡ θρησκεία.
IV. Ἐνδεχόμεναι ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς πίστεως καὶ ἀπάντησις εἰς αὐτάς.
V. Ὑπάρχει ἀντίθεσις μεταξὺ θρησκείας καὶ ἐπιστήμης;
VI. Ἀνακεφαλαίωσις — Συμπέρασμα.

***

Εἰσαγωγή.

Ζοῦμε εἰς μίαν ἀνήσυχον καὶ μεταβατικὴν ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν γίνονται τόσον ραγδαῖαι μεταβολαὶ εἰς τὸν κόσμον. Παριστάμεθα θεαταὶ μιᾶς καταπληκτικῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος εἰς τὸ πεδίον τῆς Ἐπιστήμης, ἡ ὁποία διαρκῶς καὶ περισσότερον ἐπεκτείνει τοὺς κλάδους της, ὡς ἕνα τεραστίων διαστάσεων δένδρον.

Ταὐτοχρόνως ὅμως παρατηροῦμεν τοὺς παλαιοὺς θεσμοὺς τῆς Κοινωνίας νὰ κλονίζωνται ἐκ θεμελίων... Ἐμπρὸς εἰς ἕνα φοβερὸν βάραθρον πρὸς τὸ ὁποῖον βαδίζει ἡ ἀνθρωπότης, βλέπομεν νὰ ὑψώνεται σὰν ἕνα ὑπερύψηλο βουνὸ ἡ σύγχρονος θεά, ἡ Ἐπιστήμη.

Τὸ διπλοῦν τοῦτο ὅραμα, τῆς Ἐπιστήμης, ἀφ' ἑνὸς ἡ ὁποία διαρκῶς ἀναπτύσσεται καὶ ἐπεκτείνεται καὶ τῆς Κοινωνίας ἀφ' ἑτέρου, ἡ ὁποία διαρκῶς κατέρχεται πρὸς τὸ βάραθρον τῆς καταστροφῆς, ὀφείλει νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον κάθε ἀνθρώπου, ἰδιαιτέρως δὲ τοὺς συνειδητοὺς Χριστιανούς.

Ἂς ἀτενίσωμεν ἐν πρώτοις τὸ ὑπερύψηλον αὐτὸ βουνό, τὴν ἐπιστήμην, τὴν τεραστίαν αὐτὴν δύναμιν διὰ τὴν ὁποίαν τόσον καυχᾶται ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος.

I. Ἡ Ἐπιστήμη.

Δι' ἐκείνους ποὺ δὲν εἶναι μεμυημένοι εἰς τὰ μυστικὰ τῆς ἐπιστήμης, αὕτη γίνεται γνωστὴ μόνον ἀπὸ τὰς ἐξωτερικάς της ἐκδηλώσεις, ἀπὸ τὰς μηχανάς, τὰ ἀεροπλάνα, τὸ ραδιόφωνον, τὴν τηλεόρασιν, κινηματογράφον κλπ. Διὰ τοὺς πολλούς, ἡ Ἐπιστήμη ἀποτελεῖ τὴν πλήρη καὶ ἀπόλυτον γνῶσιν τῶν πραγμάτων, ἥτις θὰ ὁδηγήσῃ εἰς τὸν χρυσοῦν αἰῶνα τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἀλλὰ δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι εἶναι μεμυημένοι εἰς τὰ μυστικά της, εἶναι αὕτη κάτι τὸ πολὺ διάφορον. Εἶναι ἡ ἀναζήτησις τῆς σχέσεως μεταξὺ τῶν φαινομένων, ὁ προσδιορισμὸς αὐτῶν καὶ ἡ σύνδεσίς των δι' ἑνὸς νόμου. Λόγῳ δὲ τῆς πειραματικῆς μεθόδου τὴν ὁποίαν υἱοθέτησεν ἡ Ἐπιστήμη, μὲ ὁδηγὸν τὴν πεῖραν καὶ τὸν ἔλεγχον, ἐπέτυχε μὲν σπουδαιότατα ἀποτελέσματα, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε ν' ἀποβῇ ἡ μοναδικὴ καὶ ἀπόλυτος γνῶσις τῶν πραγμάτων, πολὺ δὲ περισσότερον νὰ βελτιώσῃ καὶ νὰ ἠθικοποιήσῃ τὸν ἄνθρωπον, ὅπως ἄλλοτε ἐπιστεύετο. Διὰ τῶν τύπων τῶν μαθηματικῶν ποὺ χρησιμοποιεῖ, ἐπιζητεῖ νὰ συλλάβῃ ὅλην τὴν πραγματικότητα ποὺ ὑπάρχει μέσα εἰς τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων, ἡ ὁποία συνίσταται εἰς τὴν σχέσιν τῶν φαινομένων μεταξύ των. Αὐτοπεριορίζεται λοιπὸν καὶ ὡς πρὸς τὴν ἔκτασιν καὶ ὡς πρὸς τὸ βάθος τῆς πραγματικότητος ἡ Ἐπιστήμη, διότι *συλλαμβάνει μόνον μερικὴν εἰκόνα τῶν πραγμάτων* καὶ ταύτην

μάλιστα κατὰ τρόπον ὑποκειμενικόν, καθόσον παρεμβαίνει ὁ ἀνθρώπινος παράγων.

Διὰ νὰ γίνῃ νοητὸν τοῦτο ἂς φέρωμεν ἓν παράδειγμα :

Ἐὰν θελήσωμεν νὰ δεχθῶμεν ὅτι ἕνα ἐπιστημονικὸν γεγονὸς ὑφίσταται ἀντικειμενικῶς, ὑποπίπτομεν εἰς τὸ ἴδιο σφάλμα εἰς τὸ ὁποῖον ὑποπίπτει καὶ ὁ λαμβάνων ἓν τηλεγράφημα, ὅταν νομίζῃ ὅτι ἡ γραφὴ τοῦ τηλεγραφήματος εἶναι τοῦ ἀποστολέως καὶ ἀγνοεῖ τὸ μεσολαβοῦν πρόσωπον τοῦ τηλεγραφητοῦ.

Ὅπως λέει καὶ ὁ μεγάλος ἀστρονόμος Ἔντιγκτον, τὸ κάθε τι ποὺ παρουσιάζεται εἰς τὴν γνῶσίν μας ὡς Ἐπιστήμη παραμορφώνεται μὲ τὴν μεσολάβησιν τῶν αἰσθητηρίων μας ὀργάνων. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ Ἐπιστήμη δὲν κατορθώνει νὰ συλλάβῃ τὴν ἀντικειμενικὴν πραγματικότητα. Ὅταν δὲ ἀντιμετωπίζῃ τὰς σχέσεις μεταξὺ τῶν γεγονότων ζητεῖ πρῶτον μὲν νὰ τὰς διαπιστώσῃ, ἔπειτα δὲ νὰ τὰς ἑρμηνεύσῃ. Ἀλλὰ ἡ ἑρμηνεία, δηλαδὴ ἡ ἐξήγησις τῶν σχέσεων τῶν φαινομένων περιέχει πολλοὺς ἀνθρωπίνους συλλογισμούς, πολλὴν πίστιν, δηλαδὴ ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν συνέχειαν τῶν φαινομένων, εἰς τὴν ἁρμονίαν καὶ τὴν ἄλυσσον ποὺ τὰ συνδέει, ἤτοι πολλὴν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν τάξιν τῆς φύσεως, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον σήμερον ἀμφισβητεῖται δι' ὡρισμένην περιοχήν, τὴν «ἀτομικήν», τὴν καλουμένην τοῦ «μικροκόσμου». Ὅπως θὰ ἐξηγήσωμεν εἰς ἄλλο σημεῖον τῆς διαλέξεώς μας, σήμερον ὑποστηρίζεται ἀπὸ μεγάλους ἐπιστήμονας ὅτι καμμία ἐπιστημονικὴ ἀρχὴ δὲν εἶναι ἀπαραβίαστος καὶ ἀμετάβλητος καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμία ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια ὁριστικὴ εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ Σύμπαν καὶ ὅτι ὅλαι αἱ ὑποθέσεις καὶ ἀλήθειαι τῆς Ἐπιστήμης εἶναι προσωριναί.

Ἡ ἄποψις λοιπὸν ὅτι ἡ Ἐπιστήμη ἀποτελεῖ τὴν θετικὴν καὶ ἀπόλυτον γνῶσιν τῶν πραγμάτων δὲν ὑποστηρίζεται πλέον σήμερον, ἀλλὰ θεωρεῖται αὕτη μᾶλλον ὡς μέθοδος ταξινομήσεως καὶ συσχετίσεως τῶν φαινομένων.

Ὡς ἐκ τούτου οἱ πραγματικοὶ ἐπιστήμονες δὲν ὑποστηρίζουν πλέον ὅτι ἡ Ἐπιστήμη κατέχει ὅλας τὰς μορφὰς τῆς γνώσεως καὶ ὅλην τὴν Ἀλήθειαν, ἀλλ' ὡς λέγει ἕνας διάσημος καὶ παγκοσμίου φήμης Ἐπιστήμων, ὁ Ἀστρονόμος Σὲρ Τζαίημς Τζήνς, ἡ Ἐπιστήμη εἶναι ἀσθενὴς λάμψις φωτός, ἀνεπαρκὴς διὰ πλήρη γνῶσιν.

Πάντως εἶναι γεγονὸς ἀναμφισβήτητον καὶ οὐδεὶς σκέπτεται νὰ τὸ ἀρνηθῇ ὅτι ἡ Ἐπιστήμη ἔκαμεν θαυμασίας ἀνακαλύψεις καὶ ἐφευρέσεις, τόσον εἰς τὸν τομέα τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ὅσον καὶ εἰς τὸν τομέα τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας, ὅσον καὶ ἀλλαχοῦ. Μὲ τὰς τελευταίας ἀνακαλύψεις της ἐπὶ τοῦ ἀτόμου διεπιστώθη τοῦτο τὸ οὐσιῶδες, ὅτι ἡ λεγομένη ἀδρανὴς ὕλη περιλαμβάνει κέντρα κινήσεως καὶ ἐνεργείας εἰς ἀσύλληπτον βαθμὸν διὰ τὸ ἀνθρώπινον λογικόν, ἐπίσης διεπιστώθη ὅτι ἡ ὕλη φθείρεται καὶ δὲν εἶναι αἰωνία, ὡς ἄλλοτε ἐπιστεύετο καὶ ἐδιδάσκετο ὑπὸ τῶν ὑλιστῶν.

Εἶναι ἐπίσης γεγονός, ὅτι χάρις εἰς τὴν Ἐπιστήμην ὁ ἄνθρωπος ἐδιδάχθη νὰ γνωρίσῃ καλύτερον τὴν φύσιν. Ἔμαθε πῶς νὰ κυριαρχήσῃ ἐπὶ τῶν δυνάμεών της. Μὲ τὰς ἀνακαλύψεις της κατεπολεμήθησαν πολλαὶ ἀσθένειαι, αἱ ἀποστάσεις ἐξουδετερώθησαν, ὡρισμέναι δὲ ἐκ τῶν ἀνακαλύψεών της, ὡς ὁ κινηματογράφος, τὸ ραδιόφωνον καὶ ἡ τηλεόρασις ἐξηφάνισαν τὰ ἐμπόδια ποὺ ὑπῆρχον ἄλλοτε, ὥστε σήμερον καὶ ὁ πτωχότερος ἀκόμη ἄνθρωπος νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίσῃ τὰ θαυμάσια τῆς φύσεως, νὰ μανθάνῃ εὐχερῶς τί γίνεται εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἀλλὰ συγχρόνως ἐδιδάχθη καὶ τὰς φαυλότητας τοῦ κόσμου.

Ἐκ παραλλήλου δὲ χάρις εἰς τὴν Ἐπιστήμην καὶ τὰ ὅπλα ἔγιναν καταστρεπτικώτερα καὶ φονικώτερα.

II. Ἡ ἀνθρωπίνη κοινωνία.

Ἀλλά, ἐνῷ ἀφ' ἑνὸς βλέπομεν τὴν Ἐπιστήμην νὰ ἀναπτύσσεται διαρκῶς καὶ περισσότερον καὶ νὰ προχωρῇ μὲ βήματα γίγαντος, ἀφ' ἑτέρου ὅμως μ' ἔκπληξιν

καὶ μὲ δέος παρατηροῦμεν τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον καὶ τὴν σύγχρονον Κοινωνίαν νὰ ὀπισθοχωρῇ εἰς τὸν δρόμον τοῦ ἠθικοῦ-καλοῦ καὶ νὰ κατέρχεται πρὸς τὸ βάραθρον τῆς καταστροφῆς της.

Καὶ προβάλλει τὸ ἀμείλικτον ἐρώτημα :

—Διατὶ ἄρα γε νὰ μὴ συμβαδίζῃ ἡ πρόοδος τῆς γνώσεως τὴν ὁποίαν ἐκπροσωπεῖ ἡ Ἐπιστήμη μὲ τὴν ἠθικὴν πρόοδον ; Διατὶ μετὰ τὰς τόσας κατακτήσεις τῆς Ἐπιστήμης, ἡ ἀνθρωπίνη Κοινωνία νὰ εἶναι τόσον πολὺ καθυστερημένη πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς ; Διατὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ ἐξηλεκτρισμοῦ καὶ τοῦ ἀτόμου, κατὰ τὸν ὁποῖον θὰ ἔπρεπεν ἡ ἀνθρωπότης νὰ ζῇ ἀνέτως καὶ νὰ ἔχῃ εὕρει τὸν χρυσοῦν της αἰῶνα, ὅπως ἐπιστεύετο, νὰ ὑπάρχῃ τόση δυστυχία, τόση κακία καὶ ἀθλιότης, τόσος πόνος καὶ δάκρυα ; Ποῦ ὀφείλεται ἡ φοβερὰ αὐτὴ ἀντίφασις μεταξὺ ἀφ' ἑνὸς τῆς καταπληκτικῆς γνώσεως ποὺ ὑπάρχει χάρις εἰς τὴν Ἐπιστήμην, τῆς καταπληκτικῆς δυνατότητος εὐζωΐας ποὺ θὰ ἠδύνατο νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς φοβερᾶς ἠθικῆς καταπτώσεως, ἀθλιότητος καὶ δυστυχίας ;

Ἡ βασικὴ παρατήρησις εἰς τ' ἀνωτέρω εἶναι ὅτι εἰς ὅλας τὰς ἀνακαλύψεις τῆς Ἐπιστήμης ποὺ προανεφέραμεν δὲν ὑπάρχει τίποτε ποὺ αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ νὰ ἐξυψώνῃ τὸν ἄνθρωπον ἠθικῶς καὶ πνευματικῶς, νὰ τὸν κάμνῃ δηλαδὴ καλύτερον, ἠθικώτερον καὶ πνευματικώτερον, τίποτε ποὺ νὰ τὸν βοηθῇ ὥστε ν' ἀγαπᾷ τοὺς συνανθρώπους του, νὰ τοὺς ὑπηρετῇ καὶ μάλιστα μέχρις αὐτοθυσίας. Συμβαίνει δὲ τοῦτο, ἁπλούστατα, διότι ὁ προορισμὸς τῆς Ἐπιστήμης εἶναι ἡ ἀνάπτυξις τῆς διανοίας καὶ ἡ καθυπόταξις τῶν φυσικῶν δυνάμεων, ὄχι δὲ καὶ ἡ μεταβολὴ τῆς καρδίας.

Ὡς ἐκ τούτου παρ' ὅλας τὰς θαυμασίας πράγματι κατακτήσεις τῆς Ἐπιστήμης εἰς τὸν τομέα τῶν ὑλικῶν δυνάμεων, βλέπομεν νὰ πλεονάζουν αἱ ἀδικίαι, ἡ δυστυχία, ἡ ἀθλιότης, ὁ πόνος, ἡ πεῖνα καὶ ἡ κακία ὑφ' ὅλας της τὰς μορφάς. Δι' ὅλους ἐκείνους ποὺ δὲν ἐρευνοῦν βαθύτερα, ποὺ δὲν ἔχουν ἐγκύψει ὥστε νὰ γνωρίσουν τὸ μυστικὸν τῆς ἠθικῆς καταπτώσεως τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου, ὁ τεχνικὸς μας πολιτισμὸς ἀποτελεῖ τὸ μεγαλύτερον αἴνιγμα. Ἐπερίμεναν ὅτι αἱ μεγάλαι αὐταὶ ἀνακαλύψεις τῆς Ἐπιστήμης θὰ ἔφερναν τὸν χρυσοῦν αἰῶνα τῆς εὐτυχίας τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ ὀρθολογισταί, ὅπως ὁ Ρενάν, ὁ Βολταῖρος, ὁ Ταὶν καὶ ἄλλοι, διεκήρυτταν στεντορείως ὅτι μὲ τὴν πρόοδον τῆς Ἐπιστήμης καὶ τὴν τεραστίαν αὔξησιν τῆς γνώσεως, ὁ ἄνθρωπος θὰ ἐγίνετο παντογνώστης, καλός, ἠθικός, εὐτυχής...

Εἰς τὴν πραγματικότητα ὅμως διαπιστώνεται ὅτι συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον. Ἀπεδείχθη ἐκ τῶν πραγμάτων ὅτι ἡ πρόοδος τοῦ τεχνικοῦ πολιτισμοῦ, ἐὰν δὲν συμβαδίζῃ καὶ μὲ τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν πρόοδον τοῦ ἀνθρώπου ἐπαυξάνει τὴν ἔπαρσιν καὶ τὸν ἐγωϊσμόν, προκαλεῖ νέας ὑλικὰς ἀνάγκας καὶ δημιουργεῖ τὸν ἐκνευρισμόν, τὴν ἀσυνεννοησίαν, τὴν ἀγωνίαν, τὸν ἀλληλοσπαραγμόν. Καὶ διὰ νὰ πεισθῶμεν περὶ τούτου ἀρκεῖ νὰ ρίψωμεν ἕν βλέμμα εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ τριγύρω μας.

Ἀπεδείχθη λοιπὸν διὰ μίαν φορὰν ἀκόμη μετὰ τὸν Β' παγκόσμιον πόλεμον, ὅτι ἡ Ἐπιστήμη δὲν ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ κάμῃ τὸν ἄνθρωπον καλύτερον, ἠθικώτερον καὶ εὐτυχέστερον, διότι ὡς εἴπομεν τοῦτο ἐκφεύγει ἀπὸ τὴν ἁρμοδιότητά της, εἶναι ξένον πρὸς τὴν ἀποστολήν της.

Καὶ ὅπως εἴπαμε πρὸ ὀλίγου, σκοπὸς τῆς Ἐπιστήμης εἶναι ν' ἀναπτύξῃ τὸν νοῦν καὶ νὰ καθυποτάξῃ τὰς φυσικὰς δυνάμεις, ὄχι δὲ ἡ μεταβολὴ καὶ ἀνακαίνισις τῆς καρδίας ἐκ τῆς ὁποίας προέρχονται αἱ ἐπιθυμίαι καὶ αἱ ἐκβάσεις τῆς ζωῆς.

Μὲ ὅσα λέγομεν, ὡς καὶ προηγουμένως ἐτονίσαμεν, δὲν θέλομεν διόλου ν' ἀμφισβητήσωμεν ὅτι αἱ ἐφευρέσεις καὶ αἱ ἀνακαλύψεις αὐταὶ καθ' ἑαυταί, ἀντικειμενικῶς ἐξεταζόμεναι, εἶναι κάτι τὸ θαυμάσιον καὶ ὅτι καλῶς χρησιμοποιούμεναι γί-

νονται εὐεργετικαὶ διὰ τὸν ἄνθρωπον. Αἱ συνέπειαί των ὅμως, ὄχι τόσον αἱ ὑλικαί, ἀλλὰ κυρίως αἱ ἠθικαὶ καὶ πνευματικαὶ κατέστησαν τραγικαί διὰ τὸν ἄνθρωπον, διότι δὲν διεπαιδαγωγήθη οὔτος ψυχικῶς καὶ ἠθικῶς ὥστε νὰ κάμῃ τὴν πρέπουσαν χρῆσιν αὐτῶν.

Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος καὶ ἰδίᾳ τῶν μεγαλουπόλεων, ἐν τῷ μέσῳ τῶν παντοειδῶν θορύβων τῆς συγχρόνου ζωῆς, μὲ τὸ ραδιόφωνον, τὸ αὐτοκίνητον καὶ ἐν γένει μὲ τὴν πυρετώδη ζωὴν ποὺ κάμνει ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀδιακόπου ἐναλλαγῆς τῶν παραστάσεων, ὡς ἐπὶ παραδείγματι μὲ τὸν κινηματογράφον καὶ τὴν πολυτάραχον κι' ἐκνευριστικὴν ζωὴν ποὺ ζῇ, δὲν κατορθώνει νὰ συγκεντρωθῇ, οὔτε καὶ νὰ κυττάξῃ εἰς τὸ βάθος τοῦ ἑαυτοῦ του. Καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν δύναται νὰ ἰδῇ τὰς ἀνάγκας τῆς ψυχῆς του διὰ νὰ τὰς ἱκανοποιήσῃ. Κατήντησε νὰ θεωρεῖται σήμερον μεγάλο δρᾶμα τὸ νὰ μένῃ κανεὶς μόνος μὲ τὸν ἑαυτόν του διὰ νὰ κάμνῃ περισυλλογὴν τῶν πνευματικῶν καὶ τῶν ψυχικῶν του δυνάμεων, διὰ νὰ συζητήσῃ μὲ τὸν ἑαυτόν του.

Ἐξ ἄλλου, ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος μὲ τὸν τεχνικόν του πολιτισμὸν ἔχασε καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ αἴσθημα τῆς ἀληθινῆς χαρᾶς, ἔχασε τὸ πραγματικὸν νόημα τῆς ζωῆς. Δὲν συλλαμβάνει πλέον τὴν ζωὴν χωρὶς τὰ ὑλικὰ ἀγαθὰ ποὺ βλέπει ν' ἀπολαμβάνουν οἱ γείτονές του, οἱ πλουσιώτεροί του, καὶ πάσχει ψυχικῶς καὶ ἠθικῶς ὅταν δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ τ' ἀποκτήσῃ καθ' οἱονδήποτε θεμιτὸν ἢ ἀθέμιτον τρόπον, ἐξ οὗ ὁ φθόνος, τὰ μίση, ὁ θανάσιμος ἀνταγωνισμὸς καὶ τὰ ἐγκλήματα...

Ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος ἐπιδιώκει τὴν ἄμεσον ἀπόλαυσιν, τὸ εὔκολον καὶ πολλάκις ἄνομον κέρδος, ἀναζητεῖ τὴν θορυβώδη κοσμικὴν ζωήν, προσπαθεῖ νὰ μιμηθῇ ἐκεῖνον ποὺ ἀπολαμβάνει τὰ περισσότερα καὶ καλύτερα ὑλικὰ ἀγαθά, καὶ ἐν γένει μὲ κάθε τρόπον ἐπιζητεῖ νὰ φύγῃ ἔξω ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ μένῃ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ἀνικανοποίητος, νὰ αἰσθάνεται μέσα του τὸ κενόν, νὰ ζητῇ διαρκῶς κάτι τὸ νέον, κάτι ποὺ νὰ χορτάσῃ τὴν ἀχόρταγον ψυχήν του, καὶ τοῦτο διότι στερεῖται τὴν μοναδικὴν ἐκείνην πνευματικὴν τροφήν, ἡ ὁποία μόνη δύναται νὰ τὸν ὑπερικανοποιήσῃ ψυχικῶς.

Ὁ διάσημος βιολόγος Ἀλέξης Καρρὲλ εἰς τὸ περίφημον βιβλίον του «Ἕν ἄγνωστον ὄν, ὁ ἄνθρωπος» λέγει μεταξὺ ἄλλων τὰ ἑξῆς ἐπιγραμματικὰ ἐν σχέσει μὲ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ τεχνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς Ἐπιστήμης.

«Τὸ περιβάλλον τὸ ὁποῖον ἐδημιουργήσαμεν εἰς τὴν ἐποχήν μας δὲν εὐνοεῖ διόλου τὴν γνωριμίαν τοῦ ἑαυτοῦ μας. Ἔγινε καθαρῶς μηχανικόν. Κάθε τι ποὺ περιστοιχίζει σήμερον τοὺς ἀνθρώπους εἶναι ἡ ἔκφρασις τῆς μεγάλης ἀναπτύξεως τῶν ἐπιστημῶν, τῆς ἀψύχου ὕλης. Κάθε τι ποὺ χρειάζεται δύναμιν καὶ ἄσκησιν, ὅπως ἡ ἠθικὴ καὶ ἡ θρησκεία, ἀπερρίφθη ὡς ἐνοχλητικόν.

Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι καὶ τὸ διανοητικὸν ἀκόμη ἐπίπεδον τῶν ἰθυνουσῶν τάξεων ἔχει καταπέσει. Ὁ μοντέρνος πολιτισμὸς δὲν μᾶς ἁρμόζει. Ὀφείλεται εἰς τὴν ἰδιοτροπίαν τῶν ἐπιστημονικῶν ἀντιλήψεων, τῶν ὀρέξεων τῶν ἀνθρώπων, τῶν θεωριῶν των καὶ τῶν πόθων των. Ἡ Ἐπιστήμη δὲν ἐνεπνεύσθη ἀπὸ τὸν πόθον τῆς βελτιώσεως τῶν ἀνθρωπίνων ὄντων. Ἐδημιουργήθη ἕνας πολιτισμός, ὁ ὁποῖος καίτοι ἀφιερωμένος εἰς τὸν ἄνθρωπον ἁρμόζει μᾶλλον εἰς τὴν κακογραφίαν του».

Ἐὰν ρίψωμεν δ' ἐξ ἄλλου ἓν βλέμμα γύρω μας θὰ ἰδοῦμε ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τοὺς μᾶλλον πεπολιτισμένους, ὡπλισμένους μὲ τὰ φονικώτερα ὅπλα, τὰ καταστρεπτικώτερα τεχνικὰ μέσα, τὰ ὁποῖα τοὺς ἐμπρομήθευσαν αἱ νεώτεραι ἀνακαλύψεις τῆς Ἐπιστήμης.

Δικαίως λοιπὸν εἰς ἓν Ἐπιστημονικὸν Συνέδριον ἐλέχθη ὅτι «ἔχει τρομερὰν εὐθύνην ἡ Ἐπιστήμη ἡ ὁποία φορτώνει τὴν ἀνθρωπότητα μὲ αὔξουσαν διαρκῶς δύναμιν, ἡ ὁποία ὅμως δὲν χρησιμοποιεῖται διὰ πνευματικοὺς σκοπούς».

Ἕνας δὲ μεγάλος σύγχρονος ἐπιστήμων, ὁ Λουδοβῖκος ντὲ Μπροκλή, ὁ ὁποῖος ἔλαβε καὶ τὸ Βραβεῖον Νόμπελ τῆς Φυσικῆς διὰ τὰς ἀνακαλύψεις του ἐπὶ τοῦ Φωτός, γράφει τὰ ἑξῆς εἰς τὸ ἔργον του «Ὕλη καὶ φῶς».

«Ἀναπόφευκτος καὶ λυπηρὰ συνέπεια τῆς προόδου τῆς ἐφηρμοσμένης Ἐπιστήμης εἶναι ἡ αὔξησις τῆς δυνάμεως τῆς καταστροφῆς.

Ἡ ἀνθρωπότης τῆς ἐποχῆς μας μὲ τὰ μέσα τῆς καταστροφῆς τὰ ὁποῖα διαθέτει, ὁμοιάζει μὲ ἕνα παιδάκι ποὺ κρατεῖ εἰς τὰ χέρια του ἕνα γεμᾶτο περίστροφο, χωρὶς ν' ἀντιλαμβάνεται τὸν κίνδυνον ποὺ διατρέχει ὅταν τὸ χειρίζεται».

III. Ἡ θρησκεία.

Ἐξ ὅσων λοιπὸν ἐν συντομίᾳ εἴπομεν μέχρι τοῦδε, βλέπομεν ὅτι αἱ ἀνακαλύψεις καὶ αἱ ἐφαρμογαὶ τῆς Ἐπιστήμης, δὲν ὠφέλησαν τὸν ἄνθρωπον ἠθικῶς, οὔτε καὶ τὸν ἔκαμαν καλύτερον, ἠθικώτερον καὶ εὐτυχέστερον. Καὶ τοῦτο εἶναι εὐνόητον, διότι ἡ ἁρμοδιότης αὐτὴ δὲν ἀνήκει εἰς τὴν Ἐπιστήμην, ἀλλ' εἰς τὴν Χριστιανικὴν Θρησκείαν.

Τί εἶναι θρησκεία; Εἶναι ἡ σχέσις καὶ συνάφεια τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ ὑπερτάτου ὄντος, τοῦ Θεοῦ.

Πρὸς τὴν σχέσιν καὶ συνάφειαν ταύτην μετὰ τοῦ Θεοῦ, φέρεται ὁ ἄνθρωπος ἐξ ἀνάγκης ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς, ἐκ τῆς ἀνάγκης τῆς ἐξαρτήσεώς του ἐξ ἑνὸς ὑπερτάτου ὄντος.

Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου διαρκῶς ἕλκεται πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὸ μιᾶς μυστικῆς καὶ ἀοράτου ἠθικῆς ἀνάγκης, ὅπως τὸ βρέφος ἐκ μιᾶς ἐμφύτου ὁρμῆς πρὸς τὴν ἀγκάλην τῆς μητρός του. Καὶ τοῦτο διότι ἡ ἀρχὴ τῆς ὑπάρξεώς του, ὁ σκοπὸς καὶ τὸ τέλος αὐτοῦ εἶναι Αὐτὸς ὁ Θεός. Ἡ ἱστορία ἀποτελεῖ τὴν ἀψευδῆ ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας αὐτῆς, διότι οὐδεὶς λαὸς ὑπῆρξε ποτὲ ἐπὶ τῆς γῆς χωρὶς βωμούς, χωρὶς Θεόν.

Ἡ πίστις πρὸς τὸν Θεὸν εἶναι εἶδος καθολικοῦ ἐνστίκτου. Ἡ ἀναγκαιότης τοῦ θρησκευτικοῦ καθήκοντος εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι μία πραγματικότης ἀναμφισβήτητος. Τὸ νὰ θρησκεύῃ ὁ ἄνθρωπος εἶναι κάτι τὸ ἀναποσπάστως συνδεδεμένον μὲ τὴν ζωήν του.

Ὅταν δὲ λέγωμεν θρησκείαν, ἐννοοῦμεν κυρίως τὴν λατρείαν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν. Λατρεία χωρὶς τὸν Θεὸν εἶναι κάτι τὸ ἀκατανόητον.

Ἡ ἀνάγκη τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς ἐμφανίζεται εἰς τὸν ἄνθρωπον ὡς πόθος ἱερός, ὅστις ἱκανοποιεῖται διὰ τῆς ὑποταγῆς αὐτοῦ εἰς τὸν Ἠθικὸν νόμον καὶ ἐκδηλοῦται μὲ ἔμπρακτον ἠθικὴν ζωήν.

Μετὰ τὰς γενικὰς αὐτὰς παρατηρήσεις ἂς ἴδωμεν τί εἶναι εἰδικώτερον ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία.

Αὕτη εἶναι τὸ σύνολον τῶν ἀληθειῶν περὶ Θεοῦ, περὶ ψυχῆς, περὶ μελλούσης ζωῆς, αἱ ὁποῖαι ἐδόθησαν εἰς τὴν ἄνθρωπον δι' Ἀποκαλύψεως. Αὕτη δὲ ἐδόθη ἀτελέστερον μὲν διὰ τῶν προφητῶν, τελειότατα δὲ διὰ τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ τῶν Ἀποστόλων Αὐτοῦ.

Δὲν θὰ ἐπεκταθῶμεν εἰς τὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως καὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Θεανθρώπου, διότι ἐκφεύγει τοῦτο ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς παρούσης διαλέξεως.

Τοῦτο μόνον θὰ σημειώσωμεν, ὅτι ἡ ἐνανθρώπησις τῆς θεότητος ἐπροφητεύθη διὰ μακρᾶς σειρᾶς προφητειῶν καὶ ἀποτελεῖ θείαν συγκατάβασιν ἡ ὁποία καταπλήσσει τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν καὶ μαρτυρεῖ τὴν ἄπειρον ἀγάπην τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς, τὰ δημιουργήματά του.

Ὁ Χριστὸς μᾶς ἀπεκάλυψε τὰ σχέδια τοῦ Θεοῦ διὰ τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἡ διδασκαλία Του μᾶς δίδει πραγματικὰς κατευθύνσεις καὶ ἐπιλύει ὅλα τὰ προβλήματά μας. Τὸ κατ' ἐξοχὴν ὅμως ἔργον Του ἦτο ὄχι μόνον νὰ ζήσῃ ὡς τέλειον ὑπόδειγμα ζωῆς ἀρεστῆς εἰς τὸν Θεόν, ὄχι μόνον νὰ μᾶς δώσῃ τὸν Ἠθικὸν νόμον, ἀλλὰ νὰ προσφέρῃ τὴν ζωήν Του ὡς Θυσίαν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, ὡς ἀντικαταστάτης ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ ἱκανοποιήσῃ διὰ τοῦ Λυτρωτικοῦ θανάτου Του τὴν Θείαν Δικαιοσύνην, ὥστε νὰ μὴν ἀπολεσθῇ πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτὸν ἀλλὰ νὰ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον. (Εὐαγγέλιον Ἰωάννου, κεφ. γ' 15, 16).

Ἡ πίστις εἰς τὸν Χριστὸν σώζει τὸν ἄνθρωπον καὶ εἶναι δύναμις ζωοποιός. Μόνον λοιπὸν ἡ πίστις εἰς τὸν Χριστὸν ὡς Λυτρωτὴν τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀτομικὸν ἑκάστου Σωτῆρα, εἶναι δυνατὸν νὰ μεταβάλῃ τὴν καρδίαν, νὰ τὴν ἀναγεννήσῃ, νὰ τῆς δώσῃ νέους πόθους, νέας βλέψεις, νέας σκέψεις (Εὐαγγέλ. Ἰωάν. κεφ. γ' 3). Διὰ νὰ γίνῃ ὅθεν ὁ ἄνθρωπος καλύτερος καὶ ἠθικώτερος χρειάζεται κάτι πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὴν Ἐπιστήμην, δηλ. ἀπὸ τὴν γνῶσιν καὶ τὴν ἰδίαν του θέλησιν. Χρειάζεται δύναμις ὑπερφυσική, ἡ ὁποία θὰ κινήσῃ τὴν θέλησίν του νὰ πράξῃ τὸ καλὸν καὶ ὅταν ἀκόμη εἶναι ἀντίθετον πρὸς τὰ συμφέροντά του. Χρειάζεται πράγματι δύναμις ὑπερφυσική, ν' ἀγαπᾷς καὶ νὰ θυσιάζεσαι διὰ τοὺς ἄλλους καὶ μάλιστα διὰ πρόσωπα ἄγνωστα πρὸς σέ, πολὺ δὲ περισσότερον διὰ πρόσωπα ἐχθρικῶς διακείμενα πρὸς σέ. Αὐτὴ δὲ ἡ ὑπερφυσικὴ δύναμις παρέχεται μόνον διὰ πίστεως καὶ πηγάζει ἀπὸ τὴν πηγὴν τῆς Ζωῆς καὶ τῆς Δυνάμεως ἀπὸ τὸν Λυτρωτήν μας Χριστόν.

ΙΥ. Ἐνδεχόμεναι ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς πίστεως καὶ ἀπάντησις εἰς αὐτάς.

Ἀλλά, ἴσως τινὲς νὰ ἔχουν ἀντιρρήσεις εἰς ὅσα εἴπομεν πρὸ ὀλίγου, εἴτε διότι νομίζουν ὅτι ἡ πίστις εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὸν Χριστὸν δὲν συμβιβάζεται μὲ τὸ λογικόν, εἴτε διότι νομίζουν ὅτι ἡ Ἐπιστήμη ἀντιτίθεται πρὸς τὴν θρησκείαν ἢ διότι νομίζουν ὅτι εἰς τὸν 20ὸν αἰῶνα, δηλαδὴ εἰς τὸν αἰῶνα τῶν καταπληκτικῶν ἀνακαλύψεων ἐπὶ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ καὶ τῆς διασπάσεως τοῦ ἀτόμου, εἶναι ἀσυμβίβαστος ἡ πίστις πρὸς αὐτὰ τὰ ὁποῖα διδάσκει ἡ Χριστιανικὴ Θρησκεία, τὰ ὁποῖα μάλιστα μερικοὶ τὰ θεωροῦν ἀναχρονιστικὰ καὶ φαντασιώδη.

Καίτοι τὸ θέμα εἶναι εὐρύτατον καὶ θὰ εἴχομεν πολλὰ νὰ εἴπωμεν εἰς ἀπάντησιν τῶν τυχὸν ἀντιρρήσεων τούτων, ποὺ θὰ ἀπαιτοῦσαν χρόνον μιᾶς ἢ καὶ περισσοτέρων διαλέξεων, ἐν τούτοις θὰ περιορισθῶμεν μόνον εἰς ὀλίγα τινά: Πρῶτον, παρατηροῦμεν ὅτι ἡ θρησκευτικὴ πίστις, καὶ ὅταν ὁμιλῶμεν περὶ πίστεως ἐννοοῦμεν τὴν Χριστιανικὴν πίστιν, δὲν εἶναι οὔτε αὐθαίρετος οὔτε καὶ παράλογος. Ἡ πίστις ἡ Χριστιανικὴ ἔχει τοὺς λόγους της καὶ τὰ θεμέλιά της καὶ ὅπως λέγει ὁ Πασκὰλ ἡ πίστις δὲν ἀντιτίθεται εἰς τὸν Λόγον, ἀλλ' εἶναι ὑπὲρ τὸν Λόγον, ἡ δὲ καρδία ἔχει τοὺς λόγους της τοὺς ὁποίους τὸ λογικὸν ἀγνοεῖ. Βασίζεται δὲ κυρίως ἡ πίστις εἰς τὴν ἔμφυτον τάσιν ποὺ ὑπάρχει εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ ἀποζητῇ τὸν Δημιουργόν του διὰ νὰ συνδεθῇ μαζί του πνευματικῶς. Δὲν ὑπάρχει λαὸς ὁσονδήποτε πρωτόγονος, εἰς τὸν ὁποῖον νὰ μὴν ὑπάρχῃ ἡ πίστις εἰς ἓν ἀνώτερον ὄν, λέγουν οἱ ἀνθρωπολόγοι. Βασίζεται δὲ ἐπίσης ἡ πίστις ἡ Χριστιανικὴ εἰς τὸν ἀψευδῆ Λόγον τοῦ Θεοῦ ποὺ περιέχεται εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν. Ἀλλὰ βασίζεται ἐπίσης καὶ εἰς τὸν ἀτομικὸν πειραματισμόν. «Ἐκ τοῦ καρποῦ γνώσεσθε τὸ δένδρον», εἶπεν ὁ Χριστός. Ὅταν ὁ ἀλκοολικὸς ἢ ὁ βυθισμένος εἰς τὸν βοῦρκον τῆς διαφθορᾶς πιστεύσουν εἰλικρινῶς μὲ μετάνοιαν καὶ συντριβὴν εἰς τὸν Σωτῆρα Χριστόν, μεταβάλλονται ριζικῶς καὶ παύουν νὰ εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἦσαν. Δὲν ἀποτελεῖ τοῦτο πειραματικὴν ἀπόδειξιν τῆς Χριστιανικῆς ἀληθείας; Ἐξ ἄλλου ἡ πίστις ἡ θρησκευτικὴ δὲν ἀντιτίθεται εἰς τὸ λογικόν, ἀλλὰ εἰς τὸν ὀφθαλμόν.

Δὲν πρέπει δὲ ἐπίσης νὰ μᾶς διαφεύγῃ τοῦτο τὸ οὐσιῶδες, ὅτι τὴν πίστιν τὴν χρησιμοποιεῖ καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ Ἐπιστήμη. Καὶ αὐτὴ ἡ θετικωτέρα Ἐπιστήμη, ἡ Μαθηματική, τὴν χρησιμοποιεῖ καὶ βασίζεται ἐπὶ τῆς πίστεως, διότι τὰ «αἰτήματα» καὶ τὰ «ἀξιώματα» δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ προτάσεις ἄνευ ἀποδείξεως, τὰς ὁποίας διὰ πίστεως παραδεχόμεθα καὶ ἐκ τῶν ὑστέρων τὰς ἀποδεικνύομεν, ὅπως συμβαίνει καὶ μὲ τὴν διδασκαλίαν τῶν Γραφῶν.

Ἀλλὰ μήπως εἰς ὅλην μας τὴν καθημερινὴν ζωὴν δὲν ζοῦμε διὰ πίστεως; Τὰς γνώσεις ποὺ ἀποκτῶμεν δὲν τὰς βασίζομεν ἐπὶ τῆς πίστεως; Τί τὸ παράδοξον

λοιπόν, ἐὰν καὶ τὰ πράγματα τοῦ Θεοῦ τὰ ἀόρατα θὰ τὰ γνωρίσωμεν διὰ πίστεως καὶ κατόπιν θὰ τὰ πειραματισθῶμεν εἰς τὴν ζωήν μας καὶ θὰ ἴδωμεν τὴν ἀλήθειαν ;

Δεύτερον. Καίτοι ἡ Χριστιανικὴ Θρησκεία δὲν ἔχει καμμίαν ἀνάγκην ἀπὸ τὴν Ἐπιστήμην διὰ νὰ στηριχθῇ, διότι ἔχει ἰδικά της θεμέλια, τελείως ἄσχετα τῆς Ἐπιστήμης, οὔτε δὲ ἔχει ἀνάγκην καὶ ἀπὸ φιλοσοφικὰς θεωρίας διὰ νὰ ζήσῃ, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ ἁπλότητα καρδίας καὶ ταπείνωσιν, ὡς ἐπίσης καὶ ἀπὸ τὴν συναίσθησιν τοῦ ἀνθρώπου περὶ τῆς ἀδυναμίας καὶ τῆς ἀναξιότητός του ἔναντι τοῦ Θεοῦ, ἐν τούτοις ἡ νεωτέρα Ἐπιστήμη κατὰ ἕνα τρόπον θαυμαστὸν ἔρχεται κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας ὡς σύμμαχος τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας καὶ ἐνισχύει τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα.

Θὰ ἐρωτήσετε ἴσως, πῶς συνέβη ἡ καταπληκτικὴ πράγματι αὐτὴ μεταβολὴ τῆς Ἐπιστήμης ; Οὐκ ὀλίγον ὀφείλεται ἡ μεταστροφὴ αὕτη εἰς τὰς ἀπογοητεύσεις ποὺ ἐδοκίμασεν ἡ Ἐπιστήμη κατόπιν τῆς καταρρεύσεως ὅλων τῶν παλαιῶν της θεωριῶν περὶ ὕλης, περὶ φωτός, περὶ καταγωγῆς τῶν ὄντων καὶ περὶ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ βαθυτέρα ἔρευνα τῆς Φύσεως καὶ κυρίως ἡ μελέτη τῶν μυστηρίων τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς ἐνεργείας, ἡ ὁποία κρύπτεται ἐντὸς αὐτοῦ, ἡ ἔρευνα ἐπὶ τῶν ἠλεκτρονίων καὶ φωτονίων, ὡς καὶ τῶν φαινομένων τοῦ μετασχηματισμοῦ τῆς ὕλης εἰς ἐνέργειαν, καὶ τῆς ὑποβαθμίσεως τῆς ἐνεργείας, κατέρριψαν ὅλας τὰς παλαιὰς θεωρίας περὶ ὕλης, ὅτι δηλαδὴ αὕτη εἶναι ἄφθαρτος καὶ αἰωνία.

Διεπιστώθη δὲ ἀπὸ τὰς ἐρεύνας ἐπὶ τῆς Ἠλεκτροδυναμικῆς, ὅτι αὕτη δὲν ὑπακούει εἰς τοὺς νόμους τῆς κλασσικῆς μηχανῆς, ὅτι δηλαδὴ δὲν ἀκολουθεῖ τὰς μηχανιστικὰς ἀρχὰς ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ ὑλισμὸς ἐστήριξε τὸ οἰκοδόμημά του. Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ μὲ τὰ πορίσματα τῆς θεωρίας τῆς σχετικότητος καὶ τῆς θεωρίας τῶν «κβάντα» καὶ μὲ τὴν Βιολογίαν.

Ἦλθεν τέλος ἡ στιγμὴ ποὺ ἡ σύγχρονος Φυσικὴ ὡμολόγησεν ὅτι δὲν δύναται νὰ προΐδῃ μετὰ βεβαιότητος ποία ἐκ τῶν προτέρων κατάστασις θὰ διαδεχθῇ μίαν ἄλλην, ὅπως διεκήρυττεν ἄλλοτε μὲ μεγάλην δόσιν ἀλαζονείας ὅταν ἐβασίζετο εἰς τὸν νόμον τῆς αἰτιότητος. Σήμερον δὲ κατέληξεν ἡ Ἐπιστήμη, ὅτι ἡ ἀρχὴ τῆς αἰτιότητος δὲν ἰσχύει δι' ὅλα γενικῶς τὰ φαινόμενα, ἀλλ' ἐπικρατεῖ μία ἄλλη ἀρχὴ ἡ λεγομένη τοῦ ἀπροσδιορίστου. Συμφώνως πρὸς ταύτην, δὲν εἶναι δυνατὸν ἐκ τῶν προτέρων νὰ προσδιορισθῇ ποῖαι μεταβολαὶ θὰ συμβοῦν εἰς ὡρισμένα φαινόμενα, τὰ λεγόμενα «ἀτομικά».

Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι ἡ Ἐπιστήμη ἤρχισε ἀπὸ τινων δεκαετηρίδων νὰ ὁμιλῇ μόνον μὲ πιθανότητας ἢ μᾶλλον μὲ ἀβεβαιότητα, ἐνῷ ἄλλοτε ὡμίλει μὲ μεγάλην αὐτοπεποίθησιν καὶ ἰσχυρίζετο ὅτι κατέχει αὐτὴ καὶ μόνη τὴν πλήρη βεβαιότητα δι' ὅλα γενικῶς τὰ φαινόμενα καὶ περιεφρόνει τὴν θρησκευτικὴν πίστιν. Ἠναγκάσθη τώρα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἀλαζονείαν τῆς ἠμιμαθείας καὶ ἔγινε πολὺ μετριόφρων. Δὲν καυχᾶται ὅπως ἄλλοτε ὅτι εἶναι παντογνώστης καὶ ἤρχισεν νὰ ὁμολογῇ διὰ τῶν κυριωτέρων της ἐκπροσώπων ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον καὶ ὁ σοφώτερος πάντων τῶν ἀρχαίων σοφῶν Σωκράτης ἔλεγεν :

«Ἓν γνωρίζω ὅτι οὐδὲν γνωρίζω». Πράγματι, διάσημοι σύγχρονοι σοφοί, ὅπως ὁ Ἀστρονόμος Σὲρ Τζ. Τζήνς, ἀναγνωρίζουν ὅτι «ἡ Ἐπιστήμη δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ ἀσθενὴς λάμψις φωτός, ἀνεπαρκὴς πρός τελείαν γνῶσιν». Ἕνας ἄλλος διάσημος Φυσικὸς Ἐπιστήμων, ὁ Χόπφ, ὁμολογεῖ ὅτι «μὲ τὴν ἔρευναν καὶ τὴν γνῶσιν, τὸ Σύμπαν διαρκῶς γίνεται περισσότερον μυστηριῶδες» κ.ο. καθεξῆς.

Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, κατέληξεν ἡ Ἐπιστήμη νὰ ἀφήνῃ ἀρκετὸν περιθώριον εἰς τὴν Πίστιν.

Θ' ἀναφέρωμεν ἕνα ἀκόμη ἐκ τῶν διασημοτέρων συγχρόνων Φυσικῶν, τὸν Μὰξ Πλάνκ, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ περίφημος Ἀϊνστάϊν, ἔλεγεν, ὅτι εἶναι ὁ μεγαλύτερος σύγχρονος Φυσικός. Οὗτος βεβαιώνει εἰς σύγγραμμά του, ὅτι «ἡ πρόοδος τῆς

Φυσικῆς μᾶς πλησιάζει ὁλονὲν καὶ περισσότερον πρὸς μίαν ἰδιάζουσαν οὐσίαν, τὴν ὁποίαν δὲν δυνάμεθα νὰ γνωρίσωμεν κατὰ βάθος διὰ μόνων τῶν αἰσθήσεών καὶ μᾶς τρέφει τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἠμπορούσαμεν κάπως νὰ ἐμβαθύνωμεν εἰς τὸ μυστήριον τοῦ Κυβερνῶντος Παντοδυνάμου Λόγου, ὅστις εἶναι ὑπὲρ τὴν Φύσιν».

Ἤρχισαν λοιπὸν οἱ σύγχρονοι ἐπιστήμονες νὰ προσγειώνωνται καὶ νὰ βλέπουν μὲ ἄλλο πνεῦμα καὶ μὲ νέον φῶς, τὴν ὕλην, τὴν φύσιν καὶ τοὺς Φυσικοὺς νόμους.

Ὀπίσω ἀπὸ τὴν Φύσιν καὶ τὸ Σύμπαν διακρίνουν τώρα «Σκέψιν». Ἰδοὺ τί λέγει σχετικῶς ὁ Σὲρ Τζ. Τζὴνς τὸν ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἀνεφέραμεν. «Τὸ Σύμπαν παρουσιάζεται μᾶλλον ὡς μία μεγάλη σκέψις, παρὰ ὡς μεγάλη μηχανή. Ἀρχίζομεν νὰ ὑποπτευώμεθα ὅτι πρέπει μᾶλλον νὰ χαιρετῶμεν τὸ Πνεῦμα ὡς Δημιουργὸν καὶ Κυβερνήτην τοῦ Βασιλείου τῆς ὕλης».

Ἔχει λοιπὸν ἀνοιχθῆ τώρα διάπλατα ὁ δρόμος ἀπὸ τὴν Ἐπιστήμην, πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τῆς Βουλήσεως καὶ πρὸς τὴν παρέμβασιν τοῦ πνευματικοῦ παράγοντος.

Υ. Ὑπάρχει ἀντίθεσις μεταξὺ θρησκείας καὶ ἐπιστήμης;

Καὶ ἐρχόμεθα τώρα νὰ ἐξετάσωμεν τὸ ζήτημα ἂν ὑφίσταται ἀντίθεσις μεταξὺ Θρησκείας καὶ Ἐπιστήμης. Οἱ μεγαλύτεροι σοφοὶ τοῦ κόσμου, οἱ ἀληθινοὶ ἐπιστήμονες τὴν ἀποκρούουν. Θὰ περιορισθῶμεν νὰ σημειώσωμεν τὰς γνώμας ὀλίγων μόνον ἐπιστημόνων τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν.

Ὁ μέγας Παστὲρ ἔλεγεν ὅτι «εἰς ὅλην τὴν Χριστιανικὴν διδασκαλίαν δὲν βλέπω τίποτε ποὺ νὰ παραπλανᾷ καὶ νὰ βλάπτῃ τὸν ἐπιστήμονα».

Ὁ καθηγητὴς Μὰξ Πλάνκ, τὸν ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἀνεφέραμεν, γράφει: «Ἡ Θρησκεία καὶ ἡ Φυσικὴ δὲν ἀποκλείουν, ἀλλὰ συμπληρώνουν ἀλλήλας καὶ δὲν εἶναι τυχαῖον τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ μεγάλοι σοφοὶ ὅλων τῶν αἰώνων ἦσαν συγχρόνως καὶ βαθεῖαι θρησκευτικαὶ προσωπικότητες».

Ὁ Β. Τόμψων ἐκ τῶν μεγαλυτέρων συγχρόνων Φυσικῶν τοῦ κόσμου γράφει ὅτι: «Ἡ ἀληθινὴ θρησκεία καὶ ἡ ἀληθινὴ Ἐπιστήμη εὑρίσκονται μεταξύ των εἰς πλήρη ἁρμονίαν, καὶ ὅτι ἡ Ἐπιστήμη δὲν εἶναι ἀντίπαλος ἀλλὰ βοηθὸς τῆς Θρησκείας».

Ὁμοίας ὁμολογίας βασιζομένας εἰς τὰ πορίσματα τῶν ἐρευνῶν των κάμνουν καὶ ἄλλοι μεγάλοι σύγχρονοι ἐπιστήμονες, ὡς οἱ Βάϊλ, Μάθερ, Κιούρτις, Μίλλικαν, Φλέμμιγκ, Μόρισσον, Ἔντιγκτον καὶ ἄλλοι, ὡς ἐπίσης καὶ ἐκ τῶν παλαιοτέρων διασήμων ἐπιστημόνων οἱ Ἀμπέρ, Νεύτων, Μαρκόνι κ.λ.π.

Ἐν σχέσει μὲ τὸ ζήτημα τῶν σχέσεων Θρησκείας καὶ Ἐπιστήμης, ἔγιναν διάφοροι ἔρευναι κατὰ καιροὺς μεταξὺ τῶν Ἐπιστημόνων. Μὲ μεγίστην συντομίαν θὰ σημειώσωμεν τὰ πορίσματα τινῶν ἐξ αὐτῶν:

Α) Παλαιότεραι ἔρευναι:

Ὡς πρὸς τοὺς ἐπιστήμονας τοῦ 19ου αἰῶνος ἡ ὑπὸ τοῦ Κνέλλερ ἔρευνα, ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ὁ Χριστιανισμὸς καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς νεωτάτης φυσιολογίας».

Ἐπροτάθησαν δύο ἐρωτήσεις:

α) Ὑπάρχει πράγματι ἀντίφασις μεταξὺ ἐπιστημονικῆς καὶ θεμελιώδους διδασκαλίας τοῦ Χριστιανισμοῦ;

β) Θεωροῦν τοὺς συγχρόνους ἐπιστήμονας ὡς ἀπίστους καὶ ἀρνητὰς τοῦ Χριστιανισμοῦ;

Ἀπήντησαν δι' ἐπιστολῶν 181 ἐπιστήμονες. Οἱ 48 δὲν ἐπέτρεψαν τὴν δημοσίευσιν τῶν ἐπιστολῶν των. Ἐκ τῶν 133 ἀπαντήσεων 112 ἦσαν θετικαί, 3 ἀρνητικαὶ καὶ 18 διφορούμεναι, ἤτοι πιστεύοντες 84 %, ἄπιστοι 2 %.

Ἡ ὑπὸ τοῦ Δέννερ γενομένη ἔρευνα, ὑπὸ τὸν τίτλον: «Θρησκευτικὴ πεποίθησις φυσιοδιφῶν», ἤτις ἐξεδόθη ὀκτάκις ἀπὸ τοῦ 1896—1908. Ἐξήτασεν τὰς πεποιθήσεις διασημοτάτων ἐπιστημόνων ὅλων τῶν αἰώνων, 300 τὸν ἀριθμόν. Διὰ 38 δὲν εὑρῆκε θετικὰς πληροφορίας. Τὸ συμπέρασμά του ἦτο ὅτι δὲν δύ-

ναται ν' ἀποδίδεται εἰς τοὺς φυσιοδίφας ἐχθρότης πρὸς τὴν Θρησκείαν καὶ τὸν Χριστιανισμόν.

Β) Σύγχρονοι ἔρευναι:

Ἐν Ἀγγλίᾳ ἐγένετο σχετικὴ ἔρευνα ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας Χριστιανικῆς ἀληθείας, παρ' ἧς ἐτέθησαν διάφοροι συγκεκριμέναι ἐρωτήσεις: Ἐπὶ τῆς ἐρωτήσεως «Αἱ Φυσικαὶ Ἐπιστῆμαι ἀναιροῦν τὴν ἰδέαν τῆς ὑπάρξεως προσωπικοῦ Θεοῦ, ὡς τὴν ἐδίδαξεν ὁ Ἰησοῦς Χριστός», 103 ἀπήντησαν ὅτι δὲν τὴν ἀναιροῦν, 26 ἀπήντησαν ὅτι τὴν ἀναιροῦν καὶ 71 ἀπήντησαν ὅτι ἀμφιβάλλουν.

Ἐν Γαλλίᾳ, κατὰ τὸ ἔτος 1926 ἐγένετο σχετικὴ ἔρευνα μεταξὺ τῶν Γάλλων Ἀκαδημαϊκῶν τῶν θετικῶν Ἐπιστημῶν καὶ ἀπηυθύνθη διὰ τῆς ἐφημερίδος «Φιγκαρὼ» ὑπὸ τοῦ Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ Ρομπὲρ ντὲ Φλὲρ τὸ ἑξῆς ἐρώτημα: «Ἡ ἐπιστήμη ἀντιτάσσεται εἰς τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα;»

Ἐκ τῶν 88 μελῶν τῆς Ἀκαδημίας μόνον οἱ 15 δὲν ἀπήντησαν, οἱ 73 διεκήρυξαν ὅτι οὐδεμία ἀντίφασις ὑπάρχει μεταξὺ Θρησκείας καὶ Ἐπιστήμης.

Ἐν Ἀμερικῇ, πρὸ τοῦ πολέμου, ὑπὸ τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ἐντ. Κόττον ἐδημοσιεύθησαν εἰς τεῦχος αἱ γνῶμαι τῶν μεγάλων σοφῶν ἐπιστημόνων ἐν Ἀμερικῇ, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀνεκάλυψεν ἡ Ἐπιστήμη τὸν Θεόν;»

Εἶναι πολὺ παρήγορα καὶ ἱκανοποιητικὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐρεύνης ταύτης, διότι διεπιστώθη ὅτι ὄχι μόνον οὐδεμία ἐχθρότης ἢ ἀντίφασις ὑφίσταται μεταξὺ τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς Θρησκείας, ἀλλὰ καὶ ἀναγνωρίζεται ἡ ὕπαρξις ἑνὸς ὑπερτάτου ὄντος διευθύνοντος τὰ πάντα.

Ἐν Ἀμερικῇ μετὰ τὸν πόλεμον κατὰ τὸ ἔτος 1946, μεγάλοι Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες διεκήρυξαν ὅτι οὐδεμία ὑφίσταται ἀντίθεσις ἢ ἀνταγωνισμὸς μεταξὺ Θρησκείας καὶ Ἐπιστήμης, διότι ὁ μὲν προορισμὸς τῆς Ἐπιστήμης εἶναι νὰ ἀναπτύσσῃ τὴν γνῶσιν τῶν γεγονότων τῶν νόμων καὶ τῆς πορείας τῆς φύσεως, ἡ δὲ ἀποστολὴ τῆς Θρησκείας εἶναι νὰ ἐξυψώσῃ τὴν συνείδησιν, τὰ ἰδεώδη καὶ τὰς ἐπιδιώξεις τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἐν Ἑλλάδι, κατὰ τὸ ἔτος 1946, ἐδημοσιεύθη ὡς γνωστὸν διακήρυξις πολλῶν Χριστιανῶν ἐπιστημόνων καὶ διανοουμένων διὰ τῆς ὁποίας διαψεύδεται ὅτι ὑφίσταται ἀντίθεσις μεταξὺ τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως.

ΥΙ. Ἀνακεφαλαίωσις—Συμπέρασμα:

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἓν σύνολον, μία πολύπλοκος σύνθεσις ὑλικῶν στοιχείων καὶ ἀΰλου οὐσίας, ἡ ὁποία ὅμως καταλήγει εἰς ἑνότητα. Ὡς ἐκ τῆς διφυοῦς ὑποστάσεώς του ὁ ἄνθρωπος ὑπόκειται εἰς τοὺς νόμους τῆς φύσεως, τὴν ὁποίαν ὅμως κυριαρχεῖ διὰ τῆς σκέψεώς του. Ὑπεράνω τῆς σκέψεως, ἥτις δημιουργεῖ τὰς ἀφῃρημένας ἰδέας, ὑπάρχουν δυνάμεις ἠθικαὶ καὶ πνευματικαί, ποὺ δημιουργοῦν τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν ἐλπίδα. Οὔτε ἡ σκέψις, ἀλλ' οὔτε καὶ αἱ ἰδέαι συνδέονται μὲ τὴν ὕλην. Ἐν τούτοις δὲν εἶναι δυνατὸν ἡ Ἐπιστήμη ν' ἀρνηθῇ τὴν ὕπαρξίν των. Αὐταὶ εἶναι ἐκεῖναι ποὺ ἀσκοῦν πρωτεύοντα ρόλον εἰς τὴν ζωήν, τόσον τὴν ἀτομικήν, ὅσον καὶ τὴν κοινωνικήν. Αὐταὶ εἶναι ἐκεῖναι ποὺ ἐξυψώνουν τὸν ἄνθρωπον ὑπεράνω τῆς ὕλης καὶ τῆς φύσεως.

Εἰς τὸ παρελθόν, αἱ ἀνακαλύψεις τῆς Ἐπιστήμης ἔκαμαν πολλοὺς ὥστε νὰ λησμονήσουν τὰς ἀληθείας αὐτάς. Ὄπισθεν τῶν ὑλικῶν δυνάμεων ὑπῆρξαν πολλοὶ ποὺ δὲν ἠθέλησαν νὰ διακρίνουν τὸ πνεῦμα, τὸ ὁποῖον καὶ ἀποτελεῖ αὐτὴν ταύτην τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπιστεύθη πρὸ καιροῦ ὅτι ἡ ἀνόργανος ὕλη δύναται νὰ καταλήξῃ προοδευτικῶς πρὸς τὴν ὀργανικὴν καὶ πρὸς τὴν σκέψιν. Ἀλλὰ ἡ νεωτέρα Ἐπιστήμη μὲ τὰς εὐσυνειδήτους καὶ τὰς ἐντατικὰς ἐρεύνας της εἰς τὴν Φυσικήν, τὴν Βιολογίαν, τὴν Ἠλεκτροδυναμικὴν καὶ ἀλλαχοῦ, περὶ τῶν ὁποίων ὡμιλήσαμεν προηγουμένως κατέρριψε τὰς ὑλιστικὰς πλάνας καὶ ἤρχισε νὰ παραδέχεται ὅτι ἡ ὕλη εἶναι δημιούργημα καὶ ἔκφρασις τοῦ Αἰωνίου Πνεύματος.

Χωρὶς βεβαίως ἡ Ἐπιστήμη ν' ἀναλαμβάνῃ νὰ ἐπιλύῃ θρησκευτικὰ ζητήματα,

ἁπλῶς καὶ μόνον μὲ τὴν φιλοσοφικήν της προσπάθειαν ν' ἀνέρχηται ὑπεράνω τῶν ὑλικῶν φαινομένων πρὸς τὰς πρώτας αἰτίας καὶ ἀρχάς, συντελεῖ ἤδη ὥστε νὰ κατευθύνῃ κατὰ τρόπον θετικὸν τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴν πρώτην Δημιουργικὴν αἰτίαν, τὸν Θεὸν καὶ γίνεται οὕτω ἡ πραγματικὴ Ἐπιστήμη μία μαρτυρία τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν Φύσιν.

Ἡ Χριστιανικὴ Θρησκεία λοιπὸν σήμερον δύναται νὰ στηρίζεται καὶ ἐπὶ λόγων ἐπιστημονικῶν. Ἀπὸ μιᾶς δὲ ἀπόψεως τοῦτο εἶναι ἰδιαιτέρως χρήσιμον, πρὸ παντὸς διὰ λαοὺς ὡς ὁ Ἑλληνικός, ὁ ὁποῖος διακρίνεται διὰ τὴν μεγάλην δύναμιν τῆς διανοίας του καὶ τὸ ἐρευνητικόν του πνεῦμα.

Ὁ Θεὸς ἐπέτρεψεν ὅπως διὰ τῆς βοηθείας καὶ ἄλλων μέσων γνώσεως προσεγγίσωμεν πρὸς Αὐτὸν καὶ ὑψωθῶμεν ὑπεράνω τῆς ὕλης πρὸς τὸ Βασίλειον τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς Θείας Χάριτος.

Τὸ γενικὸν συμπέρασμα τῆς διαλέξεώς μας εἶναι ὅτι ὁ σημερινὸς διανοούμενος δύναται κάλλιστα νὰ θρησκεύῃ. Δύναται καὶ ὀφείλει νὰ πιστεύῃ εἰς Θεὸν Δημιουργὸν τοῦ Παντὸς καὶ εἰς τὸν Λυτρωτὴν Χριστόν.

Ἀλλὰ διὰ νὰ πιστεύσῃ, ὀφείλει ὅπως ἐτονίσαμεν νὰ εἶναι ἀπροκατάληπτος καὶ ταπεινὸς τὴν καρδίαν. Ὀφείλει νὰ θέλῃ νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀλήθειαν. Ὀφείλει νὰ ἔχῃ τὴν διάθεσιν, τὴν δίψαν τὴν πνευματικὴν νὰ γνωρίσῃ τὸν Θεόν του. Ἐὰν εἶναι τυφλωμένος ἀπὸ οἴησιν καὶ ἀλαζονείαν, ἂν ἐννοῇ νὰ ζήσῃ τὴν ἰδικήν του ζωὴν καὶ ἐννοοῦμεν μίαν ζωὴν ἐγωϊστικὴν χωρὶς ἠθικὸν χαλινόν, τότε εἶναι ἀδύνατον νὰ ἴδῃ τὸν Θεὸν εἰς τὰ ἔργα αὐτοῦ. Καὶ ἂν ἀκόμη τὸν διαισθάνεται, δὲν θὰ τὸν θελήσῃ, διότι θὰ προτιμήσῃ τὰς ἐγωϊστικάς του ἀπολαύσεις.

Ἕνας μεγάλος σύγχρονος ἐπιστήμων, ὁ Μαθηματικὸς καὶ Ἀστρονόμος Μίλν, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ἐπιστήμονας ἔλεγε τὰ ἑξῆς, ἐπαναλαμβάνων τοὺς λόγους τοῦ Χριστοῦ.

«Ἐὰν μὴ στραφῆτε καὶ γένησθε ὡς τὰ παιδία, δὲν δύνασθε νὰ εἰσέλθητε εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν».

Καὶ ἐννοεῖ διὰ τῶν λόγων τούτων, ὅτι διὰ νὰ κατανοήσωμεν τὴν βαθυτέραν οὐσίαν τῶν ὄντων καὶ τῶν πραγμάτων, ὀφείλομεν νὰ ἔχωμεν τὴν ἁπλότητα τῆς καρδίας καὶ τὸ ἀπροκατάληπτον πνεῦμα τοῦ ἀγνοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἀσφαλῶς εὑρίσκει τὴν Ἀλήθειαν, καὶ ὁδηγεῖται πρὸς τὸν Θεόν.

Ἡ καρδιά μας θὰ πρέπει λοιπὸν νὰ εἶναι προετοιμασμένη διὰ νὰ γνωρίσωμεν τὴν ἀπόλυτον Ἀλήθειαν, ἡ ὁποία καὶ θὰ μᾶς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ προλήψεις, δεισιδαιμονίας καὶ πλάνας, θὰ μᾶς ἀπελευθερώσῃ ἀπὸ τὸ ἴδιον «ἐγώ» μας, ποὺ εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἐχθρός μας καὶ δυνάστης. Πρέπει νὰ ποθοῦμε ἢ μᾶλλον νὰ διψοῦμε νὰ γνωρίσωμεν τὴν Ἀλήθειαν καὶ τότε ἀσφαλῶς ὁ Θεὸς θὰ μᾶς ὁδηγήσῃ νὰ τὴν εὕρωμεν. «Ὁ ζητῶν εὑρίσκει» καὶ «τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται», «τὸν ἐρχόμενον πρὸς Μὲ δὲν θὰ ἐκβάλω ἔξω», μᾶς διαβεβαιοῖ ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν.

Μᾶς ἀποκαλύπτεται δὲ εἰς ταύτην, ὅτι Ἐκεῖνος ὡς ὁ στοργικὸς πατὴρ τοῦ ἀσώτου εἶναι ἕτοιμος νὰ δεχθῇ μὲ ἀγάπην κάθε παραπλανημένον τέκνον Του, κάθε ἁμαρτωλόν, ἀρκεῖ νὰ στραφῇ ἡ καρδία του μὲ μετάνοιαν καὶ ἐμπιστοσύνην πρὸς Αὐτόν. Ἡ Θεία Χάρις ἔρχεται τότε νὰ ἐνισχύσῃ τὴν θέλησιν,νὰ φωτίσῃ τὸν νοῦν, νὰ καθαρίσῃ καὶ ν' ἀναγεννήσῃ τὴν καρδίαν, νὰ χαρίσῃ εἰρήνην εἰς τὸ ταραγμένον καὶ ἀνήσυχον πνεῦμα, καὶ μὲ μίαν λέξιν νὰ κάμῃ τὰ πάντα νέα εἰς τὴν ζωήν μας.

Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος πάσχει καὶ ὑποφέρει ψυχικῶς καὶ ἠθικῶς, διότι ἐζήτησε νὰ εὕρῃ τὴν εὐτυχίαν του μακρὰν τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ὅμως εἶναι ἡ φυσικὴ καὶ ἡ πνευματικὴ ἀτμόσφαιρα ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐπλάσθημεν νὰ ζήσωμεν.

Ἡ ἠθικὴ καὶ ψυχικὴ βελτίωσις τοῦ ἀνθρώπου

δὲν ἐπιτυγχάνεται μὲ μέσα μηχανικὰ ποὺ ἐφευρίσκει διαρκῶς ἡ Ἐπιστήμη, ἀλλὰ μὲ τὴν πραγματικὴν μεταβολὴν τῆς καρδίας καὶ τῆς θελήσεως. Τὴν μεταβολὴν δὲ ταύτην, ποὺ ἀποτελεῖ ἀληθινὸν θαῦμα εἰς τὸν ἠθικὸν τομέα, τὴν φέρει μόνον ἡ πίστις εἰς τὸν Χριστόν, Ὅστις εἶναι ἡ Πηγὴ τῆς Ζωῆς, τῆς Δυνάμεως καὶ τοῦ Φωτός. Ἡ ἐπάνοδος λοιπὸν τῆς ἀνθρωπότητος πρὸς τὰ ὑψηλὰ ἰδεώδη τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας, ἡ πραγματικὴ ἐπικοινωνία τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεόν, τὴν πηγὴν τῆς Ζωῆς, εἶναι ἡ μόνη ὁδὸς πρὸς τὴν πραγματικὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν πραγματικὴν εἰρήνην.

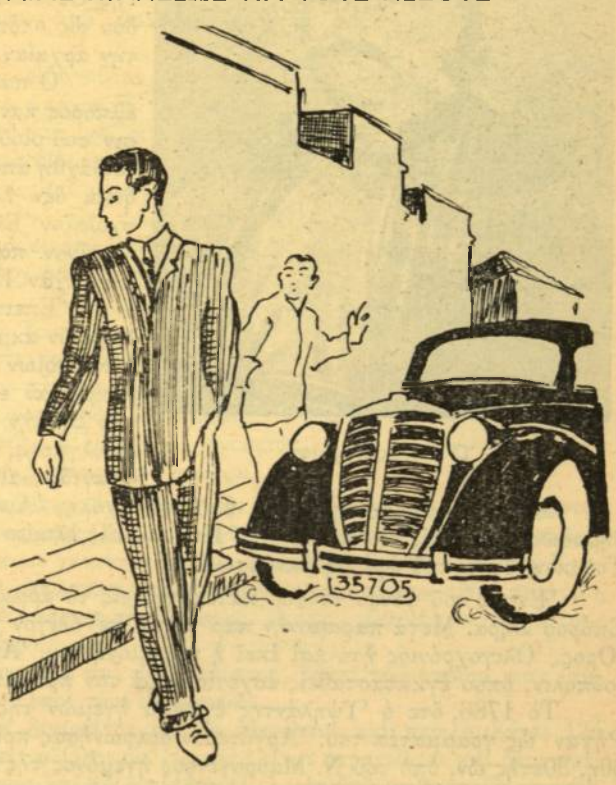
***

Τὸ τελικόν μας συμπέρασμα εἶναι: 1ον) Ὅτι ἡ Ἐπιστήμη χωρὶς τὴν Θρησκείαν, χωρὶς τὸν Θεόν, χωρὶς τ' ἀνώτερα πνευματικὰ ἰδεώδη, ὁδηγεῖ πρὸς τὸν ὑλισμόν, πρὸς τὴν πνευματικὴν ἀποξήρανσιν, τὴν ἀσυνεννοησίαν, τὴν δυσπιστίαν, τὸν ἀλληλοσπαραγμόν, 2ον) ὅτι ἡ σύγχρονος Ἐπιστήμη, ὄχι μόνον δὲν ἀντιτίθεται πρὸς τὴν Θρησκείαν καὶ τὴν πίστιν τὴν χριστιανικήν, ἀλλὰ καὶ ὁδηγεῖ τὸ ἀπροκατάληπτον πνεῦμα πρὸς τὴν πρώτην Αἰτίαν δηλ. πρὸς τὸν Δημιουργόν μας Θεόν, καὶ 3ον) ὅτι μόνη ἡ πίστις εἰς τὸν Χριστὸν δύναται νὰ μεταβάλῃ τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, νὰ τὸν κάμῃ καλύτερον καὶ τελειότερον, ἀρκεῖ μία εἰλικρινὴς στροφὴ τῆς καρδίας πρὸς Αὐτὸν μὲ ἁπλότητα καὶ ἐμπιστοσύνην.

Δ. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΕΖΟΥΣ

Ὁ κύριος αὐτὸς θέλησε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ ἕνα πεζοδρόμιο εἰς τὸ ἄλλο. Ἀλλὰ κατέβηκε ἀντικανονικὰ κυττάζοντας δεξιά του. **Κινδυνεύει πολὺ ἀπὸ τὸ σφάλμα αὐτό.**

ΡΗΓΑΣ ΦΕΡΑΙΟΣ

– ΕΠΙ ΤΗ 200Η ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΤΟΥ –

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων
κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΙΝΝΑ

Μία ἐπέτειος συμπληροῦται κατὰ τὸ τρέχον ἔτος, ἡ ὁποία μᾶς ὑπενθυμίζει σελίδα τῆς ἐνδόξου Ἑλληνικῆς ἱστορίας, μία ἐπέτειος, ὅπου, πρὶν ἀπὸ 200 χρόνια, τέτοια ἐποχή, ἔβλεπε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἕνας κοινωνικὸς καὶ πνευματικὸς ἀγωνιστής, ἕνας ἀπὸ τοὺς προγόνους μας ἐκείνους πρὸς τοὺς ὁποίους κάθε Ἕλλην στρέφων τὴν σκέψιν του τονοῦται καὶ ἀντλεῖ δυνάμεις ἀπὸ τὴν πηγὴν τῆς ἐθνικῆς ζωῆς των, οἱ ὁποῖοι καταλέγονται εἰς τὸ πάνθεον τῶν Ἀθανάτων.

Τὸ 1757, τέτοια ἐποχή, ἐγεννήθη εἰς τὸ Βελεστῖνον τῆς Θεσσαλίας ὁ ἐθνομάρτυς Ρήγας ὁ Βελεστινλῆς ἢ Φεραῖος, ὁ ψάλτης τῆς ἐλευθερίας. Πραγματικῶς ὠνομάζετο Ἀντώνιος Κυριαζῆς. Ὁ ἴδιος ὑπέγραφε Ρήγας Βελεστινλῆς ἢ Θεσσαλὸς καὶ δὲν ἐχρησιμοποίει τὸ παρωνύμιον Φεραῖος. Τοῦτο ἄλλοι μεταγενεστέρως τὸ προσέθεσαν ἐκ τοῦ ἀρχαίου ὀνόματος «Φεραὶ» τῆς πατρίδος του.

Ὁ Ρήγας Φεραῖος

Τὸ Βελεστῖνον ἐρειπωθὲν κατὰ τοὺς τελευταίους σεισμοὺς τῆς Θεσσαλίας περιγράφεται εἰς τὴν «χωρογραφίαν τῆς Θεσσαλίας» 1838, ὑπὸ τοῦ Λεονάρδου ὡς «τόπος πολλὰ περίεργος καὶ διὰ τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν ἀξιοσημείωτος».

Ὁ πατὴρ τοῦ Ρήγα, ἦτο πλούσιος ἔμπορος καὶ ἐμερίμνησε διὰ τὴν μόρφωσιν τοῦ υἱοῦ του. Τὰ πρῶτα γράμματα ἐδιδάχθη ἀπὸ τὸν ἱερέα τοῦ χωρίου του, διότι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ λειτουργήσῃ σχολεῖον Ἑλληνικόν, ἐφ' ὅσον εἰς τὸ Βελεστῖνον παρέμενον οἱ Γενίτσαροι τοῦ Τουραχὰν Πασᾶ.

Ἔπειτα ἐμαθήτευσεν εἰς τὴν Σχολὴν τῶν ἀκμαζόντων τότε Ἀμπελακίων, τῶν ὁποίων ἡ Κοινότης κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν εἶχεν ἱστορικὴν δρᾶσιν. Εἰς τὴν Σχολὴν αὐτὴν ἐδίδαξαν ὁ Εὐγένιος Βούλγαρης, ὁ Νεόφ. Δούκας, ὁ Κωνσταντᾶς καὶ ἄλλοι.

Μετὰ τὴν ἀποφοίτησίν του ἀπὸ τὴν Σχολὴν Ἀμπελακίων ὁ Ρήγας διωρίσθη δημοδιδάσκαλος εἰς τὸν Κισσὸν τοῦ Πηλίου. Εἰς ἡλικίαν 20 ἐτῶν ὁ Φεραῖος ἐφόνευσε Τοῦρκον, ὅστις τοῦ ἐφέρθη βαναύσως.

Ἕνεκα τοῦ φόνου τούτου κατέφυγεν εἰς τὸ ἀρματολικὸν σῶμα τοῦ θείου του Σπύρου Ζήρα. Μετὰ παραμονὴν παρ' αὐτῷ ἐπ' ὀλίγον χρόνον ἀνεχώρησε δι' Ἅγιον Ὄρος. Ὀλιγοχρόνιος ἦτο καὶ ἐκεῖ ἡ παραμονή του. Ἀναχωρεῖ διὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἐγκατασταθεὶς ἐσχετίσθη μὲ τὸν πρίγκιπα Ἀλέξανδρον Ὑψηλάντην.

Τὸ 1786, ὅτε ὁ Ὑψηλάντης ἐγένετο ἡγεμὼν τῆς Μολδαβίας, προσέλαβε τὸν Ρήγαν ὡς γραμματέα του. Ἀργότερον διαφωνήσας πρὸς τὸν Ὑψηλάντην προσελήφθη, 30ετὴς ὤν, ὑπὸ τοῦ Ν. Μαυρογένους ἡγεμόνος τῆς Βλαχίας, ὡς γραμματεύς του.

Ὅταν τὸ 1789 ἠττήθησαν τὰ Τουρκικὰ στρατεύματα, κατὰ τὸν πόλεμον τῶν

Ρώσων καὶ Αὐστριακῶν ἐναντίον τῶν Τούρκων, ὁ Μαυρογένης, ἔχων διορισθῆ 'Αρχιστράτηγος τῶν Τουρκικῶν στρατευμάτων, ἐθεωρήθη ὑπεύθυνος τῆς ἥττης, ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου Σελὴν καὶ ἀπεκεφαλίσθη τὸν 'Οκτώβριον 1790 καὶ τότε ὁ Ρήγας ἐγκαταλείπει τὴν Βλαχίαν.

Οὗτος εὑρισκόμενος εἰς τὰς παραδουναβίους χώρας, ἀναπτύσσει μεγάλην πατριωτικὴν δρᾶσιν, ὁραματιζόμενος μεγάλην 'Ελλάδα, ἀπὸ τὸν Δούναβιν ἕως τὴν Κρήτην καὶ Κύπρον καὶ σχεδιάζει τὴν σύστασιν τῆς Βαλκανικῆς 'Ομοσπονδίας. 'Επὶ τοῦ Ρήγα ἐπιδρῶσιν ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις καὶ αἱ νίκαι τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, ἀποβλέπει δὲ οὗτος εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν καταδυναστευομένων Βαλκανίων.

'Ο Ρήγας, ἀναγνωρίζων τὴν ὑπεροχὴν τῶν 'Ελλήνων, προσπαθεῖ ὅπως μυήσῃ περισσότερον τούτους εἰς τὰ ἐπαναστατικά του σχέδια καὶ ἐπιδιώκει νὰ τοὺς διεγείρῃ τὸ αἴσθημα τῆς ἐλευθερίας διὰ τῆς ἐκδόσεως βιβλίων, διαφόρων φυλλαδίων, χαρτῶν, προκηρύξεων καὶ ἐπαναστατικῶν πατριωτικῶν θουρίων.

'Αξίζει νὰ μνημονευθοῦν μερικοὶ στίχοι ἀπὸ ἓν θούριόν του :

«ὡς πότε παλληκάρια νὰ ζῶμεν στὰ στενά,
» μονάχοι σὰν λεοντάρια σ' ταῖς ράχαις, σ' τὰ βουνά ;
» σπηλιαῖς νὰ κατοικῶμεν, νὰ βλέπωμεν κλαδιά,
» νὰ φεύγωμεν τὸν κόσμον γιὰ τὴν πικρὴ σκλαβιά ;
» ν' ἀφήνωμεν ἀδέλφια, πατρίδα καὶ γονεῖς,
» τοὺς φίλους, τὰ παιδιά μας καὶ ὅλους τοὺς συγγενεῖς ;
» Καλλίτερα μίας ὥρας ἐλεύθερη ζωή,
» παρὰ σαράντα χρόνια σκλαβιὰ καὶ φυλακή !
» Τί σ' ὠφελεῖ νὰ ζήσῃς καὶ νἆσαι σ'τὴ σκλαβιά,
» στοχάσου πῶς σὲ ψήνουν καθ' ὥραν στὴ φωτιά !
.....
» 'Ελᾶτε μ' ἕνα ζῆλον εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν
» νὰ κάμωμεν τὸν ὅρκον ἐπάνω σ' τὸν σταυρόν,
» συμβούλους προκομμένους μὲ πατριωτισμὸν
» νὰ βάλωμεν εἰς ὅλα νὰ δίδουν ὁρισμόν.
» 'Ο νόμος νἆναι πρῶτος καὶ μόνος ὁδηγὸς
» καὶ τῆς Πατρίδος ἕνας νὰ γίνῃ 'Αρχηγός,
» ὅτι κ' ἡ ἀναρχία ὁμοιάζει τὴν σκλαβιά,
» νὰ τρώγ' ἕνας τὸν ἄλλον σὰν τ' ἄγρια θηριά.
.....
» Γιὰ τὴν ἐλευθερίαν νὰ ζώσωμεν τὸ σπαθί
» πὼς εἴμεθα ἀνδρεῖοι παντοῦ νὰ ξακουσθῇ.
» Καὶ ὅσοι τοῦ πολέμου τὴν τέχνην ἀγροικοῦν
» ἐδῶ ἂς τρέξουν ὅλοι τυράννους νὰ νικοῦν,
» ἐδῶ 'Ελλὰς τοὺς κράζει μ' ἀγκάλας ἀνοικτὰς
» τοὺς δίδει βίον, τόπον, ἀξίας καὶ τιμάς».

Τὸ 1796 ὁ Ρήγας εὑρισκόμενος ἐν Βιέννῃ τὴν καθιστᾷ κέντρον τῆς ἐθνεγερτηρίου δράσεώς του. Τὸ αὐτὸ ἔτος κρυφίως ἐν Λειψίᾳ ἐξετύπωσε τὴν «δημοκρατικὴν προκήρυξίν» του. 'Ομοίως διανέμει χειρόγραφον τὸν Καταστατικὸν Χάρτην τοῦ Κράτους, ὅπως τὸ ὡραματίζετο. 'Ο καταστατικὸς χάρτης φέρει τὸν τίτλον «Νέα πολιτικὴ διοίκησις τῶν κατοίκων τῆς Ρούμελης, τῆς Μικρᾶς 'Ασίας, τῶν νήσων τῆς Μεσογείου καὶ τῆς Βλαχομπογδανίας».

'Απησχολήθη εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ πολιτεύματος, βάσει τοῦ ὁποίου, κατ' αὐτόν, θὰ ἔπρεπε νὰ διοικῶνται οἱ λαοὶ τῶν Βαλκανίων.

Τὸ πολίτευμα τοῦ Ρήγα διαιρεῖται εἰς 24 κεφάλαια καὶ περιλαμβάνει 124 ἄρθρα. Τὸ 109 ἄρθρον ἀναφέρει: «"Ολοι οἱ "Ελληνες εἶναι στρατιῶται καὶ ὅλοι πρέ» πει νὰ γυμνάζωνται στ' ἅρματα καὶ τὸ σημάδι καὶ οἱ μὲν ἄνδρες βαστοῦν τουφέκι

» αἱ δὲ γυναῖκες μιζράκια εἰς τὸ χέρι, ἂν δὲν εἶναι ἐπιτήδειαι εἰς τὸ τουφέκι». (Τὰ μιζράκια εἶναι τὰ τόξα).

Ἐκ τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ ἐξάγεται, ὅτι ὁ Ρήγας εἶχεν ἰδιαιτέραν ἐκτίμησιν καὶ ἐμπιστοσύνην πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἔναντι τῶν ἄλλων λαῶν τῆς Βαλκανικῆς, καίτοι τὸ πολίτευμά του ἀφεώρα ὅλους τοὺς Βαλκανίους.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 112 προβλέπει τὴν τήρησιν τῆς εὐταξίας ἐντὸς τοῦ Κράτους διὰ διωρισμένης δυνάμεως. Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀναφέρει : «Ἡ δημόσιος δύναμις, ὅπου » εἶναι διωρισμένη νὰ βαστᾷ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν εὐταξίαν μέσα εἰς τὴν Δημοκρα» τίαν, ἐνεργεῖ μόνον κατὰ τὴν ἔγγραφον ζήτησιν τῶν νομίμως θεσπισμένων διοι» κητῶν».

Ἐκ τοῦ ἄρθρου τούτου συμπεραίνεται, ὅτι ἡ δύναμις διωρισμένη καὶ ἐντεταλμένη διὰ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως δὲν ἀπετέλει ἴδιον ἀστυνομικὸν σῶμα, ὡς τὸ ἐννοοῦμεν σήμερον. Ὁ Ρήγας, ἐμποτισμένος ἀπὸ τὰς φιλελευθέρας ἀρχὰς καὶ προσηλωμένος εἰς αὐτάς, ἐνόμιζεν ὅτι τὸ σύνολον τῶν πολιτῶν ὤφειλε νὰ μεριμνᾷ διὰ τὴν διαφύλαξιν τῆς ζωῆς, τῆς τιμῆς καὶ τῆς περιουσίας του.

Ὅτι τοιαύτας ἀντιλήψεις εἶχεν ὁ Ρήγας ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὸ ἄρθρον 8ον τῆς ἐπαναστατικῆς προκηρύξεώς του, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναγράφεται :

«Ἡ σιγουρότης εἶναι ἐκείνη ἡ διαφέντευσις ὅπου δίδεται ἀπὸ ὅλον τὸ ἔθνος » καὶ τὸν λαὸν εἰς κάθε ἄνθρωπον, διὰ τὴν διαφύλαξιν τοῦ ὑποκειμένου του, τῶν δι» καίων του καὶ τῶν ὑποστατικῶν του, ἤγουν ὅταν βλάψῃ τις ἕνα μόνον ἄνθρωπον » ἢ πάρῃ ἀδίκως τίποτε ἀπὸ αὐτόν, ὅλος ὁ λαὸς πρέπει νὰ σηκωθῇ κατ' ἐπάνω ἐκεί» νου καὶ νὰ τὸν ἀποδιώξῃ».

(Αἱ ἀναφερόμεναι λέξεις σιγουρότης καὶ διαφέντευσις ἔχουν τὴν ἔννοιαν ἡ πρώτη τῆς «ἀσφαλείας» καὶ ἡ δευτέρα τῆς «ὑπερασπίσεως»).

Περὶ τὰ τέλη τοῦ 1797 ὁ Ρήγας Φεραῖος ἀποφασίσας ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἀπέστειλε προηγουμένως διὰ Τεργέστης εἰς Ἑλλάδα ἐπαναστατικὰς προκηρύξεις καὶ ἄλλα ἔγγραφα ἐντὸς κιβωτίων. Τὰ κιβώτια ὅμως κατεσχέθησαν ἐν Τεργέστῃ ἀπὸ τὴν αὐστριακὴν ἀστυνομίαν. Ὅταν δὲ ὁ Ρήγας μετὰ τῶν συνοδῶν του ἀφίχθησαν εἰς Τεργέστην συνελήφθησαν ὅλοι μεταφερθέντες εἰς Βιέννην, ὅπου τοῖς ἀπηγγέλθη κατηγορία διὰ παρασκευαζομένην στάσιν κατὰ τῆς Τουρκίας, ἥτις ἦτο σύμμαχος τῆς Αὐστρίας. Ἡ παρέμβασις τῆς Γαλλικῆς Πρεσβείας, ὅπως ἀφεθῶσιν ἐλεύθεροι οἱ συλληφθέντες, δὲν ἐτελεσφόρησε.

Ἐπανειλημμένως ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν Αὐστριακὴν νὰ παραδοθῶσιν εἰς αὐτὴν ὁ Ρήγας καὶ οἱ σύντροφοί του. Τελικῶς ἡ Αὐστριακὴ Κυβέρνησις παρέδωσε τούτους εἰς τὸν Πασᾶν τοῦ Βελιγραδίου.

Τὴν νύκτα τῆς 10ης πρὸς τὴν 11ην Ἰουνίου 1798 ὁ Ρήγας καὶ οἱ ἑπτὰ σύντροφοί του ἐφονεύθησαν στραγγαλισθέντες. Ἡ θανάτωσίς του ἐγένετο μυστικὰ ἐν ταῖς φυλακαῖς τοῦ Βελιγραδίου καὶ διεδόθη ὅτι οἱ φυλακισμένοι ἐδραπέτευσαν. Τοῦτο ἀναφέρεται εἰς τὰ «ἀνέκδοτα ἔγγραφα περὶ Ρήγα Βελεστινλῆ» τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν τὸ 1821 ὑπὸ τοῦ Ἰουλίου Λεγρὰν καὶ εἰς τὰ ὁποῖα περιλαμβάνεται καὶ τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐγγράφου τῆς 17 Ἰουνίου 1798 τοῦ Αὐστριακοῦ στρατηγοῦ Σχέρτζ, ἐκθέτοντος τὰ περὶ τῆς θανατώσεως τοῦ Ρήγα καὶ τῶν ἑπτὰ συντρόφων του, πρὸς τὴν Κυβέρνησίν του.

Ὁ Ρήγας ἀπέθανεν, ἀλλ' ὁ σπόρος ὃν ἔσπειρεν ἐβλάστησε καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος συνέλεξε τὸν καρπόν του. Αἱ ἰδέαι τοῦ Ρήγα περὶ ἐλευθερίας φωτίζουν καὶ σήμερον τοὺς σκλαβωμένους οἱ ὁποῖοι ἐπαναστατοῦν, διότι ὡς λέγει ὁ Ρήγας Φεραῖος:

«Τί σ' ὠφελεῖ νὰ ζήσῃς καὶ νἄσαι στὴ σκλαβιὰ
» στοχάσου πῶς σὲ ψήνουν καθ' ὥραν στὴ φωτιά,
» ὁ κόσμος νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ φρικτὴ πληγὴν
» κι' ἐλεύθεροι νὰ ζῶμεν ἀδέλφια εἰς τὴν γῆν».

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΠΕΘΑΜΕΝΟΙ
Ἤ
Η ΨΥΧΗ ΤΩΝ ΖΩΝΤΑΝΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ;

— Τί εἶναι ἡ νεκροβίωσις τῶν ἀναμνήσεων. — Ἡ ἀνθρακωρύχος ποὺ ἔγινε ἀποτόμως ζωγράφος. — Ἡ ἐξήγησις τοῦ φαινομένου —

Ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν
κ. **ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ**

Τὸ μυστήριον ποὺ κρύβομε μέσα μας ἔπαιζε καὶ παίζει ἀκόμη εἰς βάρος τῶν ἐρευνητῶν πολλὰ παιγνίδια, ὅπου οἱ ὀλιγώτερον ἔμπειροι εἰς ὅμοια τεχνάσματα τὴν παθαίνουν ἄσχημα.

Τὸ πάθημα ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι νὰ ξεπέσουν εἰς τὸν δογματισμὸν καὶ νὰ φαντασθοῦν ὅτι τὰ φαινόμενα ποὺ βλέπουν δὲν προέρχονται ἀπὸ τὴν ψυχὴν τῶν μέντιουμ, ἀλλὰ ἀπὸ πνεύματα πεθαμένων, νὰ γίνουν δηλαδὴ πνευματισταί. Ἐὰν μάλιστα λάβετε ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ἔχουν κάποιαν δόσιν μυστικοπαθείας, ἐννοεῖτε πόσον εὔκολο εἶναι τὸ γλύστρημα αὐτό.

Λοιπὸν φαντασθῆτε κάποιον ποὺ δὲν ἔχει ἰδέαν Τηλεπαθείας νὰ πηγαίνῃ εἰς ἕνα μέντιουμ, τὸ ὁποῖον ἔχει συνηθίσει νὰ νομίζῃ πὼς ὅ,τι λέγει ἐκ μεταβιβάσεως τῆς σκέψεως τοῦ τὸ ἀνακοινώνουν πνεύματα.

Σχέδιον μέντιουμ ἐν ὑπνωτικῇ καταστάσει συμβολίζον τὴν κόλασιν, σύμφωνα μὲ τὴν ἀτομικήν του φαντασίαν

Ἀρχίζει λοιπόν:

—Βλέπω ἕνα πνεῦμα πίσω σου! Εἶναι ἡ μακαρίτισσα ἡ γιαγιά σου! (Ὑποτίθεται ὅτι ἡ συχωρεμένη εἶναι εἰς τὰς αἰωνίους μονάς).

Ὁ ἀκροατὴς τότε συγκινεῖται ἀλλὰ παραμένει δύσπιστος.

—Πολὺ καλά. Ἂν εἶναι ἡ γιαγιά μου, ἂς μοῦ εἰπῇ πῶς τὴν ἔλεγαν, πότε ἀπέθανε καὶ ἀπὸ τὶ ἀπέθανε.

Τὸ μέντιουμ τότε παίρνει τὴν σκέψιν τοῦ ἰδίου καὶ τὸν πληροφορεῖ ὅτι τὴν ἔλεγαν ἔξαφνα Ἀργυρώ, καὶ ὅτι ἀπέθανε ἀπὸ πνευμονίαν εἰς τὰς τόσας Δεκεμβρίου τοῦ τάδε ἔτους...

Ὁ ἀκροατὴς τότε τὰ χάνει.

—Γιὰ νὰ μοῦ λέγῃ τὸ μέντιουμ αὐτὰς τὰς λεπτομερείας, θὰ εἰπῇ πράγματι ὅτι εἶναι τὸ πνεῦμα τῆς γιαγιᾶς.

Ἀπὸ τότε τὸν ἐχάσατε! Ἔγινε φανατικὸς πνευματιστὴς καὶ δὲν ἐννοεῖ ν' ἀκούσῃ τὴν ἀλήθεια. Ἐπίγηκε ὅμως ἁπλῶς εἰς ἕνα ποτῆρι ὄχι νεροῦ, ἀλλὰ Τηλεπαθείας.

Ἀλλὰ ἡ ψυχὴ τοῦ μέντιουμ, τὸ περίφημον «Ὑποσυνείδητον» τῆς ἐπιστήμης ἢ ἡ «Ἐντελέχεια» ὅπως τὴν ἔλεγε ὁ Ἀριστοτέλης, παίζει πολλὰ ἄλλα χειρότερα παιγνίδια.

Διὰ νὰ τὰ φαντασθῇ κανεὶς αὐτά, πρέπει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὶ μᾶς λέγει ἡ Φυσική. Μᾶς λέγει ὅτι ὅλα εἰς τὴν πλάσιν σύγκεινται ἀπὸ ἠλεκτρόνια, δηλαδὴ ἀπὸ ἐνέργειαν. Ὅλα ἑπομένως καὶ οἱ ἄνθρωποι, εἴμεθα μέρη τῆς δημιουργικῆς αὐτῆς ἐνεργείας, ἤτοι τοῦ Θείου.

Τότε ὅμως πρέπει νὰ ἔχωμεν ἔστω καὶ εἰς λανθάνουσαν μορφὴν ὑπεράνθρωπους ἰδιότητας ὅπως αὐτό. Καὶ τὰς ἔχομεν μολονότι ἡ ὑλική μας συμπύκνωσις καὶ ἡ ἐνέργεια τοῦ λογικοῦ τὰς ἁλυσοδένει μέσα σὲ σιδερένια δεσμά. Εἴμεθα σὰν κλεισμένοι ἀπὸ κεφαλῆς μέσα σὲ σάκκον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον προσπαθοῦμεν νὰ λάβωμεν κάποιαν ἰδέαν τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου μὲ πέντε ἀτελεῖς αἰσθήσεις, ποὺ ἀντὶ νὰ μᾶς παρουσιάζουν τὴν πραγματικὴν ἀλήθειαν, τὴν παραμορφώνουν. Ἡ θεωρία τῆς σχετικότητος τοῦ 'Αϊνστάϊν ἐφαρμόζεται εἰς ὅλα. Ὅλαι αἱ ἀντιλήψεις μας εἶναι σχετικαί.

Πάντοτε ὅμως αἱ ὑπεράνθρωποι ἰδιότητες μένουν μέσα μας, καὶ μόλις κατορθώσωμεν νὰ ἐλαττώσωμεν τὸ ἐνσυνείδητον, εἴτε φυσικῶς μὲ τὸν ὕπνον, εἴτε τεχνητῶς μὲ τὸν ὑπνωτισμόν, βλέπομεν νὰ ἐκδηλώνωνται Τηλεπάθεια, Διόρασις, Ψυχομετρία, Ψυχοβολία κτλ.

'Αλλὰ τὸ χειρότερον εἰς τὸ ὑλικὸν αὐτὸ ἁλυσόδεμα, εἶναι ὅτι ἀποτυπώνει εἰς τὸ ὑποσυνείδητον τὰς ζωηροτέρας ἐντυπώσεις τῆς ὑλικῆς ζωῆς μας.

Ἔξαφνα βλέπομεν τὰ παιδιὰ νὰ μοιάζουν εἴτε μὲ τοὺς γονεῖς, εἴτε μὲ τοὺς πάππους (ὑπερβατὴ κληρονομικότης) εἴτε μὲ παληοὺς συγγενεῖς.

Μοιάζουν δὲ εἰς τέτοιον καταπληκτικὸν βαθμόν, ὥστε ἔξαφνα μιὰ ἐλπὶς νὰ βγαίνῃ εἰς τὸ ἴδιο μέρος τοῦ παιδιοῦ, ἡ φαλάκρα ν' ἀρχίζῃ ἀπὸ τὸ ἴδιον μέρος ποὺ ἄρχισε καὶ εἰς τὸν πατέρα κτλ. 'Ακόμη καὶ χειρονομίαι καὶ στάσεις καὶ ἰδιοφυΐαι ὅπως τὰ μαθηματικά, ἡ μουσική, μεταδίδονται ἀσφαλῶς ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν.

'Αλλὰ τὰ γεννητικὰ κύτταρα εἶναι, ὅπως ξεύρωμεν, μικροσκοπικά. Τί τεραστίαν μνημονικὴν δύναμιν πρέπει λοιπὸν νὰ ἔχουν διὰ νὰ μεταδίδουν ὁμοίας λεπτομερείας;...

Καὶ ἔρχεται ἀμέσως ἡ ἑξῆς φυσικὴ ἐρώτησις.

'Αφοῦ διαιωνίζονται τέτοιαι μικρολεπτομέρειαι, γιατὶ νὰ μὴ διαιωνίζονται καὶ αἱ γνώσεις καὶ ἡ γλωσσομάθεια καὶ αἱ ἀναμνήσεις τῆς ζωῆς... Μήπως παραμένουν εἰς λανθάνουσαν κατάστασιν καὶ ἁπλῶς κοιμοῦνται μέσα εἰς τὰ κύτταρα, μόλις δὲ εὑρεθῇ τὸ ἄτομον εἰς εὐνοϊκὴν κατάστασιν μειώσεως τοῦ ἐνσυνειδήτου ἐκδηλώνονται καὶ μᾶς κάμνουν ἐντύπωσιν ὅτι προέρχονται ἀπὸ νεκρούς;

Καὶ ἔτσι πράγματι γίνεται!

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐξηγεῖται ὅτι μέντιουμ ἀγράμματα μιλοῦν ἐνίοτε εἰς ὑπνωτικὴν κατάστασιν μὲ φρασεολογίαν βυζαντινὴν ἢ ἀρχαϊκήν, ἢ ὁμιλοῦν νεκρὰς γλώσσας, τὰς ὁποίας θὰ ὡμιλοῦσαν οἱ πρόγονοί των καὶ τῶν ὁποίων ἡ μνήμη ἔμεινε κοιμισμένη μέσα των.

Ἕνα ἀξιοσημείωτον ὅμοιον περιστατικὸν «νεκροβιώσεως τῶν ἀναμνήσεων» ἐσημειώθη πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εἰς τὴν Γαλλίαν.

Ἕνας ἀνθρακωρύχος τῶν βορείων ἐπαρχιῶν ἀπασχολημένος εἰς τὸ ρυθμικὸν σκάψιμον τῆς στοᾶς του, περιέπεσε εἰς ἐλαφρὰν ἀφαίρεσιν (μείωσιν τοῦ ἐνσυνειδήτου), ὅταν ἤκουσε εἰς τὸ αὐτί του τὴν φωνήν:

—Θὰ γίνῃς ζωγράφος!

Ἔκπληκτος ἐκύτταζε γύρω χωρὶς νὰ ἰδῇ κανέναν. 'Εξηκολούθησε τὴν ἐργασίαν του καὶ ξανάκουσε τὴν φωνήν. Τὸ βράδυ διηγήθη τὸ φαινόμενον εἰς τοὺς φίλους του, μεταξὺ τῶν ὁποίων μερικοὶ ἦσαν πνευματισταί.

Αὐτοὶ τὸν ἐκάλεσαν εἰς συνεδρίασιν μὲ τὸ τραπεζάκι καὶ ἐφαντάσθησαν ὅτι κάποιος ζωγράφος ἦτο μετενσαρκωμένος μέσα του.

'Επῆρε λοιπὸν κραγιόνια καὶ χρώματα καὶ πράγματι ἤρχιζε νὰ ζωγραφίζῃ

μὲ καταπληκτικὴν εὐκολίαν τὰ πολυπλοκώτερα ἀρχιτεκτονικὰ σχέδια. Τότε ἡ φαντασία του ἄρχισε νὰ δουλεύῃ καὶ ὑπέγραφε τὰ σχέδια αὐτὰ πότε ὡς Ρέμπραντ, πότε ὡς Βὰν Ντάϋκ, πότε ὡς Βελάνσκουεθ κτλ.

Τὸ πρᾶγμα ἔκαμε πάταγον εἰς ὅλην τὴν Γαλλίαν, οἱ πνευματισταὶ ὠργίασαν εἰς θόρυβον βεβαιοῦντες ὅτι ἐπιστοποιήθη πλέον τὸ ζήτημα τῆς μετεμψυχώσεως καὶ ὠργανώθη μάλιστα καὶ ἔκθεσις τῶν ἔργων του εἰς τὸ Παρίσι.

Ἐπεσκέφθην καὶ ἐγὼ τὴν ἔκθεσιν αὐτὴν μέσα εἰς τὸ Μεταψυχικὸν Ἰνστιτοῦτον τῆς Ἀβενὺ Νίελ. Καὶ ἦτο πράγματι νὰ θαυμάσῃ κανεὶς τὸ πολύπλοκον, τὸ εὐφάνταστον καὶ τὸ ἀκριβὲς τῶν σχεδίων τοῦ ἀπαιδεύτου αὐτοῦ ἀνθρακωρύχου, ὅστις εἰργάζετο εἰς εἶδος ἐλαφρᾶς ὑμιϋπνωτικῆς καταστάσεως.

Ὑπῆρχε ὅμως μιὰ λεπτομέρεια ποὺ ἔδωσε τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος.

Εἰς τοὺς πίνακας αὐτοὺς ὑπῆρχον μόνον ἀρχιτεκτονικὰ σχέδια. Ὅταν ἐδοκίμαζε νὰ ζωγραφίσῃ ἀνθρώπους, ἦτο ἀδέξιος σὰν πρωτόπειρο μαθητοῦδι. Ἐπομένως ὁ θρῦλος τοῦ Ρέμπραντ καὶ τοῦ Βὰν Ντάϋκ κατέπιπτε αὐτομάτως.

Ἁπλούστατα, ἐπρόκειτο περὶ κάποιας κληρονομικότητος. Θὰ ὑπῆρχε κάποιος πρόγονος ἀρχιτέκτων ἢ κοσμηματογράφος, τοῦ ὁποίου αἱ λανθάνουσαι ἀναμνήσεις ἐξύπνησαν εἰς τὴν ἐλαφρὰν ὑπνωτικὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν περιέπεσεν ὁ ἀνθρακωρύχος κατὰ τὴν ἐργασίαν του.

Καὶ διϊσχυρίσθησαν μὲν ὅτι ἠρεύνησαν μέχρις ἑπτὰ γενεῶν τὴν γενεαλογίαν του χωρὶς νὰ εὕρουν κανένα τέτοιον πρόγονον.

Εἶναι ὅμως προφανὲς ὅτι ἐλογάριασαν χωρὶς τὸν ξενοδόχον. Διότι βέβαια δὲν μπορεῖ ν' ἀποκλείσῃ κανεὶς ὅτι κάποια προμάμμη του θὰ περιέπεσε εἰς κανὲν εὐχάριστον ...ἁμάρτημα μὲ κανένα περιοδεύοντα κοσμηματογράφον, ὁ ὁποῖος ἐξυπνοῦσε μετὰ αἰῶνας εἰς τὰ κύτταρα τοῦ ἀπογόνου του...

Ἔτσι ἐξηγοῦνται χίλιαι δυὸ ὅμοιαι περίεργοι περιπτώσεις ὑπνωτισμένων μέντιουμ.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΑΝΑΓΡΑΣ

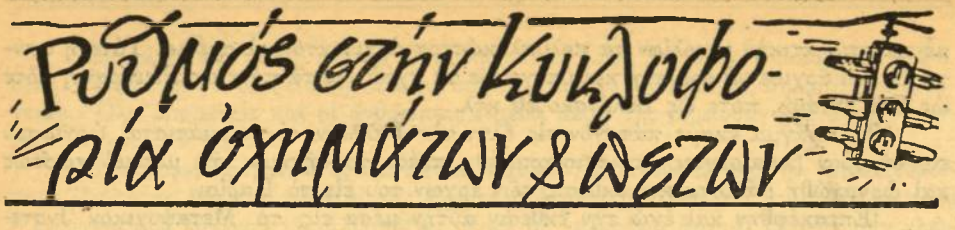
Ἡ φωτογραφία

Παληὰ τοῦ παπποῦ μου φωτογραφία·
λεβέντη μὲ μουστάκες καὶ σπαθιὰ
ποὺ 'δειχνες μὲ τόση ἐπιτυχία
καὶ τὸν τοῖχο ἐστόλιζες ψηλά.

*

Ὦ παληὰ φωτογραφία τοῦ παππού,
καμάρι καὶ τὸ μάτι τοῦ σπιτιοῦ,
τώρα π' ἐγὼ λείπω μακρυὰ στὰ ξένα
πόσο συλλογίζομαι ἐσένα!

Σ. Χανδρῆς

ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑ ΚΑΙ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**, Ἀστυν. Δ)ντοῦ Α΄

Πρὸς Θεοῦ, μὴ νομίσετε ὅτι ἔγινα ἐφευρέτης οἰνοπνευματοκινήτων μηχανῶν. Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια πὼς κάποτε, πρὸ ἐτῶν, συνεζητήθη στὴν Ἑλλάδα. Ἐγίνοντο τότε συσκέψεις γιὰ τὴν διάθεσιν τῆς σταφίδος, τοῦ ἐθνικοῦ μας δηλαδὴ αὐτοῦ προϊόντος καὶ ὑπεστηρίχθη ὅτι μπορεῖ τὸ οἰνόπνευμα ποὺ βγάζουμε ἀπὸ αὐτὴ νὰ τὸ χρησιμοποιήσουμε κάλλιστα ὡς καύσιμον ὕλη, γιὰ τὴν κίνηση τῶν αὐτοκινήτων, ἀντικαθιστῶντες ἔτσι, κατὰ κυριολεξία, τὰ πετρέλαια τῆς Μοσούλης μὲ τὴν κέρινη Κορινθιακὴ σταφίδα καὶ τὰ ἀρωματικὰ φιλέρια τῆς Μαντινείας.

Ἀλλὰ δὲν ἔγινε τίποτε ἀπολύτως πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν... μπεκρήδων, οἱ ὁποῖοι παρ' ὀλίγον νὰ κηρύξουν κρασοσταυροφορίαν κατὰ τῶν ἀνιέρων, ποὺ ἐτόλμησαν καὶ νὰ σκεφθοῦν μόνον ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ μεταβληθῇ τὸ ἀθῷο κρασάκι μας σὲ βενζίνη, ἐνῷ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Θεῶν τοῦ Δία καὶ τοῦ Πάνα, τὸ νέκταρ αὐτὸ μόνον ὡς κινητήριος δύναμις τοῦ ζωντανοῦ ὀργανισμοῦ ἐχρησιμοποιήθη.

Πρόκειται λοιπὸν ν' ἀσχοληθῶ σήμερα μὲ τοὺς ὁδηγοὺς τῶν αὐτοκινήτων ποὺ κάνουν χρῆσιν οἰνοπνεύματος καὶ ὄχι μὲ τὰ αὐτοκίνητα, πού, ποτέ τους, ἀσφαλῶς δὲν σκέφθηκαν νὰ γίνουν οἰνοπνευματοῦχα.

Ἔχω μπροστά μου ἕνα βιβλιαράκι τὸ ὁποῖο κυκλοφόρησε τὸ Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης τῆς Δανίας καὶ ποὺ ἐπιγράφεται: «Ἡ μέθη καὶ ὁ τροχὸς εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου». Τὶς πληροφορίες ποὺ περιέχει τὸ βιβλιαράκι αὐτὸ τὶς συνεκέντρωσε ἡ Ἀστυνομία τῆς Κοπεγχάγης.

Τὸ ἐξώφυλλο παριστάνει ἕνα σκελετὸ Δανοῦ ταχυδρόμου, ποὺ κατασκευάζει ἕνα ἐπικίνδυνο κοκτέιλ, ἀπὸ οἰνόπνευμα καὶ βενζίνη τὸ ὁποῖον εἶναι ἀρκετὰ ἐκφραστικό.

Λοιπὸν στὸ βιβλιαράκι αὐτὸ περιλαμβάνονται διατάξεις σχετικὲς μὲ τὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα λαμβάνονται ἐναντίον τῶν ὁδηγῶν αὐτοκινήτων ποὺ κάμουν χρῆσιν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, γιὰ ὅλες σχεδὸν τὶς χῶρες τοῦ κόσμου. Δηλαδὴ γιὰ τὴν Αὐστραλία, τὴν Αὐστρία, τὸ Βέλγιο, τὴν Δανία, τὴν Ἀγγλία, τὴν Γαλλία, τὴν Ὁλλανδία, τὰς Ἰνδίας, τὴν Νορβηγία, τὴν Νότιο Ἀφρική, τὴν Σουηδία, τὴν Ἑλβετία καὶ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας Ἀμερικῆς.

Ἡ Ἑλλάδα ἀπουσιάζει ἀπὸ τὸ βιβλιαράκι ὄχι βέβαια γιατὶ δὲν ὑπάρχουν οἰνοπνευματώδη ποτά, καὶ ἄνθρωποι ποὺ τὰ πίνουν, ἀλλὰ προφανῶς γιατὶ δὲν ἐστάλησαν πληροφορίες στὴν Ἀστυνομία τῆς Κοπεγχάγης καὶ γι' αὐτὸ εἶμαι ὑποχρεωμένος ν' ἀναφέρω ἐδῶ τὶς σχετικὲς διατάξεις ποὺ ἰσχύουν στὴν Ἑλλάδα.

Οἱ διατάξεις αὐτὲς εἶναι προληπτικὲς καὶ κατασταλτικές.

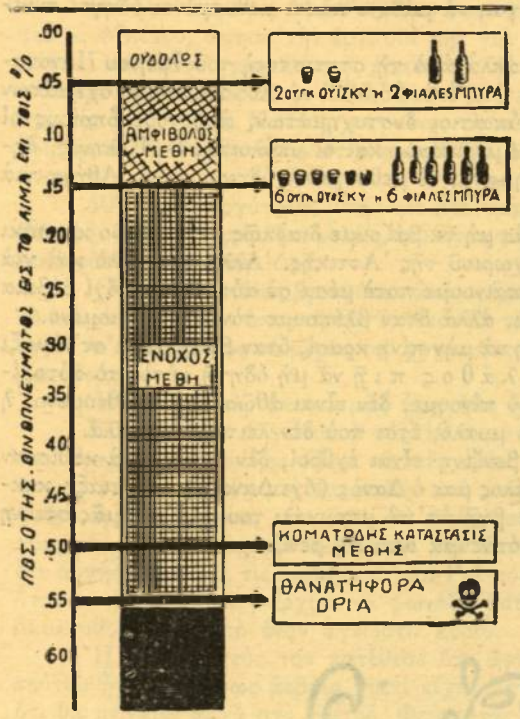
1. Προληπτικῶς. Γιὰ τὴν χορήγησι ἀδείας ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου προβλέπεται ἡ ὑποβολὴ διαφόρων πιστοποιητικῶν ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος τὴν ἄδεια, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ πιστοποιητικὸν τῆς ἀρμοδίας Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς, ὅτι δὲν ρέπει

πρὸς τὴν μέθην ἢ τὴν χρῆσιν ἡδονικῶν ἢ ναρκωτικῶν οὐσιῶν. (Νόμος 4841 ἄρθρον 9 ἐδάφ. β). Ἡ Ἀστυνομικὴ Ἀρχὴ στὴν περίπτωσι αὐτὴ εἶναι ἐλευθέρα νὰ συγκεντρώσῃ ἀπὸ ὅπου νομίζῃ ὀρθὸν τὶς πληροφορίες της καὶ νὰ χορηγήσῃ ἀνάλογο πιστοποιητικό, τὸ ὁποῖο εἶναι ὑποχρεωμένη ἡ ἁρμοδία ὑπηρεσία ἐκδόσεως ἀδειῶν τοῦ Ὑπουργείου Μεταφορῶν νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν. Ἀρκεῖ δὲ καὶ ἡ ροπὴ μόνον πρὸς τὴ μέθη γιὰ νὰ τοῦ ἀρνηθοῦν τὴν χορήγησιν ἀδείας ὁδηγοῦ.

2. Καταστολτικῶς.

α) Ποινικὲς διατάξεις. Τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν μέχρι τριῶν μηνῶν καὶ μὲ χρηματικὴν ποινὴν μέχρι 4.000 δραχμῶν, καὶ τοῦτο ἐφόσον δὲν συν-

ΟΡΙΑ ΕΠΙΔΡΑΣΕΩΣ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΘΥΜΑΤΩΝ

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν λαμβάνεται ὑπὸ σπουδαίαν ἔποψιν, προκειμένου νὰ καθορισθῇ ἡ εὐθύνη τοῦ ὁδηγοῦ ἢ τοῦ παθόντος, τὸ ζήτημα ἂν ὁ πρῶτος ἢ ὁ δεύτερος διετέλουν εἰς κατάστασιν μέθης κατὰ τὴν ὥραν τοῦ αὐτοκινητιστικοῦ δυστυχήματος. Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἐναντι πίνακος, ἰσχύοντος εἰς ὅλας τὰς Πολιτείας τῆς Ὁμοσπονδίας, καθορίζεται τὸ ποσοστὸν τοῦ οἰνοπνεύματος, τοῦ περιεχομένου εἰς τὸ αἷμα εἰς ἑκατοστὰ τοῦ γραμμαρίου ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν καὶ σημειοῦται πρὸς πόσην ποσότητα οὐΐσκυ ἢ μπύρας ἀναλογεῖ τὸ ποσοστόν. Ἐπίσης σημειοῦται ἡ κατάστασις τοῦ μεθυσμένου. Σύμφωνα μὲ τὴν ἐναντι κλίμακα καθορίζεται ἡ κατηγορία τῆς μέθης, συνεπῶς δὲ καὶ ὁ βαθμὸς τῆς εὐθύνης, δηλαδὴ κατὰ πόσον ἡ μέθη συνετέλεσεν εἰς τὸ δυστύχημα.

τρέχει περίπτωσις ἐφαρμογῆς βαρυτέρας διατάξεως ἄλλου τινὸς νόμου, ὁ ὁδηγῶν αὐτοκίνητον ἐν καταστάσει μέθης καὶ ὁ ὁδηγὸς αὐτοκινήτου ὀχήματος ὁ παραδίδων τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὀχήματός του εἰς ἄτομον εὑρισκόμενον ἐν καταστάσει μέθης (Νόμος 4841 ἄρθρ. 43 παρ. 4 καὶ 5).

β) Διοικητικὲς διατάξεις. Ἀφαιρεῖται διοικητικῶς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Μεταφορῶν ἡ ἄδεια ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου ἐπὶ 3 ἕως 6 μῆνας ἀπὸ τὸν ὁδηγοῦντα αὐτοκίνητον ἐν καταστάσει μέθης καὶ ἀπὸ τὸν ὁδηγόν, ὅστις παραδίδει τὴν διεύθυνσιν τοῦ αὐτοκινήτου εἰς ἄτομον τελοῦν ἐν καταστάσει μέθης (Διάταγμα τῆς 22/29-1-1931 ἄρθρον 84 παρ. 4 ἐδάφ. α' καὶ β').

Αὐτὰ λοιπὸν ἰσχύουν στὴν Ἑλλάδα σχετικὰ μὲ τὴν δίωξι ὁδηγῶν αὐτοκινήτων ποὺ μεθοῦν.

Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν στατιστική, ποὺ μᾶς ἔστειλε ἡ Ἀστυνομία τῆς Κοπεγχάγης γιὰ τὸ ἔτος 1947, σημειώνουμε μερικοὺς χαρακτηριστικοὺς ἀριθμοὺς σχετικὰ μὲ τοὺς μεθυσμένους ὁδηγούς, ποὺ συνελήφθησαν στὶς διάφορες πόλεις τοῦ κόσμου κατὰ τὸ ἔτος αὐτό.

Ἔτσι βλέπουμε ὅτι σὲ ἀναλογία 100.000 ὀχημάτων συνελήφθησαν μεθυσμένοι ὁδηγοί :

Στὸ Ὅσλο τῆς Νορβηγίας 1503. Στὴ Κοπεγχάγη τῆς Δανίας 1694. Στὴ Στοκχόλμη τῆς Σουηδίας 1223. Στὸ Ρότερνταμ τῆς Ὁλλανδίας 1114. Στὸ Ἄμστερνταμ τῆς Ὁλλανδίας 809. Στὸ Σὰν Φραντζίσκο τῆς Ἀμερικῆς 873. Στὸ Γιοχάνεσμπουργ τῆς Ν. Ἀφρικῆς 594. Στὴ Ζυρίχη τῆς Ἑλβετίας 566. Στὸ Λὸς Ἄντζελες τῆς Ἀμερικῆς 395 κ.λ.π.

Θὰ εἶσθε ἀσφαλῶς τώρα περίεργοι, νὰ μάθετε πόσοι μεθυσμένοι ὁδηγοὶ συνελήφθησαν καὶ στὰς Ἀθήνας.

Δὲν ἔχω στατιστικὴ τοῦ 1947, ἀλλὰ ἀπὸ τὴ στατιστικὴ τοῦ 7μήνου Ἰανουαρίου—Σεπτεμβρίου 1949, προκύπτει ὅτι ἐπὶ 16.500 κυκλοφορούντων ὀχημάτων συνελήφθησαν 12 ὁδηγοὶ μεθυσμένοι ὑπαίτιοι δυστυχημάτων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ 3 ἦσαν Ἄγγλοι στρατιῶτες, ὁ ἕνας Ἀμερικανὸς καὶ οἱ ὑπόλοιποι 8 Ἕλληνες, δηλαδὴ κατὰ ποσοστὸ στὶς 100.000 ὀχήματα, οἱ μεθυσμένοι ὁδηγοὶ στὴν Ἀθήνα γιὰ τὸ παραπάνω 7μηνο εἶναι 72.

Ἂς παρηγορηθοῦμε λοιπὸν καὶ ἂς μὴ τὰ βάζουμε διαρκῶς μὲ τὸ ἀθῷο κρασάκι τῆς Πλακιώτικης ταβέρνας, καὶ τοῦ χωριοῦ τῆς Ἀττικῆς. Ἀλλὰ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, ἂς ἔχουμε ὑπ' ὄψι μας, νὰ μὴ μπαίνουμε ποτὲ μέσα σὲ αὐτοκίνητο, ὄχι βέβαια ὅταν ἐμεῖς ἐρχόμαστε λιγάκι στὸ κέφι, ἀλλὰ ὅταν βλέπουμε τὸν ὁδηγὸ πιομένο.

Καὶ ὁ ὁδηγὸς πάλι καλὰ θὰ κάνῃ νὰ μὴν πίνῃ κρασί, ὅταν βάζῃ μέσα στ' ἀμάξι του καὶ ἄλλες ψυχές, ἢ ἐὰν κατὰ λάθος πιῇ νὰ μὴ ὁδηγῇ αὐτὸς τὸ αὐτοκίνητο, γιατὶ καμμιὰ φορὰ τὸ κρασὶ ποὺ πίνουμε, δὲν εἶναι ἀθῷο, ἀλλὰ νοθευμένο, ἢ λιγάκι ἄγριο καὶ φέρνει σκοτοῦρα στὸ μυαλό, ἔτσι ποὺ δὲν λειτουργεῖ καλά.

Τί τὰ θέλετε! Τὸ κρασὶ καὶ ἡ βενζίνη εἶναι ἐχθροί, δὲν ἐννοοῦν νὰ καθίσουν φρόνιμα μαζὶ καὶ ὅσο καὶ νὰ θέλῃ ὁ φίλος μας ὁ Δανὸς (ὄχι Δαναὸς) νὰ φτιάξῃ κοκτέϊλ, ἄδικα κουράζεται. Φαρμάκι θὰ βγῇ ἀπ' τὸ μπουκάλι του γιὰ νὰ μᾶς στείλῃ ὅλους στὸ τάφο. Μακρυὰ λοιπὸν τὸ οἰνόπνευμα ἀπὸ τὴ βενζίνη.

ΤΟ ΜΑΓΝΗΤΟΦΩΝΟ ΠΡΟΔΙΔΕΙ...

Ὑπὸ κ. **ΑΛΕΞ. ΚΡΟΚΙΔΗ**, Ἀστυνόμου Β'

Θὰ ἦταν περίπου 11.50' ἡ ὥρα ὅταν ἡ δεσποινὶς Τζοῦνι, ἰδιαιτέρα Γραμματεὺς τοῦ κ. Μπένου, ἄφησε τὴν ἐργασία της γιὰ νὰ πάῃ στὸν ὀδοντίατρο. Ὁ κ. Μπένος κάθησε τότε στὸ γραφεῖο του, ἔβαλε σὲ λειτουργία τὸ μαγνητόφωνο, κι' ἄρχισε νὰ ὑπαγορεύῃ μιὰ ἐπιστολή. Μισὴ ὥρα ἀργότερα, δηλ. κατὰ τὰς 12.20' ἀκούστηκαν στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Μπένου πνιγμένες φωνές, βοήθεια!!! αὐτὸς δὲ βρέθηκε, ἀκολούθως, μισολιπόθυμος πάνω στὴν πολυθρόνα τοῦ γραφείου του, τὸ δὲ χρηματοκιβώτιο ἀνοικτό.

40' λεπτὰ ἀργότερα, μπήκαμε στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Μπένου. Ἡ ὥρα ἦταν ἀκριβῶς 13. Ἕνα ἐπιτραπέζιο ρολόϊ, ποὺ ἦταν πάνω στὸ γραφεῖο, κτύπησε μὲ τὴ μεταλλική του «φωνὴ» τὴν ὥρα.

Ὁ κύριος Μπένος βρισκόταν ἀκόμη ξαπλωμένος στὴν πολυθρόνα καὶ κρατοῦσε τὸ λαιμό του. Εἶχεν ὑποστῆ τὴν ἐπίθεσι ἐκ τῶν ὄπισθεν. Μᾶς χαιρέτησε μὲ σβυσμένη φωνὴ κι' ἔδειξε πρὸς τὸ μέρος τοῦ χρηματοκιβωτίου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔλλειπε ἕνα χρηματόδεμα.

Ἡ ἱστορία τὴν ὁποίαν μᾶς ἀφηγήθη ἦταν ἡ ἀκόλουθη :

Στὸ γραφεῖο πῆγε κατὰ τὰς 10 π.μ. περίπου. Λίγο πρὸ τῶν 12 ἡ ἰδιαιτέρα του Γραμματεὺς ζήτησε ἄδεια νὰ πάῃ στὸν ὀδοντίατρο, αὐτὸς δέ, ἀμέσως κατόπιν, ἄρχισε νὰ ὑπαγορεύῃ μιὰ ἐπιστολὴ στὸ μαγνητόφωνο, τὴν ὁποίαν θὰ δακτυλογραφοῦσε ἡ Γραμματεύς του ὅταν θὰ ἐπέστρεφε. Δὲν εἶχεν ὅμως ὑπαγορεύσει 2—3 γραμμές, ὁπότε ξαφνικὰ δύο χέρια τὸν ἅρπαξαν ἀπὸ τὸ λαιμό, τόσο σφιχτά, ποὺ δὲν ἄργησε νὰ χάσῃ τὶς αἰσθήσεις του. Γιὰ πόση ὥρα; Δὲν μποροῦσε νὰ εἰπῇ. Πάντως ὅταν συνῆλθε κάπως, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ βοήθεια. Πρῶτος ἔσπευσε ὁ λογιστής του ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἕναν ἄγνωστο κύριο.

Ἡ Γραμματεύς του κατέθεσε ὅτι ἄφησε τὸ γραφεῖο κατὰ τὰς 11.50'. Περὶ τούτου ἦτο ἀπολύτως βεβαία γιατὶ εἶχε κυττάξει τὸ ρολόϊ καὶ μάλιστα εἶχε φοβηθῆ ὅτι θὰ πήγαινε ἀργὰ στὸ γιατρό. Φεύγοντας ἄνοιξε τὴ μεσόπορτα τοῦ γραφείου καὶ εἰδοποίησε τὸν κ. Μπένο, ὁ ὁποῖος κείνη τὴν ὥρα δοκίμαζε τὸ μικρόφωνο τοῦ μαγνητοφώνου, κι' ἔκλεισε πάλι τὴν πόρτα. Ἐπίσης ἦταν βεβαία ὅτι ὅλες οἱ πόρτες τῶν γραφείων ποὺ ἔβλεπαν στὸ διάδρομο, ἦταν κλειστές, ὅπως, ἡ πόρτα τοῦ γραφείου τοῦ κυρίου της, ἡ πόρτα τοῦ ἰδικοῦ της γραφείου, τοῦ λογιστοῦ, τὸν ὁποῖον ἄκουσε νὰ βήχῃ καὶ τέλος ἡ πόρτα τοῦ μικροῦ δωματίου ὑποδοχῆς, ὅπου περίμενε ἕνας ἐπισκέπτης, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ μιλήσῃ στὸν κ. Μπένο. Κατὰ τὰς 1.30' ἐπέστρεψε στὸ γραφεῖο της.

Ὁ Λογιστής, ἕνας ἀδύνατος πενηντάρης, ἀνέφερεν ὅτι δὲν εἶχε ἀκούσει κανέναν ἄλλο κρότο, πλὴν τῶν φωνῶν τοῦ κ. Μπένου. Βεβαίως, ἡ πόρτα τοῦ γραφείου του ἦτο κλειστὴ καὶ ἐπὶ πλέον, ἦτο καὶ λίγο βαρήκοος. Καθὼς βγῆκε στὸ διάδρομο εἶδεν ἕναν ἄγνωστο νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ δωμάτιο ὑποδοχῆς. Μπῆκε ἀκολούθως στὸ

γραφεῖο τοῦ κ. Μπένου, τοῦ ὁποίου ἡ πόρτα ἦταν κλειστή, ὅπου βρῆκε τὸν κύριό του ξαπλωμένο πάνω στὴν πολυθρόνα νὰ βαστάῃ τὸ λαιμό του καὶ τὴ συσκευὴ πάνω στὸ γραφεῖο νὰ ἐργάζεται, τὴν ὁποίαν καὶ σταμάτησε. Τὸ ρολόϊ τοῦ γραφείου ἔδειχνε 12.20'.

Τέλος ὁ ἐπισκέπτης, νέος, σωματώδης, ἀλλὰ πολὺ μύωψ, ὁ ὁποῖος περίμενε στὸ δωμάτιο ὑποδοχῆς, κατέθεσεν ὅτι: Στὸ δωμάτιο εὑρίσκετο μόνος του κι' ἐδιάβαζε ἕνα περιοδικό. 'Απόλυτος ἡσυχία ἐπικρατοῦσε, ὁπότε ξαφνικὰ ἄκουσε φωνές· βοήθεια!!! Βγῆκε στὸ διάδρομο ὅπου συνήντησε τὸ λογιστὴ καὶ μαζὶ μπῆκαν στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Μπένου.

Κάθησα καὶ σκεπτόμουνα: 'Εσωτερικὴ νὰ εἶναι ἄρά γε ἡ κλοπή; ἢ ὁ δράστης ἦρθε ἀπ' ἔξω ἀπαρατήρητος;...

Μετὰ θυμήθηκα τὸ μαγνητόφωνο.

Ἦταν ὁ μόνος αὐτόπτης μάρτυς, ὁ ὁποῖος εἶχε «ζήσει» τὴ σκηνὴ τῆς ἐπιθέσεως καὶ τῆς κλοπῆς.

'Εζήτησα ἀπὸ τὸν κ. Μπένο νὰ τὸ βάλῃ σὲ λειτουργία: Στὴν ἀρχὴ ἀκούστηκαν μερικὰ βηξίματα καὶ μετὰ ἡ φωνὴ τοῦ κ. Μπένου νὰ ὑπαγορεύῃ ἀργά, μιὰ ἐμπορικὴ ἐπιστολή, τονίζοντας κάθε λέξι. Κύτταξα τὸ ρολόϊ μου.

Ἡ ὑπαγόρευσις διήρκεσε ἀκριβῶς 4 1/2 λεπτά, ὁπότε ἡ φωνὴ ἔγινε βραχνὴ «Τί-τί-ναι-τὸ» καὶ μετὰ ἕνας ρόγχος... μετὰ ἕνας ὑπόκοφος κρότος, σὰν ἕνα χέρι νὰ πέφτῃ πάνω στὸ τραπέζι.

Κατόπιν ἀπόλυτος ἡσυχία. Μόνον τὸ τὶκ-τὰκ τοῦ ρολογιοῦ ἀκουγόταν. Ἕνα κάθισμα σύρθηκε... μετά, ἐλαφρὰ βήματα. Μία πόρτα ἔτριξε «Εἶναι τοῦ χρηματοκιβωτίου» μοῦ ψιθύρισε ὁ κ. Μπένος. Μετά, ἕνα «τρίξιμο» χαρτιῶν καὶ σὰν νὰ ἔπεφταν βιβλία πάνω στὸ χαλὶ τοῦ πατώματος. Κατόπιν ἀκούστηκε μιὰ ὀξεῖα ἀνδρικὴ φωνή: «Χμ! ἀξίζει τὸν κόπο». Νέο τρίξιμο—ἐλαφρὰ βήματα—Μιὰ πόρτα ἄνοιξε κι' ἔκλεισε, καὶ μετὰ δὲν ἀκούστηκε τίποτε ἄλλο παρὰ ὁ θόρυβος τοῦ μαγνητοφώνου ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ γυρίζῃ καὶ τὸ τὶκ-τὰκ τοῦ ρολογιοῦ.

Κύταξα τὸ ρολόϊ μου, εἶχαν περάσει ἀκριβῶς 13' λεπτά.

«Φοβοῦμαι ὅτι κι' αὐτὸ... δὲν μᾶς ἀπεκάλυψε καὶ πολλὰ πράγματα γιὰ τὸ δράστη» μοῦ ψιθύρισε ὁ κ. Μπένος.

«Θὰ ἤθελα ν' ἄκουγα ἄλλη μιὰ φορὰ ὅλη αὐτὴ τὴν «ὑπόθεσι» τοῦ εἶπα.

Τὸ μαγνητόφωνο ἄρχισε νὰ ἐργάζεται ἐκ νέου...

Παρηκολούθησα πάλι μὲ προσοχὴ τὰ «διατρέξαντα» μέχρι τέλος. 'Ιδιαιτέρως πρόσεξα τὸ σημεῖο ἐκεῖνο ποὺ μοῦ εἶχε κάνει ἐντύπωσι τὴν πρώτη φορά.

Τώρα δὲν μοῦ ἔμεινε καμμιὰ ἀμφιβολία...

«Δὲν συμφωνῶ μὲ τὴ γνώμη σας κ. Μπένο» τοῦ εἶπα, ἀφοῦ τέλειωσε τὸ γύρισμα. «Τὸ μαγητόφωνο μᾶς εἶπε καθαρὰ ποιὸς εἶναι ὁ δράστης».

Τί λοιπόν, εἶναι αὐτὸ ποὺ μοῦ ἔκαμε ἐντύπωσι ἀκούγοντας τὸ μαγνητόφωνο; Ποῖος ὁ δράστης;[1]

---

1. 'Η λύσις θὰ δοθῇ στὸ ἑπόμενον. 'Εν τῷ μεταξὺ ἠμποροῦν οἱ ἀναγνῶσται μας ἀστυνομικοὶ νὰ ἀποστείλουν (στὴ Διεύθυνσι: 'Αστυνομικὴν Σχολὴν—Τμῆμα Πνευματικῆς 'Αγωγῆς—'Οδὸς Νεῖγὺ 17, 'Αθῆναι) μέχρι τῆς 8ης Μαΐου ε. ἔ. τὰς ἀπαντήσεις των καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ ὀρθὴ ποὺ θὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα.

Ρούμελη

Ὑπὸ κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑ· Ι· ΚΟΥ, Ὑπαστυνόμου Β'

Κάθε γωνιὰ τῆς μαρτυρικῆς κι' αἱματοποτισμένης μας πατρίδος, στὸ πέρασμα τῶν χρόνων, ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τὰ δικά της ξεχωριστὰ κι' ὅμορφα μεγαλεῖα. Ὁλόκληρη ἡ Ἑλλάδα στὸ διάβα τοῦ πανδαμάτορα χρόνου, σκόρπισε στὴν σκοτεινιασμένη ἀνθρωπότητα τὶς αἰώνιες χρυσὲς ἀκτῖνες τῶν ἠθικῶν καὶ πνευματικῶν ἀξιῶν, σκάλισε τὶς βάρβαρες τῶν ἀνθρώπων τῆς βίας καὶ σκότους ψυχές, φώτισε τὰ πυκνὰ σκοτάδια τῆς ἀμαθείας των καὶ ἔδειξε περήφανα τὸ δρόμο τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος.

Κάθε τόπος τῆς μικρᾶς ἀλλὰ πάντοτε δοξασμένης μας πατρίδος εἶναι καὶ μιὰ ξεχωριστὴ σελίδα στὴν τρισένδοξη ἱστορία τῆς Ἑλλάδος. Κάθε τόπος κι' ἕνα μεγαλεῖο. Κάθε γωνιὰ καὶ μιὰ δόξα. Ἀλλὰ ἰδιαίτερη θέσι κατέχει τὸ τμῆμα τῆς χώρας μας π' ἀκούγεται στ' ὄνομα Ρούμελη.

Ἂς δοῦμε ὅμως ἀπὸ κοντὰ τὸν τόπο αὐτό. Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ χιλιοτραγουδισμένη Ρούμελη. Εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ πλούσιες κοιτίδες τῆς λεβεντιᾶς καὶ τῆς ἀνδρειωσύνης. Εἶναι ἡ χώρα τοῦ ἐξαγιασμένου Μεσολογγίου, μὲ τὴν Ἀλαμάνα καὶ τὸν Ἀθανάσιο Διᾶκο. Εἶναι ἡ πατρίδα τοῦ Στρατηγοῦ Μακρυγιάννη, τῶν Τρικούπηδων, τοῦ Κ. Παλαμᾶ, τοῦ Γιάννη Βλαχογιάννη, τοῦ Σπύρου Μελᾶ καὶ τοῦ ποιητοῦ τῆς σύγχρονης ἐποχῆς μας Γ. Ἀθάνα. Εἶναι ἡ πατρίδα τοῦ Καραϊσκάκη, τοῦ Ἀνδρούτσου, ἡ χώρα τῆς Πυθίας.

Κοιλάδες γλυκὲς καὶ ὁλόχλωρες τὴν ἄνοιξι καὶ πλαγιὲς σκεπασμένες ἀπὸ ἐληὲς κι' ἀγέρωχα πολύκορφα ψηλὰ βουνά. Δυὸ θάλασσες, ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ κι' ἡ ἄλλη ἀπὸ τὴν Δύσι, σκορποῦν τοὺς χειμωνιάτικους ἀφρούς των στὶς μεταξένιες καὶ δαντελλωτὲς ἀμμουδιὲς καὶ στὰ ἀεροκρέμαστα συμπλέγματα τῶν μεγαλόπρεπων βράχων της.

Ψηλά, ὁ αὐστηρὸς καὶ ἐπιβλητικὸς τῶν ποιητικῶν μύθων Παρνασσός, ἡ Οἴτη, τὸ Καλλίδρομον, ὁ Τυμφρηστὸς καὶ τ' ἄλλα κακοτράχαλα βουνά, ποὺ οἱ ὀδοντωτὲς κορυφές τους τρυποῦν τὰ σύννεφα κι' ὅλο τὸ χρόνο εἶναι σκεπασμένες ἀπὸ χιόνια. Ὁλόρθες πλαγιές, χαρακωμένες ἀπὸ ρεματιές, μαυροπρασινίζουν μέσα στὸν ἥλιο, ἀπὸ τὰ ἀνεμοδαρμένα δάση τῶν ἐλαιῶν καὶ τῶν πεύκων.

Θεέ μου, πόσο παράξενη καὶ γοητευτικὴ σύνθεσι. Τ' ἁπαλὸ μὲ τὸ σκληρὸ ἀντάμα, τὸ ἄγριο κι' ἀπότομο μὲ τὸ εἰδυλλιακό. Ποιὸς δὲν αἰσθάνεται ψυχικὴ ἀνάτασι κυττάζοντας τὴν κοιλάδα τοῦ Σπερχειοῦ, ποὺ μοιάζει μ' ἀκύμαντη βαθυπράσινη θάλασσα.

Ὅταν ἔρχεται ἡ νύκτα κι' εἶναι ξάστερος ὁ οὐρανός, νοιώθεις πὼς τὰ βουνὰ μεγαλώνουν ἀκόμη περισσότερο. Τ' ἄστρα κατεβαίνουν χαμηλώτερα καὶ φαίνονται πιὸ τρανά, λὲς καὶ σὲ λίγο θὰ σκορπιστοῦν σὰν διαμαντόπετρες στοὺς ἀχνοσκέπαστους νυκτερινοὺς κάμπους. Τὶς ὧρες ἐκεῖνες ἄθελά σου νοιώθεις τὴν ἀνάγκη νὰ τραγουδήσῃς μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς φωνῆς σου, ἕνα ἀπὸ τὰ ἀθάνατα τραγούδια τῆς Ρούμελης ποὺ περιγράφουν σὲ ὁρμητικοὺς ρυθμοὺς πάθη λεβέντικα, παλληκαριᾶς παλμούς, γλεντιῶν καὶ κατορθωμάτων ξεφάντωμα.

Νὰ ἡ Ρούμελη. Εἶναι ἡ λεβεντογέννα γῆ, ποὺ μέσα ἀπὸ τὰ στήθη της ξεπήδησαν καὶ ξεπηδοῦν ἥρωες ἀπαράμιλλοι. Εἶναι ἡ καρδιὰ τῆς Ἑλλάδος. Ἕνας τόπος ποὺ δημιουργεῖ θρύλους καὶ μύθους. Τὸ ἀληθινὸ τῆς Ἑλληνικῆς γῆς στολίδι. Ὁλόκληρη ἡ Ρούμελη εἶναι ἕνα τέλειο δημοτικὸ τραγοῦδι.

Ἀνέκαθεν ἦτο τέτοια, εἶναι καὶ σήμερα ἡ ἴδια καὶ θἄναι γιὰ πάντα, ὁλοΐδια, ἐφ' ὅσον στὸν πλανήτη ποὺ λέγεται γῆ θὰ ὑπάρχῃ μία ἀπόμερη ἀλλὰ ἡρωϊκὴ καὶ φωτο-

ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Ὑπὸ ANTHONY MARTIENSSEN, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΤΣΟΥΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Ο ΑΓΩΝ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1.— Αἱ ἀποδοχαὶ τῶν ἀστυνομικῶν.
2.— Αἱ ὧραι ὑπηρεσίας.
3.—Ἡ σύζυγος τοῦ ἀστυνομικοῦ.

***

1. Αἱ ἀποδοχαὶ τῶν ἀστυνομικῶν.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι διὰ τὴν διατήρησιν τοῦ ὑψηλοῦ ἠθικοῦ ἐπιπέδου τῶν ἀστυνομικῶν, κύριος παράγων εἶναι ἡ προσαρμογὴ τῶν ἀποδοχῶν καὶ ἡ βελτίωσις τῶν συνθηκῶν, ὑπὸ τὰς ὁποίας αὐτοὶ ἐκτελοῦν τὴν ὑπηρεσίαν των. Βεβαίως τὰ ὑλικὰ μέσα, προσφερόμενα ἀμέσως ἢ ἐμμέσως, ἀσκοῦν σημαντικὴν ἐπίδρασιν ἐπ' αὐτῶν. Ἂν ὅμως, ὁ ἀστυνομικὸς ἠμείβετο ἀναλόγως τῆς ἐργασίας ποὺ προσφέρει, καὶ τότε ἀκόμα θὰ ὑπῆρχαν παράπονα, ὅτι δηλαδὴ αὐτοὶ εἶναι περισσότερον ἐκτεθειμένοι εἰς τὸν πειρασμὸν τῆς δωροδοκίας. Ἄλλωστε ὁ κάθε ἀστυνομικὸς ἔχει νὰ διηγηθῇ ἕνα ἄθλον σχετικὸν μὲ ἀπόπειρα δωροδοκίας ποὺ τοῦ ἔγινε. Ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, ἐκεῖνο ποὺ σήμερα ἐνδιαφέρει εἶναι ἡ διαπίστωσις ὅτι τὰ μέσα διαβιώσεως τῶν περισσοτέρων ἀστυνομικῶν εἶναι πολὺ πτωχά. Παρὰ τὸ γεγονὸς αὐτό, σπανίως, ἂν ὄχι οὐδέποτε, ὑπέκυψαν εἰς τοὺς μεγάλους πειρασμούς. Τὰ μικρά, ὅμως, καὶ φαινομενικῶς ἀκίνδυνα «δῶρα» ἔχουν κατὰ τὸ παρελθὸν διαμορφώσει χαρακτῆρας ἀπεχθεῖς καὶ ἐπικινδύνους.

Ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ὄκσεϋ (Oaksey Committee) ἐβελτίωσε κατὰ πολὺ τὴν κατάστασιν. Οἱ ἀστυνομικοὶ λαμβάνουν τώρα ἀποδοχὰς ποὺ πλησιάζουν κάπως τὴν ἀμοιβὴν ποὺ ἀξίζουν. Ὁ ἀστυνομικὸς εἶναι σημαῖνον μέλος τῆς κοινωνίας καὶ αἱ ἀποδοχαί του θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἐπαρκεῖς διὰ νὰ συντηρηθῇ ὁ ἴδιος, ἡ σύζυγος καὶ ἡ οἰκογένειά του, κατὰ τρόπον ποὺ νὰ συμβιβάζεται μὲ τὸ ἀξίωμα ποὺ τοῦ ἔχει ἀνατεθῇ. Ἡ πλησιεστέρα τάξις εἰς τὴν κοινωνικὴν βαθμίδα τοῦ ἀστυφύλακος εἶναι ὁ εἰδικευμένος χειρῶναξ, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀποδοχὰς ποὺ ὑπερβαίνουν τὰς βελτιωμένας τελευταίως ἀποδοχὰς τοῦ πρώτου κατὰ 3 ἢ 4 λίρας (160 ἕως 240 δρχ.) τὴν ἑβδομάδα. Πλήν, ἡ σύγκρισις μὲ ἄλλους κλάδους, ἢ ἄλλα ἐπαγγέλματα δὲν ἀποτελεῖ ὀρθὸν κριτήριον καθορισμοῦ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἀστυνομικοῦ. Ὁ ἀστυνομικὸς λαμ-

---

δότρα γωνιὰ πρὸ λέγεται, ὤ! τί θεῖα λέξις, Ε λ λ ά δ α. Μιὰ χώρα σὰν τὴν δική μας, ποτὲ δὲν πεθαίνει, γιατὶ πῶς μπορεῖ νὰ πεθάνῃ καὶ νὰ σβυστῇ ἕνας Μωρηᾶς, μιὰ Ρούμελη, μιὰ Ἤπειρος, μιὰ Κρήτη, Θράκη καὶ Μακεδονία; Θὰ μείνῃ αἰώνια καὶ ποτὲ δὲν θὰ λυγίσῃ στὶς ἀπειλὲς ὁποιουδήποτε ἐχθροῦ. Περήφανη κι' ἀγέρωχη θὰ σκορπίζῃ στὸ διάβα τῶν χρόνων τὸ αἰώνιο φῶς. Τὸ φῶς τῆς Ἀκροπόλεως, μὲ τὸν Παρθενῶνα. Τὸ φῶς τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν, τῆς ἀληθινῆς ἐλευθερίας. Ι. ΡΑΪΚΟΣ

βάνει, βεβαίως, μιὰ βασικὴ σύνταξι καὶ ὡρισμένα ἄλλα ἐπιδόματα, τὰ ὁποῖα ὁ εἰδικευμένος χειρῶναξ δὲν λαμβάνει. Ἀλλ' αὐτὰ δὲν ἀποτελοῦν οἰκονομικὰς ἀντιπαροχὰς διὰ τὰς ὑπηρεσίας ποὺ προσφέρει. Εἶναι μέσα στοιχειώδους διαβιώσεώς του.

Ἀ σ τ υ φ ύ λ α ξ.

Ἅμα τῇ ὀνομασίᾳ: λίρας 330 κατ' ἔτος, αὐξανομένας ἀνὰ 10 λίρας ἐτησίως μέχρι τῶν κάτωθι ποσῶν:

Μετὰ τὸ 7ον ἔτος λίραι 390 κατ' ἔτος
» » 10ον » » 400 » »
» » 15ον » » 410 » »
» » 22ον » » 420 » »

Ἀ ρ χ ι φ ύ λ α ξ.

Ἅμα τῇ ὀνομασίᾳ: λίρας 445 κατ' ἔτος, αὐξανομένας ἀνὰ 10 λίρας ἐτησίως μέχρι τοῦ ποσοῦ τῶν 484 λιρῶν κατ' ἔτος.

Ἀ ρ χ ι φ ύ λ α ξ Τ μ ή μ α τ ο ς (Station Sergeant).

Ἅμα τῇ ὀνομασίᾳ: λίρας 495 κατ' ἔτος, αὐξανομένας μέχρι τοῦ ποσοῦ τῶν 510 ἐτησίως μετὰ δύο ἔτη.

(Εἰς τὴν Μητροπολιτικὴν Ἀστυνομίαν καὶ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν τοῦ Sity (City) λαμβάνουν «ἐπίδομα Λονδίνου» 10 λίρας ἐτησίως).

Ὑ π α σ τ υ ν ό μ ο ς Β'.

Ἅμα τῇ ὀνομασίᾳ: λίρας 530 κατ' ἔτος, αὐξανομένας ἀνὰ 15 λίρας ἐτησίως μέχρι τοῦ ποσοῦ τῶν 575 λιρῶν κατ' ἔτος.

(Εἰς Λονδῖνον λίρας 555 κατ' ἔτος, μέχρι τοῦ ποσοῦ τῶν 600 λιρῶν κατ' ἔτος).

Ὑ π α σ τ υ ν ό μ ο ς Α'.

Λίρας 605 κατ' ἔτος, αὐξανομένας ἀνὰ 20 λίρας ἐτησίως μέχρι τοῦ ποσοῦ τῶν 645 λιρῶν κατ' ἔτος. Εἰς Λονδῖνον λίρας 700 κατ' ἔτος μέχρι τῶν 750 λιρῶν ἐτησίως.

Ἀ σ τ υ ν ό μ ο ς Β'.

(Τάξεως ΙΙας) λίρας 700 κατ' ἔτος μέχρι τῶν 750 λιρῶν κατ' ἔτος
(Τάξεως Ιης) » 800 » » » » 850 » » »

Ἀ σ τ υ ν ό μ ο ς Α'

Λίρας 900 κατ' ἔτος μέχρι τῶν 950 λιρῶν κατ' ἔτος.
» 1000 » » » » 1100 » » » (εἰς Λονδῖνον).

(Σ.Μ. Ἑκάστη λίρα χαρτίνη ἀντιστοιχεῖ πρὸς 84 δρχ.).

Βεβαίως αἱ ἀποδοχαὶ τῶν ἀστυνομικῶν δὲν περιορίζονται μόνον εἰς τὸν βασικόν των μισθόν. Παρέχεται εἰς αὐτοὺς κατοικία ἢ ἀντὶ κατοικίας ἀφορολόγητον ἐπίδομα ἐνοικίου ποὺ ἀνέρχεται εἰς 35 σελ. (δηλ. 140 δρχ.) τὴν ἑβδομάδα. Ἐὰν δι' οἱονδήποτε λόγον ἀδυνατοῦν νὰ διαμείνουν μετὰ τῆς οἰκογενείας των, ὅταν αὐτὴ εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ διαμένῃ ἀλλοῦ, λαμβάνουν πρόσθετον ἐπίδομα 25 σελλινίων (100 δρχ.) τὴν ἑβδομάδα. Χορηγεῖται εἰς αὐτοὺς δωρεὰν στολὴ καὶ ἐπὶ πλέον ἐπίδομα «ὑποδήσεως» 3 σελ. 6 πέννες (10 δρχ.) τὴν ἑβδομάδα. Ἐὰν εἶναι ὑποχρεωμένος, ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν ποὺ ἐκτελεῖ νὰ φέρῃ πολιτικὴν ἐνδυμασίαν, λαμβάνει ἐπίδομα 10 σελ. (40 δρχ. τὴν ἑβδομάδα. Εἰς περίπτωσιν ποὺ ἀποσπᾶται διὰ λόγους ὑπηρεσιακοὺς ἐκτὸς τοῦ Τμήματος, τοῦ χορηγῆται ὡς ἀποζημίωσις 4 σελ. καὶ 6 πέννες (18 δρχ.) τὴν ἡμέρα. Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ἐπιδόματα αὐτὰ καλύπτουν πλήρως τὴν ἀνάγκην διὰ τὴν ὁποίαν χορηγοῦνται. Κι' ἐκεῖνα ὅμως ποὺ δὲν ἐπαρκοῦν ἐνισχύουν κάπως τὸν ἀστυνομικὸν οἰκονομικῶς.

2. Αἱ ὧραι ὑπηρεσίας.

Μετὰ τὸ θέμα τῶν ἀποδοχῶν, θὰ πρέπει νὰ ἀναλυθῇ τὸ θέμα τῶν ὡρῶν ἐργασίας τῶν ἀστυνομικῶν. Θεωρητικῶς, ὁ ἀστυνομικὸς εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ὑπη-

ρεσίας πάντοτε. Αὐτὸ ὅμως εἶναι ἀδύνατον πρακτικῶς. Πρὸς τοῦτο οἱ Ἀστυνομικοὶ Κανονισμοὶ (Police Regulations) καθορίζουν τὴν διάρκειαν τῆς ὑπηρεσίας εἰς ὀκτὼ (8) ὥρας τὸ 24ωρον, κατὰ τὰς ἓξ ἡμέρας ἐκ τῶν ἑπτὰ τῆς ἑβδομάδος. Αἱ ἑορταὶ δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. Εἰς τὰς πόλεις, οἱ ἀστυφύλακες ἐκτελοῦν ὀκτάωρον ὑπηρεσίαν ἀλλαγῶν ποὺ ἀρχίζει τὴν 6ην πρωϊνήν, 2αν ἀπογευματινὴν καὶ 10ην νυκτερινὴν ὥραν κάθε ἡμέρας. Μία ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος τοῦ δίδεται ἡμερησία ἀνάπαυσις. Πολλάκις εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ἐργασθῇ καὶ πλέον τῶν ὡρῶν αὐτῶν, εἴτε διότι πρέπει νὰ παραστῇ ὡς μάρτυς εἰς τὸ δικαστήριον, εἴτε διότι εἰδικὴ ὑπηρεσιακὴ ἀνάγκη τὸ ἀπαιτεῖ. Δι' ὑπηρεσίαν τοῦ εἴδους αὐτοῦ λαμβάνει ἐπίδομα «ὑπερωριῶν» ἀλλὰ εἶναι πάρα πολὺ μικρὸν διὰ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀποζημίωσις διὰ τὴν «ἐκτὸς τῆς κανονικῆς ὑπηρεσίαν προσφερομένην τοιαύτην». Π.χ. τήρησις τῆς τάξεως εἰς δημοσίαν συνάθροισιν.

Ὁ ἀστυνομικὸς τῆς ὑπαίθρου εὑρίσκεται σὲ διαφορετικὴ θέσι. Ἡ ὑπηρεσία του ἀρχίζει τὸ πρωΐ, ὅταν «βγάζῃ τὸ πόδι του» ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του. Τὰ πολυάριθμα καθήκοντά του τὸν ἀπασχολοῦν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας καὶ παρ' ὅλα αὐτὰ εἶναι ὑποχρεωμένος «νὰ περιέλθῃ» καὶ τὴν σκοπιά του. Ὁ ἀστυφύλαξ ἑνὸς χωριοῦ σπανίως ἐκτελεῖ τὴν σκοπιά του σ' ἕνα ὀκτάωρο. Τὰ διάφορα «συμβάντα» τὸν ἀπασχολοῦν τόσο πολὺ ἀναγκάζεται νὰ τὴν διακόψῃ. Ὅπως τὸν ἰατρόν, ἔτσι κι' αὐτὸν μπορεῖ νὰ τὸν καλέσουν σὲ κάθε στιγμή. Ἔχει ὅμως τὸ πλεονέκτημα, ἐν συγκρίσει μὲ τὸν ἀστυφύλακα τῆς πόλεως, ὅτι εἶναι «προσωπικότης» εἰς τὴν περιοχήν του καὶ ὅτι ἡ ἐργασία του εἶναι πιὸ πολύμορφος, ποικίλη καὶ ἐνδιαφέρουσα.

3. Ἡ σύζυγος τοῦ ἀστυνομικοῦ.

Σπανίως ἀναγνωρίζεται ὁ σημαντικὸς ρόλος ποὺ παίζει εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας ἡ σύζυγος τοῦ ἀστυνομικοῦ. Ὅπως ἀκριβῶς καὶ ἡ σύζυγος τοῦ ἐπαρχιώτου ἰατροῦ, ἔτσι κι' αὐτὴ σημειώνει ὅλους αὐτοὺς ποὺ ζητοῦν τὸν σύζυγόν της κατὰ τὴν ἀπουσία του, ἐκτελεῖ χρέη γραμματέως, βοηθοῦ, οἰκοκυρᾶς, μαγείρισσας καὶ μητέρας. Μ' ἄλλα λόγια συμμετέχει κι' αὐτὴ εἰς τὴν ἐκτέλεσι τῶν καθηκόντων τοῦ συζύγου της καὶ δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι ἡ συμμετοχή της εἶναι οὐσιώδης.

Εἰς τὰς πόλεις ἡ σπουδαιότης τῆς συζύγου τοῦ ἀστυνομικοῦ συνίσταται εἰς τὸ ὅτι τοῦ κάνει τὴ δουλειά του λιγώτερο ἐπίπονη. Τὸ ἀκανόνιστο ὡράριο ἐργασίας καὶ ἡ ἀνάγκη τοῦ συζύγου νὰ ἐργάζεται κατὰ τὰς ἑορτὰς προκαλοῦν ἀνωμαλίας εἰς τὸ «σπίτι». Ἐπὶ πλέον τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ἀστυνομικός, ἀπορροφημένος ὅπως εἶναι ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του, δὲν ἔχει καιρὸ «γιὰ συντροφιὲς» καὶ κοινωνικὴ ζωή, δίδει μεγαλυτέραν σημασίαν εἰς τὸ σπίτι του, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν μοναδική του ἀνάπαυσι. Ὑπὸ συνθήκας, ὅπως αὐταὶ ποὺ ἀνεφέρθησαν, ἕνας ἀτυχὴς γάμος ἔχει σοβαρώτατα ἀποτελέσματα καὶ ἀποτελεῖ πολλάκις τὴν μοναδικὴν αἰτίαν ποὺ ἱκανώτατοι ἀστυνομικοὶ ἐγκαταλείπουν «ἐνωρὶς» τὴν Ἀστυνομίαν. Ἡ σύζυγος τοῦ ἀστυνομικοῦ συνήθως δὲν μπορεῖ νὰ ρυθμίσῃ τὴ ζωὴ τοῦ ζεύγους συμφώνως πρὸς τὴν κανονικὴν κοινωνικὴν ζωή, ἀκριβῶς διότι ὁ σύζυγος ἔχει ὑπηρεσίαν, ὅταν οἱ ἄλλοι ἔχουν ἑορτήν. Παρ' ὅτι καὶ ἄλλα ἐπαγγέλματα ἔχουν τὰ ἴδια, κανένα ἀπ' αὐτὰ δὲν ἐξαρτᾶται τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴν ζωὴν ὅσο τὸ ἀστυνομικόν.

(Συνεχίζεται)

ΔΙΑΡΡΗΞΕΙΣ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΩΝ

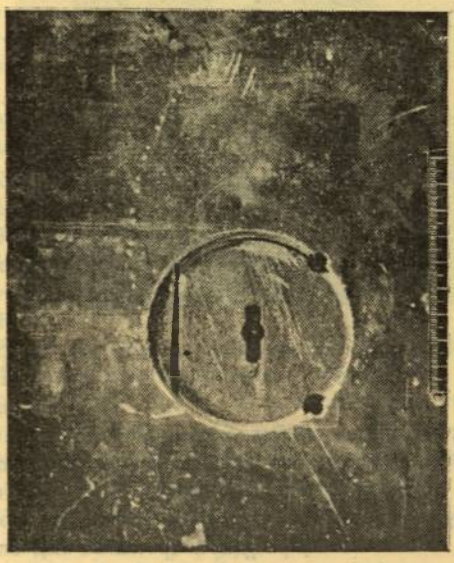
Ὑπὸ κ. F. ENKLAAR, Διευθυντοῦ Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Γκραβενχάγης. Ἀπὸ τὸ περιοδικὸν Kriminalistik, κατὰ μετάφρασιν τοῦ ἀστυφύλακος κ. **ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΙΣΣΑ**

Τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1955 ἐκλήθην εἰς τόπον ἀδικήματος, ὅπου ἄγνωστος δράστης ἢ δρᾶσται, διὰ πρώτην φορὰν ἐχρησιμοποίησαν ἄγνωστον διαρρηκτικὸν ἐργαλεῖον (1) κατὰ τὴν ἀπόπειραν διαρρήξεως χρηματοκιβωτίου. Ἡ ἐνέργεια εἶχεν ἐντοπισθῆ γύρω ἀπὸ τὴν ὀπὴν τοῦ κλείθρου τοῦ χρηματοκιβωτίου, ὅπου ἀκριβῶς ὁ δράστης ἀπόκοψε δι' ἀγνώστου μέχρι σήμερον διαρρηκτικοῦ ἐργαλείου τεμάχιον χάλυβος εἰς σχῆμα δίσκου, περιμέτρου 76 χιλιοστομέτρων καὶ πάχους 4 χιλιοστομέτρων.

Ὡς διαρρηκτικὸν ἐργαλεῖον, προφανῶς, εἶχε χρησιμοποιηθῆ πριόνιον νέου τύπου. Ἡ κυλινδρικὴ στεφάνη τῆς τομῆς ἦτο λεία καὶ καθαρά, ἐκ τοῦ ὁποίου συνά-

Ὁ ἀποκοπεὶς χαλύβδινος δίσκος ἐκ τοῦ χρηματοκιβωτίου.

Τὰ ἴχνη τῆς ἀποστρακίσεως τοῦ διαρρηκτικοῦ ἐργαλείου.

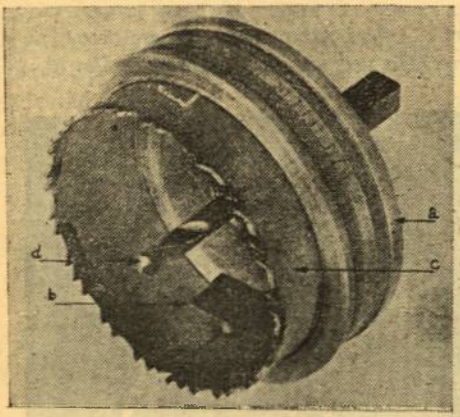
γεται τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ ἐργαλεῖον ἐκινήθη μὲ μεγάλην ταχύτητα, ὅπερ μόνον δι' ἠλεκτροκινητῆρος δύναται νὰ ἐπιτευχθῆ. Εἰς τὸ ἀριστερὸν τῆς ἀποκοπέντος δίσκου ὑπῆρχεν ἑτέρα ὀπὴ εἰς τὸ χρηματοκιβώτιον, τὸ ὁποῖον ὑπὸ τὴν ἐξαιρετικὴν ἀντοχὴν τῆς χαλυβδίνης πλακὸς του παρουσίαζεν ἀντίστασιν καὶ δὲν ὑπεχώρησεν πρὸ τῆς ἐνεργείας τοῦ διαρρηκτικοῦ ἐργαλείου.

Ὑπεράνω τῆς ὀπῆς τοῦ κλείθρου τοῦ χρηματοκιβωτίου ὑπῆρχεν ἴχνος ἐκ τοῦ ὁποίου προέκυπτεν ὅτι τὸ ἐργαλεῖον εἶχεν ἀποστρακισθῆ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο κατὰ τὴν τοποθέτησίν του. Ἐπὶ τοῦ κλείθρου ὑπῆρχον ἴχνη ἐλαίου, ἐκ τῶν ὁποίων συνήγετο ὅτι τὸ ἐργαλεῖον εἶχεν ἐπαλειφθῆ πρὸ τῆς χρησιμοποιήσεώς του.

(1) Σημείωσις περιοδικοῦ: Δὲν πρόκειται περὶ ἀγνώστου ἐργαλείου διὰ τὴν Ἑλλάδα. Σχετικῶς ἴδε «Ἐπιστημονικὴ καὶ Τεχνικὴ Ἀστυνομία» κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου σελὶς 441.

Ἡ ἀπόπειρα τοῦ δράστου δὲν ἐτελεσφόρησεν, διότι ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ χαλυβδίνη πλὰξ τοῦ χρηματοκιβωτίου παρουσίασεν τεραστίαν ἀντοχὴν καὶ δὲν ἦτο εὔκολος ἡ διάρρηξις εἰς τόσον μικρὸν χρονικὸν διάστημα καὶ ἀφ' ἑτέρου διότι γενόμενος ἀντιληπτὸς ὁ δράστης διέκοψε τὴν ἀπόπειράν του καὶ ἐξηφανίσθη ἐν σπουδῇ, ἐγκαταλείπων εἰς τὸν τόπον τοῦ ἀδικήματος τὸ ἐργαλεῖον. Κατόπιν πολλῶν ἐρευνῶν καὶ ἀναζητήσεων, βάσει τῶν κατεχομένων στοιχείων καὶ μὲ τὴν βοήθειαν ἑνὸς εἰσαγωγέως τοιούτων εἰδῶν, ἀνεκαλύψαμεν τὸ κατάστημα τὸ ὁποῖον ἐπώλησεν τοῦτο. Κατὰ πληροφορίας τοῦ εἰσαγωγέως ὁ τύπος τοῦ πριονίου τούτου ἦτο ἐντελῶς νέος καὶ διὰ πρώτην φορὰν εἰσήγετο εἰς τὴν Χώραν μας.

Τὸ διαρρηκτικὸν τοῦτο ἐργαλεῖον (πριόνιον) ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸν κυκλικὸν τμῆμά του ποὺ συγκρατεῖ τὸ ἐπίσης κυκλικὸν πριόνιον καὶ τὸ τρυπάνιον τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ, ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τὴν διάνοιξιν ὀπῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὡς σταθερὸς ἄξων πέριξ τοῦ ὁποίου περιστρέφεται τὸ κυκλικὸν πριόνιον καὶ τοῦ συσφιγκτῆρος διὰ τὴν ρύθμισιν καὶ λειτουργίαν του. Τὸ ἐργαλεῖον τοῦτο δύναται νὰ προσαρμοσθῇ εἰς οἱανδήποτε συσκευὴν ἠλεκτρικοῦ τρυπανίου.

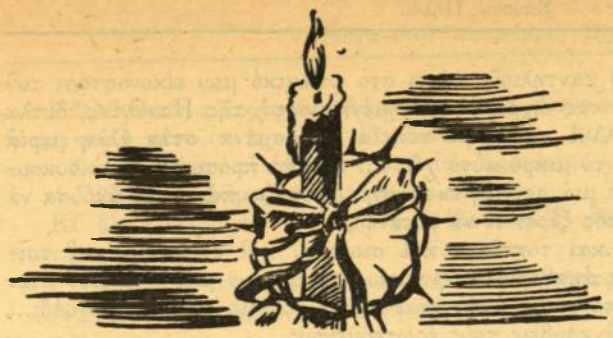

Τὸ διαρρηκτικὸν ἐργαλεῖον ὀνομαζόμενον Λύκος «Bolt Hobe cutter Φ3».

Μετὰ μίαν ἑβδομάδα ἐπληροφορήθημεν ὅτι ὁ ἀγοραστὴς τοῦ μοναδικοῦ καὶ διὰ πρώτην φορὰν εἰσαγομένου εἰς τὴν πόλιν μας ἐργαλείου προέβη εἰς παραγγελίαν ἑτέρων δύο νέων πριονίων καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας κατόπιν παρακολουθήσεως τοῦ καταστήματος, ἐπετεύχθη ἡ σύλληψις ἐντὸς αὐτοῦ δύο γνωστῶν διαρρηκτῶν, καθ' ἣν στιγμὴν οὗτοι ἐπρόκειτο νὰ παραλάβουν τὰ παραγγελθέντα πριόνια. Οὗτοι ἰσχυρίσθησαν ὅτι τὰ ἐν λόγῳ ἐργαλεῖα ἦσαν ἀναγκαῖα εἰς κάποιον, ἀρνηθέντες νὰ ἀποκαλύψουν τὸ ὄνομά του, ἐδήλωσαν δὲ ὅτι οὗτοι δὲν ἐπρόκειτο νὰ τὰ χρησιμοποιήσουν καὶ οὔτε ἐγνώριζον διὰ ποῖαν σκοπὸν προωρίζοντο.

Κατὰ τὴν διενεργηθεῖσαν εἰς τὰς οἰκίας τῶν συλληφθέντων ἔρευναν οὐδὲν ἐργαλεῖον εὑρέθη, πλὴν ὅμως κατὰ τὴν σωματικὴν τοιαύτην εὑρέθησαν ἐπὶ τοῦ ἑνὸς ἐξ αὐτῶν 10 ἐξαρτήματα τρυπάνου καὶ ἐπὶ τοῦ ἑτέρου 7. Κατόπιν ἐξετάσεως τῶν ἐξαρτημάτων τούτων ἀπεδείχθη ὅτι ἦσαν ὅμοια πρὸς τὰ ὑπάρχοντα ἐπὶ τοῦ διαρρηκτικοῦ ἐργαλείου καὶ εἶχον χρησιμοποιηθῇ, καθ' ὅσον παρουσίαζον ἐπιφάνειαν ἠλλοιωμένην ἐκ τῆς τριβῆς.

Πρὸς ἄρσιν καὶ τῆς τελευταίας ἀμφιβολίας διὰ τὴν ἐνοχὴν τῶν δύο συλληφθέντων διαρρηκτῶν, ἐχρησιμοποίησα ἠλεκτρικὸν μαγνήτην διὰ τὴν εἰς τὰς ὀπὰς τοῦ χρηματικιβωτίου ἀνεύρεσιν ρινισμάτων χάλυβος, καὶ ἐκ τῆς μικροσκοπικῆς των ἐξετάσεως ἀπεδείχθη ὅτι πράγματι τὰ ρινίσματα προήρχοντο ἐκ τῶν ἐξαρτημάτων ἅτινα ἀνευρέθησαν ἐπὶ τῶν συλληφθέντων διαρρηκτῶν. Διὰ τὴν ἐπαλήθευσιν τῶν ἰσχυρισμῶν μου μετέβην εἰς Βισμπάντεν ὅπου ὁ Δόκτωρ H. Gradman Δ/ντὴς τῆς Ἐγκληματολογικῆς Ὑπηρεσίας τῆς πόλεως ταύτης ἐδικαίωσεν πλήρως τὰς ἀπόψεις μου. Ἀμφότεροι οἱ ὑποπτοι κατεδικάσθησαν διὰ τὴν ἀπόπειραν ταύτην, καθ' ὅσον δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀποδείξουν τὴν ἀθῳότητά των διὰ τοῦ προβληθέντος ἄλλοθί των καὶ διότι εὑρέθησαν κάτοχοι τῶν ἐξαρτημάτων τῶν πριόνων. Ἡ ἐπιβληθεῖσα ποινὴ ἦτο τῶν 4 ἐτῶν.

ΠΑΣΧΑ ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Ὑπὸ κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΠΗΛΟΥ**

Μιὰ νύχτα μετὰ τὴν 'Ανάσταση...

...Εἶναι ἕνα βροχερὸ βράδυ, δίχως ἀστέρια καὶ μὲ χιλιάδες σκιὲς ἐδῶ κι' ἐκεῖ...

'Ο Οὐρανὸς εἶναι κατάμαυρος... κι' ἡ γῆ βουβὴ καὶ σκοτεινή...

Τίποτε δὲν ἀκούγεται, τίποτε δὲν κουνιέται τριγύρω...

Μονάχα ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ ράδιο τῆς καμαρούλας μου φτάνει ἁπαλὸς καὶ πονεμένος ἕνας βενετσάνικος ρυθμός...

'Απολαμβάνω αὐτὴ τὴ βελούδινη μουσικὴ ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα... Καπνίζω καὶ φαντάζομαι...

Φαντάζομαι μιὰ μικρούτσικη γόνδολα ν' ἀργοκυλᾷ πάνω στ' ἀσημένια νερὰ μιᾶς σιωπηλῆς λίμνης...

Βλέπω κάποιο ζευγαράκι, σφιχταγκαλιασμένο στὴ μιὰν ἄκρη της... Καὶ στὴν ἄλλη ἕναν κυρτωμένο ἀπὸ τὰ χρόνια γονδολιέρη νὰ τραβᾷ τὸ κουπὶ σιγοψιθυρίζοντας νοσταλγικὰ τραγούδια... τραγούδια παράξενα ποὺ μιλᾶνε γιὰ μιὰ χώρα μακρινὴ... δίχως πίκρες καὶ δάκρυα...

'Ακούω τὸν παφλασμὸ τοῦ κύματος... Βλέπω ὁλόγυρα πελώρια «'Αρχοντικὰ» στὴν ἀκρογιαλιά... Καὶ πίσω ἀπ' τὶς μισάνοιχτες γρίλλιες ἑνὸς ψηλοῦ παραθύρου, πάνω ἀπ' τὸ λουλουδιασμένο παρτέρι, μαντεύω τοὺς ταπεινοὺς ρεμβασμοὺς μιᾶς ἄγρυπνης μικρῆς Μαντόνας...

Σιωπή... Σκοτάδι... Γαλήνη...

Ἕνα μικρὸ ρολόϊ, πάνω στὸ καφφὲ κομοδῖνο, κοντεύει ν' ἀποκοιμηθῇ κι' αὐτό... καθὼς οἱ κτύποι τῆς καρδιᾶς του γίνονται ὁλοένα καὶ πιὸ ἀργοὶ καὶ μονότονοι...

Κάποια γάτα διακόπτει, γιὰ μιὰ μονάχα στιγμή, τὴ σιωπή, πηδῶντας ἀδέξια πάνω στὴν τσίγκινη σκεπὴ τοῦ πλαϊνοῦ πλυσταριοῦ...Καὶ τὸ παθητικὸ τραγούδι τοῦ 'Ιταλικοῦ Σταθμοῦ, συνεχίζεται μὲ τὴ μακρινὴ συνοδεία μιᾶς κιθάρας...

«Ὦ! πλάση... 'Ετούτη τὴ νύχτα εἶσαι ὄμορφη...
κάτω ἀπὸ ἕνα γκρουπ ἀστεριῶν...
ποὺ στὸν Οὐρανὸ τρεμοσβήνουν
λάμποντας,
σὰν φλόγες ἀπὸ χιλιάδες κεριά...»

.....

Στιγμὴ ὄμορφη...Διαλεχτή...

Στιγμὴ γεμάτη ὄνειρα καὶ ἔκσταση...

Στὸ τετράγωνο, ξύλινο τραπεζάκι μου βρίσκεται ἕνα μεγάλο ποτῆρι καφφέ, ποὺ τὄφτειαξα πρὶν λίγη ὥρα στὸ καμινέτο...

Ρουφῶ μιὰ γουλιά, ἀνάβοντας κι' ἄλλο τσιγάρο...

Ἕνας ἀστυφύλακας τώρα, περνῶντας ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μου, ρίχνει προσεκτικὰ τὸ φῶς τοῦ φανοῦ του στὸν ἀντικρυνὸ κῆπο... Κοντοστέκεται γιὰ λίγο ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρό μου, μὲ χαιρετᾷ κουνῶντας τὸ χέρι στὸν ἀέρα, κι' ὕστερα συνεχίζει τὴ σκοπιά του, ἀκολουθῶντας τὸ ἀνηφορικὸ μονοπάτι ποὺ ὁδηγεῖ στὰ Λατομεῖα...

...Ἡ φλόγα τοῦ μικροῦ καντηλιοῦ, πάνω στὸ φτωχικό μου εἰκονοστάσι τοῦ τοίχου, τρεμοσβήνει... φωτίζοντας ὠχρὰ τὴ λυπημένη μορφὴ τῆς Παναγίας, δίπλα στὸν ξύλινο Ἐσταυρωμένο... Δυὸ κάδρα μὲ τοπεῖα χιονισμένα στὴν ἄλλη μεριὰ θαρρεῖς καὶ ξεμακραίνουν ἀπὸ τὸ μικρὸ αὐτὸ χῶρο... Καὶ τὰ πρόσωπα τῶν κουκουλωμένων χωρικῶν παίρνουν σὲ μιὰ στιγμὴ ἔκφραση... Νομίζω πὼς τοὺς ἄκουσα νὰ κουβεντιάζουν ψιθυριστά... ποιὸς ξέρει τί νὰ εἶπαν!!!...

...Νύχτα... καὶ ὄνειρα...καὶ τοπεῖα... καὶ σιωπή... καὶ εἰκόνες... καὶ τσιγάρα... Ὅλα μαζὶ μπερδεμένα ἀκαθόριστα τριγύρω, φτειάχνουν μπροστά μου μιὰν ἀνεξήγητη εἰκόνα... ἐνῷ ἀπὸ τὸ ράδιο ἀκούγεται πάντα τὸ ἴδιο σιγαλὸ τραγούδι...

«...Μέσα στὴ σκιὰ κρύβεις τοὺς ἐρωτευμένους...
Τὰ στόματα τρεμουλιαστὰ μιλᾶνε γι' ἀγάπη...
Τριγύρω ὑπάρχει τόση ποίηση!!!
Γιὰ σένα ἀναστενάζω, φτωχή μου καρδιά...
Στὸν χρυσαφένιο ποταμὸ
καθρεφτίζεται τὸ Στερέωμα...
ἐνῷ ἕνα κλάμμα ἢ ἕνα τραγούδι
χάνεται μακριὰ...»

...Μέσα σ' ἕνα σιὲλ πιατάκι λίγα κόκκινα αὐγά... Σηκώνουμαι καὶ παίρνω ἕνα στὸ χέρι μου...

Φρεσκοβαμμένο φαίνεται θἄναι... Γιατὶ ἡ μπογιά του βγαίνει στὰ χέρια μου καὶ τὰ κοκκινίζει...

Τεντώνω τότες τὶς παλάμες μου ἀπορημένος... Σὰν ἀνθρώπινο αἷμα μοιάζει ἐτούτη ἡ κόκκινη μπογιά...

Αἷμα!!!... Ὡραῖο θἄτανε, ἔτσι ἐπηρεασμένος ὅπως εἶμαι ἀπὸ τὴν ἡσυχη, νοσταλγικὴ μοναξιά μου, νὰ γράψω μιὰ νυκτερινὴ ἱστορία φρίκης!!!

Μὰ ὁ μικρὸς Ἐσταυρωμένος ἐκεῖ Πάνω... τὸ ὠχρὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ... τὸ γραφικὸ μοναστῆρι τοῦ κάδρου... ἀκόμα καὶ τὸ μικρὸ στρογγυλὸ ρολόϊ τοῦ κομοδίνου, διώχνουν μακριὰ τὸ νοῦ μου ἀπὸ ἀστυνομικὲς ἱστορίες...

Αἷμα!!!... Κι' ὅμως δὲν εἶναι κάτι ξένο ἀπὸ τὴν ζωὴ τῶν ἀνθρώπων. Τοὺς ἀκολουθάει πιστὰ στὴ μακρινὴ πορεία τους...

Ἀπὸ τὰ πολὺ παληὰ χρόνια, ἀπὸ τὴν προϊστορικὴ ἀκόμα ἐποχή, τὸ συναντᾶμε νὰ ρέῃ ἐδῶ κι' ἐκεῖ, δίχως ἀνάπαυλα...

Κι' ἀκόμα πιὸ πίσω... Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Κάϊν καὶ τοῦ ἀδικοσκοτωμένου Ἄβελ...

Τόσα καὶ τόσα χρόνια τώρα τὸ αἷμα γράφει τὴν Παγκόσμια Ἱστορία τῶν Ἐθνῶν...

Μά, ἐτοῦτο ἐδῶ τὸ αἷμα ποὔβαψε ἀπόψε τὰ χέρια μου, εἶναι κάτι τι ἄλλο...

Εἶναι ζεστό, σὰν ἀνθρώπινο... Ὅμως ἔχει μιὰν ἀφάνταστη μεγαλοπρέπεια, σὰν νἄναι Θεϊκό...

Εἶναι μιὰ ἱστορία ὁλόκληρη αὐτὸ τὸ αἷμα... Ἡ ἱστορία τῆς Ὀρθόδοξης Πίστης, ὅπου ἕνας Θεὸς σταυρώνεται σὰν λῃστὴς γιὰ νὰ μᾶς ἐξαγοράσῃ ἀπ' τὴν ἁμαρτωλὴ κατάρα...

Τότες θυμᾶμαι τὴν νύκτα τῆς Μ. Πέμπτης στὸ ναὸ τῆς ἐνορίας μου...

Τὸ πονεμένο : «Σήμερον κρεμᾶται ἐπὶ ξύλου» ποὺ ἔκανε ἑκατοντάδες μάτια νὰ δακρύσουν...

Αὐτὸ τὸ αἷμα ποὔτρεχε ἀπ' τὶς πληγὲς τοῦ Θείου Κατάδικου δὲν κατρακυλοῦσε ἄσκοπα στὴ γῆ... Τὸ ρουφοῦσαν οἱ ἀνθρώπινες καρδιὲς μὲ κατάνυξη...

...Ὕστερα θυμᾶμαι τὴν νύκτα τῆς Μ. Παρασκευῆς...

Τὸ «ἡ Ζωὴ ἐν τάφῳ» ποὺ τὄψελναν ὅλοι μαζὶ οἱ πιστοί, μὲ τὶς ἀναμμένες λαμπάδες στὸ χέρι...

Ὤ! Πόση εὐτυχία ἔκρυβαν μέσα τους αὐτὲς οἱ ἀλησμόνητες στιγμές, καθὼς ἡ φαντασία πετοῦσε σχεδὸν δυὸ χιλιάδες χρόνια πίσω στὴν ρωμαϊκὴ Παλαιστίνη, ὅπου ἔλαβαν χώραν οἱ φάσεις τοῦ Θείου Δράματος...

Ὕστερα τὸ αἷμα σταμάτησε νὰ τρέχῃ...

Κι' ὅλα ξαναβρῆκαν τὸν πρῶτο «φόβο τῶν 'Ιουδαίων» καὶ τὴν πρώτη πονεμένη σιωπή τους...

Μονάχα λίγοι ὡπλισμένοι ρωμαῖοι στρατιῶτες, ἔξω ἀπὸ τὸν πελώριο τάφο τοῦ Ναζωραίου, ἔγραψαν, μ' ἐκείνη τὴν νυκτερινὴ σκοπιά τους, τὸν ἐπίλογο τῆς Ἁγιας Νύχτας...

Μὰ «ὄρθρου βαθέως» ἕνας σίφουνας καταλυτὴς συγκλόνισε τὴ Γῆ... Ὁ λίθος ἀποκυλίστηκε... κι' ὁ Χριστὸς **«'Ανέστη ἐκ νεκρῶν»** παίρνοντας μαζί Του μιὰ γιὰ πάντα τὸν νικημένο θάνατο...

...'Απὸ τότες τὸ αἷμα ἐτοῦτο πῆρε μιὰν ἄλλη ἀγοραστικὴ ἀξία... 'Εγίνηκε ἡ ἐξοφλητικὴ ἀπόδειξις τῶν ἁμαρτιῶν μας...

...Σφίγγω στὸ χέρι μου τὸ κόκκινο αὐγό... Καὶ νοιώθω νὰ ξεπετάγεται ἀπὸ 'κεῖ μέσα ἕνας ὁλόκληρος κόσμος, ποὺ μὲ καίει καὶ μὲ ἀναστατώνει...

Εἶναι ὁ κόσμος τῶν παιδικῶν μου χρόνων...τῆς ἀθῴας πρώτης πίστης μου...

Τὰ μάτια μου σχεδὸν ἔχουν δακρύσει... Κλείνω τὸ ραδιόφωνο καὶ ψιθυρίζω :

«Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν
θανάτῳ θάνατον πατήσας.
Καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι,
ζωὴν χαρισάμενος...»

Βλέπω τότε τὴ νεκρὴ μανούλα μου, ἀπ' τὴ μακρινὴ χώρα Τῆς 'Αθανασίας νὰ μοῦ χαμογελᾶ... Νοιώθω πίστη... Νοιώθω χαρά... Νοιώθω εὐγνωμοσύνη γιὰ 'Κεῖνον ποὺ μὲ λύτρωσε ἀπὸ τὸν θάνατο...

Αὐτὴ τὴ βαθύτερη ἔννοια ἔχει μὲ δυὸ λόγια τὸ Πάσχα... Τοῦ Κυρίου, τὸ ἐλπιδοφόρο Πάσχα...!

Εἶναι τὸ ὡραιότερο κεφάλαιο τῆς Χριστιανικῆς Διδασκαλίας. Ἡ δικαίωση τοῦ Ἄβελ... Καὶ ἡ ἀνάσταση ἐκ νεκρῶν...

Γι' αὐτὸ πανηγυρίζουν πάντα κάθε χρόνο αὐτὴ τὴ μέρα οἱ ἄνθρωποι... πανηγυρίζουν τὸ Λυτρωμό τους...

Νοιώθω κι' ἐγὼ λοιπὸν τὴν ἀνάγκη, ἀπὸ τὴ στήλη μου αὐτή, νὰ στείλω σ' ὅλους τοὺς ἀναγνῶστες μας, τοὺς συναδέλφους μου, τοὺς φίλους, μὰ καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἀκόμη, τὶς πιὸ καλὲς εὐχές, βγαλμένες ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μου...

Εἴθε, καλοί μου φίλοι, τὸ Φῶς τῆς 'Αναστάσεως, ποὺ τὸ βλέπω ἐκτυφλωτικὸ νὰ φωτίζῃ τὰ σκοτάδια αὐτῆς τῆς νύχτας, νὰ φωλιάσῃ καὶ μέσα στὶς δικές μας καρδιές, καὶ νὰ μᾶς φέρῃ τὴν ἀληθινὴ εὐτυχία....

***

...Κι' ἡ Νύχτα φεύγει ὁλόχαρη...

Μὰ μαζὶ τρέχει ἀνάλαφρος κι' ὁ λογισμός μου στὸ σημερινὸ μεσημέρι, ποὺζησα ἕνα ἀξέχαστο Πασχαλινὸ γλεντάκι στὴν 'Αστυνομικὴ Σχολή...

'Απὸ τὴ φαντασία μου τώρα ξεμακραίνουν οἱ σκιὲς καὶ τὰ νυχτερινὰ σχήματα, καὶ μένει σκέτη ἡ σκέψη μου γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ τί εἶναι αὐτὸ ποὺ μοῦφερε τόση εὐτυχία σήμερα...

Ὕστερα ἀπὸ τὴ θρησκευτικὴ κατάνυξη τῆς νύχτας τῆς 'Αναστάσεως (στὴν ὁποία καὶ ἀφιέρωσα τὶς πρῶτες γραμμές μου) ἔρχεται ἡ σειρὰ τοῦ καθιερωμένου πιὰ «Πασχαλινοῦ γεύματος» ποὺ τὸ γιορτάζουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου μὲ ὅσο περισσότερο κέφι μποροῦν...

Στὴν 'Αστυνομικὴ Σχολὴ πῆγα ἐγὼ σήμερα τὸ μεσημέρι... Καὶ νὰ τί εἶδα, τί ἄκουσα καὶ τί αἰστάνθηκα...

***

'Η Σχολή μας ἔχει πιὰ καθιερώσει μιὰ μεγαλειώδη παράδοση σὲ τέτοιου εἴδους γιορτὲς καὶ ἐκδηλώσεις...

Οἱ ἀναγνῶστες αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ ἔχουν σχηματίσει πιὰ μιὰ κάποια ἰδέα γύρω ἀπὸ τὶς γιορτὲς τῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς. Δὲν χρειάζεται νὰ ξαναπῶ σὲ ποιὸν ὀφείλεται ἡ ἐπιτυχία τους, ποιὸς κοπιάζει καὶ ποιὸς τὰ ὀργανώνει μὲ τέτοια ζηλευτὴ τάξη... Τὸ ξέρετε ὅλοι σας...

"Ενα μονάχα θέλω νὰ προσθέσω ἐφέτος...

"Οτι δηλαδὴ ἡ διακόσμηση τῆς Μεγάλης Αἰθούσης Χοροῦ τῆς Σχολῆς ἦταν καλύτερη ἀπὸ κάθε ἄλλη προηγούμενη. 'Ελᾶτε λοιπὸν μαζί μου μὲ τὴ φαντασία σας νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦμε αὐτὸ τὸ πρωϊνὸ λίγο πρὶν ἀρχίση τὸ πασχαλινὸ γλέντι της...

Ρῖξτε ψηλὰ τὸ βλέμμα σας στὴν ὀροφή...

Βλέπετε;... πουθενὰ γυμνὸς ὁ τοῖχος... Παντοῦ ὑπάρχει κι' ἕνα στολίδι...

Μεγάλα μεταξωτὰ αὐγά... σημαιοῦλες...τεράστιες ἐπιγραφὲς μὲ φράσεις σὰν αὐτές : **«ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ»**, **«ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ»**, **«ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ»**, **«ΖΗΤΩ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ»**, γιρλάντες καὶ λουλούδια...

"Υστερα οἱ τοῖχοι... Καὶ τί δὲν ἔχουν; Σκίτσα ἀναστάσιμα, φτειαγμένα ἀπὸ ἐπιδέξιο χέρι.. μικρὲς ἁπλῖκες μὲ λουλούδια... θρησκευτικὰ λάβαρα μὲ εἰκόνες τῆς 'Αναστάσεως... θυρεοὶ μὲ σημαιοῦλες μὲ τὸ 'Εθνόσημο καὶ τὸ ἀστυνομικὸ σῆμα... Λουλουδένιες κορνίζες ποὺ πλαισιώνουν πασχαλινὰ κάδρα... ἡ μεγάλη σημαία τῆς Σχολῆς... χρώματα... ἄνθη... ζωγραφιές. Μὰ πάνω σ' ὅλα φαντάζουν οἱ τεράστιες εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Βασιλέως, ἔργα ἐξαίρετων καλλιτεχνῶν.

Τὸ μάτι γαληνεύει... ἡ καρδιὰ πλημμυρίζει εὐτυχία... καὶ μιὰ εὐτυχισμένη προδιάθεση σὲ κυριεύει...

Ζεστό, φιλόξενο καὶ ἀκριβοστολισμένο εἶναι σήμερα τὸ σαλονάκι μας... Ποιὰ ἄλλη αἴθουσα μπορεῖ νὰ συγκριθῆ μὲ τὴ δική μας;... Μήπως δὲν μᾶς τὸ εἶπαν αὐτὸ ὅσοι μᾶς ἐπισκέφτηκαν;... Μᾶς εἶπαν ὅτι ποτὲ δὲν τὸ περίμεναν νὰ βροῦν τόσο καὶ τέτοιο καλλιτεχνικὸ γοῦστο μέσα σὲ ἀστυνομικὸ κατάστημα.

Καὶ κάτω τὰ τραπέζια... βαλμένα συμμετρικὰ καὶ μὲ τάξη...ἐνῶ πάνω τους οἱ κάρτες μὲ τὰ ὀνόματα ἐκείνων ποὺ θὰ λαβαίναν μέρος στὴ γιορτὴ αὐτή...

Καθένας ἤξερε ποῦ θὰ πάῃ, χωρὶς νὰ μπερδεύεται... Γιατὶ καθενὸς ἡ θέσις εἶχε προκαθορισθῆ ἀπὸ πολλὲς μέρες πρίν. Καὶ τὰ τραπέζια λάμπουν, μὲ τ' ἄσπρα τραπεζομάντηλά τους, τὰ γραφικὰ βαζάκια μὲ τὰ λουλούδια τους, τὶς πεντακάθαρες πετσέτες, κι' ὅλα τὰ ἐπιτραπέζια χρειώδη ἐπάνω τους... ἐνῶ στὸ βάθος τὸ ξύλινο ὑπόβαθρο γιὰ τὴν ὀρχήστρα, μὲ τ' ἀναλόγια, τὰ μικρόφωνα, τὸν ἐνισχυτή, τὸ μαγνητόφωνο, τὸ πικὰπ καὶ τὶς ἄλλες τεχνικὲς ἐγκαταστάσεις ποὺ ἔχει ἀγοράσει ἡ Σχολή.

'Αλλ' ἂν αὐτὴ ἡ ὁμορφιὰ κυριαρχεῖ ἐδῶ μέσα, τὸ ἴδιο ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ στὸ προαύλιο, ὅπου σὲ κάθε παράθυρο, σὲ κάθε πόρτα, σὲ κάθε τοῖχο, σὲ κάθε γωνιὰ τοῦ κτιρίου εἶναι τοποθετημένα μὲ λεπτὴ καλαισθησία χίλια δυὸ πολύχρωμα διακοσμητικὰ μπιμπελώ, ἐνῶ κάτω ἀπὸ τὸ ὑπόστεγο τοῦ περιπτέρου εἶναι στημένες οἱ σοῦβλες μὲ τ' ἀρνιά... 'Αλλὰ ἡ ὥρα πιὰ πέρασε, καὶ ἡ Αἴθουσα ἔχει γεμίσει...

'Ελᾶτε μαζί μου νὰ ρίξουμε μιὰ βιαστικὴ ματιὰ στοὺς ἐκλεκτοὺς προσκεκλημένους μας...

'Απὸ τοὺς πρώτους προσέρχονται στὴ Σχολή, ἡ εὐγενεστάτη κυρία 'Αρχιμανδρίτου, ποὺ ὑποδέχεται στὴν αἴθουσα τὶς κυρίες τῶν ἐπισήμων, καλόκαρδη ὅπως πάντα.

Τιμοῦν σήμερα τὸ πασχαλινό μας Τραπέζι, ὁ Πρύτανις τῆς Παντείου Σχολῆς καὶ Σύμβουλος τῆς 'Επικρατείας κ. Μ. Στασινόπουλος μετὰ τῆς εὐγενεστάτης κυρίας του, ὁ τέως 'Αρχηγὸς τῆς 'Αστυνομίας κ. Ι. Σπύρου, οἱ 'Υφηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου κ. κ. Κ. Γεωργόπουλος καὶ 'Ελ. Πρόκος, ὁ κ. Κ. Μανιαδάκης, οἱ καθηγη-

ταὶ κ. κ. Σταύρου καὶ 'Αργυρίου, οἱ 'Υποστράτηγοι τῆς Β. Χωρ/κῆς κ. κ. Σοφρᾶς καὶ Τσαούσης μετὰ τῆς κυρίας του, ὁ Κύπριος ἀγωνιστὴς ἰατρὸς κ. Καλοκασίδης Θεόδωρος μετὰ τῆς κυρίας του, ὁ κ. Α. Τσόχας μετὰ τῆς ὡραιοτάτης κυρίας του καὶ τῆς δεσποινίδος 'Αλέκας, ὁ Δ/ντὴς τοῦ Νοσοκομείου 'Αστυνομίας κ. Κουρμένταλος μετὰ τῆς κυρίας του, οἱ κ. κ. Δ. Γιαννακάκος, Σ. Σκανδάλης, Α. Τσαρμακλῆς καὶ πολλοὶ ἄλλοι, τοὺς ὁποίους εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ μᾶς ἔκαναν.

***

'Η ὥρα εἶναι τώρα 12 καὶ μισή...

Καὶ ἀπὸ μακρυὰ προβάλλει τὸ βασιλικὸ αὐτοκίνητο...

'Η παρατεταγμένη στὸ προαύλιο μπάντα τῆς 'Αστυνομίας ἀνακρούει τὸ βασιλικὸ ἐμβατήριο, ἐνῷ οἱ λεβέντες τῆς Τροχαίας ποὺ κατευθύνουν τὴν κίνηση στέκουν σὲ στάση προσοχῆς καὶ χαιρετοῦν...

Μιὰ ἀλησμόνητη στιγμὴ αὐτή, καθὼς κατεβαίναν ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο ἡ Α.Μ.

'Η **Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς** μετὰ τῆς **Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου** κατὰ τὴν γενομένην προσφώνησιν **Αὐτῶν** ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Σχολῆς κ. Ν. 'Αρχιμανδρίτου.

ὁ Βασιλεὺς Παῦλος, ἡ Α.Β.Υ. ὁ Διάδοχος Κων/νος καὶ οἱ 'Υπασπισταὶ τοῦ Βασιλέως 'Αντιστράτηγοι κ.κ. Βεντήρης καὶ Μεσσηνόπουλος, καὶ 'Αντιπλοίαρχος κ. Χόρς.

"Εξω ἀπὸ τὴν εἴσοδο τῆς Μεγάλης Αἰθούσης τῆς Σχολῆς τοὺς ὑποδέχεται καὶ ἀναφέρει ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς, 'Αστυν. Δ/ντὴς κ. 'Αρχιμανδρίτης μετὰ τῶν κ.κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν Ν. 'Αθανασίου, 'Αρχηγοῦ 'Αστυνομίας Ν. Κόκκινου, 'Αστυν. Δ/ντῶν Α. Γεωργίου, Ν. Σπυροπούλου, Ι. Δασκαλάκη, Π. Συνοδινοῦ, Π. Πουλικάκου, Β. Γεωργίου, Κ. Τσίπη, Ι. Καραχάλιου, Ε. 'Αρχοντουλάκη, Ν. Νικητάκη, 'Αστυνόμων Χ. Μανδρούκα, Κ. Τουζένη, Π. Λυκούση, Β. Γιαννοπούλου, Θ. Γαλανοπούλου καὶ Κ. Μπακῆ.

Ὁ Βασιλεύς, ὁ Διάδοχος καὶ ἡ ἀκολουθία τους μπαίνουν μέσα στὴ Μεγάλη Αἴθουσα, ὑπὸ τὰ ζωηρὰ καὶ παρατεταμένα χειροκροτήματα τῶν παρισταμένων...

Χαμογελαστὸς καὶ καλόκαρδος ὁ Βασιλεύς, φορεῖ στολὴ Ἀεροπορίας, ἐνῷ δίπλα Του εὐσταλὴς καὶ γεροδεμένος ὁ Διάδοχος φορεῖ στολὴ Ἰκάρου.

Ὁ Βασιλεὺς ὑψώνει τὸ ποτῆρι μὲ τὴν μπύρα, ποὺ τοῦ προσφέρει ὁ κ. Ἀρχιμανδρίτης.

Κι' ὕστερα ὁ κ. Ἀρχιμανδρίτης τὸν προσφωνεῖ.

Λίγα λόγια, ἁπλᾶ μὰ γεμᾶτα ἔννοια Τοῦ ἀναφέρει. Γι' αὐτὸ καὶ καταχειροκρο-

Ἡ **Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος** τσουγκρίζει τὸ αὐγό Του μὲ τὸν Διοικητὴν τῆς Σχολῆς κ. Ν Αρχιμανδρίτην.

τεῖται. Ἰδιαιτέρως δὲ ἐνθουσιάζει τοὺς πάντας ὅταν εὔχεται εἰς τὸν Μεγαλειότατο νὰ παρακολουθήσῃ τοῦ χρόνου τὴν λειτουργία τῆς Ἀναστάσεως στὴν Ἐλεύθερη πιὰ μητρόπολη τῆς Λευκωσίας, τῆς ἀδούλωτης Κύπρου μας, ἱερουργοῦντος μάλιστα τοῦ ἡρωϊκοῦ Ἐθνάρχου Μακαρίου.

'Υπῆρξεν ὅπως πάντα ἄριστος καὶ ἐπιδέξιος χειριστὴς τοῦ προφορικοῦ λόγου ὁ κ. 'Αρχιμανδρίτης. Γι' αὐτὸ καὶ χειροκροτήθηκε τόσο θερμὰ καὶ μὲ τόσο ἐνθουσιασμό. Τώρα οἱ Βασιλεῖς τσουγκρίζουν αὐγά, πίνουν μπύρα, εὔχονται καὶ χαμογελοῦν...

Κυττάζω προσεκτικὰ πότε τὸν πατέρα καὶ πότε τὸ γιό...

Ψάχνω νὰ βρῶ ποιὸ εἶναι τὸ μεγάλο μυστικὸ τῆς δυνάμεώς Τους. Καὶ μοῦ φαίνεται πὼς κάπου τὸ ἀνακαλύπτω... Εἶναι ἡ ζεστὴ ἀγάπη Τους γιὰ τὸν 'Ελληνικὸ Λαό... ἡ καλὴ καρδιά Τους... ἡ δημοκρατικότητα τῶν τρόπων τους...

...Σὲ λίγο οἱ Βασιλεῖς ἀπέρχονται, καταχειροκροτούμενοι... Καὶ τὸ γιορτινὸ γλεντάκι τῆς Σχολῆς ἀνάβει, ἐνῶ ἐξακολουθοῦν πάντα νὰ ἔρχωνται νέοι καλεσμένοι, ποὺ τοὺς ὑποδέχονται μ' εὐγένεια καλόκαρδοι κι' εὐγενικοὶ 'Αξιωματικοὶ τῆς Σχολῆς καὶ τοὺς ὁδηγοῦν στὰ τραπεζάκια τους...

'Η ἀστυνομικὴ ὀρχήστρα, ἡ μελῳδικὴ ὀρχήστρα τῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς

'Η **Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς** τσουγκρίζει τὸ αὐγό Του μὲ τοὺς δοκίμους 'Υπαστυνόμους.

κάνει τώρα τὴν ἐμφάνισή της, μέσα σὲ μιὰ θύελλα χειροκροτημάτων καὶ ἐπευφημιῶν...

Τὴν διευθύνει ὁ ἐκλεκτὸς Μαέστρος της δόκιμος 'Υπαστυνόμος κ. Μπουκουβάλας, ἕνας ἀληθινὸς καλλιτέχνης τοῦ βιολιοῦ... Καὶ ἡ ἀστυνομικὴ ὀρχήστρα δίνει τὸ σύνθημα τοῦ κεφιοῦ, μὲ χίλιους δυὸ ἀγαπημένους χορευτικοὺς σκοπούς...

Παρατηροῦν τότε ὅλοι μὲ ξεχωριστὴ εὐχαρίστηση ὅτι ἡ ὀρχήστρα μᾶς ἐπιφυλάσσει ἐκπλήξεις... Νέοι μουσικοὶ ρυθμοὶ ἔχουν προστεθῆ στὸ ἤδη πλούσιο ρεπερτόριό της... Καὶ αὐτὸ ἀσφαλῶς εἶναι ἔργο τοῦ κ. Μπουκουβάλα...

Τὰ χορευτικὰ ζευγάρια στὴ μέση τῆς αἴθουσας ὁλοένα πληθύνονται... Κέφι πολὺ ἐπικρατεῖ, ἀπὸ τὰ πρῶτα κι' ὅλας λεπτὰ τῆς πασχαλινῆς γιορτῆς, ἐνῶ πλούσιοι

μεζέδες, κρασιά, μπύρες, σαλάτες ἀρχίζουν νὰ προσφέρωνται ἀπὸ πεντακάθαρους, κομψοὺς σερβιτόρους.

Τὸ ἐφετεινὸ Πασχαλινὸ γλέντι τῆς Σχολῆς ἀρχίζει μὲ τὶς καλύτερες προοπτικές, καὶ προμηνύεται ἐκλεκτὸ καὶ ἀξέχαστο.

Τώρα στὸ μικρόφωνο ὁ πρῶτος καλλιτέχνης... Ὁ γνωστός μας καὶ ἀγαπημένος Ἀνδροκλῆς, ποὺ ἔχει κερδίσει ὁλόκληρη τὴν ἀγάπη μας ἀπὸ ἄλλες γιορτές...

Τὸν συνοδεύει στὸ πιάνο ἕνας ὑπέροχος Μαέστρος, ἕνας θαυμάσιος καλλιτέχνης ποὺ ἀληθινὰ στολίζει τὸ τραπέζι μας. Εἶναι ὁ πασίγνωστος σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα Μαέστρος τῶν μεγάλων ἐπιτυχιῶν, γνωστὸς ἀπὸ τὸ Θέατρο, τὸν κινηματογράφο καὶ τὸ ραδιόφωνο : Βαγγέλης Λυκιαρδόπουλος...

Δυνατά, συνεχῆ καὶ παρατεταμένα χειροκροτήματα δονοῦν τὴν αἴθουσα, γιὰ νὰ ἐκφράσουν τὴν εὐγνωμοσύνη καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸ ὅλου τοῦ ἀστυνομικοῦ κόσμου πρὸς τὸν φίλο αὐτὸ καλλιτέχνη, ποὺ ἔτρεξε πρόθυμα κοντά μας μόλις τὸν χρειαστήκαμε

Μετὰ τὸν Ἀνδροκλῆ, λίγος χορός... Καινούργιο κέφι... νέα νούμερα... Κι' ἄλλοι χορταστικοὶ μεζέδες...

Κι' ὕστερα πλησιάζει στὸ μικρόφωνο ἕνας ἀκόμα φίλος καλός, εὐγενικὸς κι' ἀγαπημένος : ὁ Γιῶργος Καρανικόλας, ποὺ τὸν ὑποδέχεται ἡ αἴθουσα μὲ ἀσυγκράτητο ἐνθουσιασμό... Μὲ τὸν Βαγγέλη Λυκιαρδόπουλο στὸ πιάνο καὶ τὸν Καρανικόλα στὸ μικρόφωνο νέος χαρούμενος ἐνθουσιασμὸς ἐπικρατεῖ... Ἡ γλυκειὰ φωνὴ τοῦ Γιώργου ζεσταίνει τὶς καρδιὲς καὶ ἠλεκτρίζει τοὺς πάντες...

Ὕστερα καὶ πάλι χορός... χορὸς καὶ κέφι... Λάμπουν τὰ πρόσωπα ἀπὸ εὐτυχία... πλημμυρίζουν οἱ καρδιὲς χαρὰ εἰλικρινὴ καὶ ἄδολη...

Τὰ σφιχταγκαλιασμένα ζευγάρια δίνουν πάντα τὸν τόνο τοῦ κεφιοῦ καὶ τῆς ἐπισημότητος...

Μιὰ γλυκειὰ κυρία χορεύει μὲ τόση χάρη μὲ τὸ κομψὸ παλληκάρι της... Εἶναι ἡ εὐγενικὴ Κα Ἀρχιμανδρίτου μὲ τὸν γιό της, τὸν Νάκη, ποὺ τὸν ἀποζητοῦμε πάντα σὲ κάθη συγκέντρωσή μας, γιατὶ αὐτὸ τὸ παιδὶ μᾶς βγάζει πάντα ἀσπροπρόσωπους στὰ μάτια τῶν ξένων ποὺ μᾶς ἐπισκέφτονται, μὲ τὸν ὄμορφο χορό του...

Νά τος πάλι ὁ Νάκης, ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτά... χορεύει ἕνα θεότρελλο μάμπο μὲ μιὰ ὄμορφη μικρούλα... Κι' ὁ χορὸς συνεχίζεται γιὰ πολλὴ ὥρα ἀκόμα, ἐνῷ τὸ χορταστικὸ πασχαλινὸ γεῦμα δίνει καὶ παίρνει...

...Σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ τὰ ζευγάρια κουρασμένα γυρνοῦν στὶς θέσεις τους καὶ ἡ ὀρχήστρα ἑτοιμάζεται ν' ἀλλάξη ρυθμό, μέσα στὴ μεταβατικὴ ἐτούτη περίοδο τῆς προσωρινῆς γαλήνης, ξεσπᾷ μιὰ καταιγίδα... Γιατὶ καταιγίδα μόνο μπορῶ νὰ ὀνομάσω ὅ,τι εἶδα καὶ ἄκουσα, ὅ,τι ἔνοιωσα καὶ αἰστάνθηκα...

Ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς Αἴθουσας πρόβαλλε, μέσα σ' ἕνα πανδαιμόνιο χειροκροτημάτων, μιὰ γυναῖκα, ποὺ τὰ τελευταῖα χρόνια κρατεῖ τὰ σκῆπτρα τοῦ κεφάτου τραγουδιοῦ στὴ Χώρα μας... μιὰ γυναῖκα ὄμορφη, ἀκαταμάχητα ὄμορφη, χαρούμενη κι' ἀφρόντιστη σὰν ἕνα μικρὸ-μικρὸ κορίτσι...

Μιὰ γυναῖκα γνωστὴ σας καὶ γνωστὴ ὅλου τοῦ κόσμου... μιὰ κοπελίτσα μᾶλλον, ξεχειλισμένη γοητεία καὶ μπρίο... Εἶναι αὐτὴ ποὺ ἀποζητᾷ πάντα ὁ σύγχρονος Ἕλληνας, ὁ κουρασμένος ἀπὸ τὰ τραγικὰ προβλήματά του καὶ τὶς ἀνησυχίες του γιὰ τὸ μέλλον... Ἀποζητᾷ τὴ φωνὴ καὶ τὸ κέφι της, ἀποζητᾷ τὴν τέχνη τοῦ τραγουδιοῦ της καὶ τὸ ἐκρηκτικὸ ταλέντο της...

Σὲ ποιὸν δὲν ἀρέσουν οἱ δίσκοι της;... Ποιὸν δὲν ἐνθουσιάζει ἡ κάθε της ἐμφάνιση;

Μιὰ καλλιτέχνις... Ὄχι μιὰ ἀπ' τὶς πολλές... Μιὰ καὶ μοναδική... ἡ Μπέμπα Κυριακίδου...

Ἀλήθεια!!!... Πολλὰ ἄκουσα νὰ λένε γιὰ τὸ κέφι καὶ τὴ φωνή της... Ὅμως ἐγὼ κάτι ἄλλο θέλω νὰ προσέξω...

Κάτω ἀπὸ τὸ ἀφρόντιστο παρουσιαστικό της, κρύβεται πάντα ἕνα κορίτσι ἁπλὸ καὶ καλόκαρδο... Εἶναι μιὰ χαριτωμένη παιδούλα ἀκόμα ἡ Μπέμπα, παρὰ τὴν ἀσυναγώνιστη γοητεία της...

Κρύβει πολλὴ ἀγάπη γιὰ τοὺς συνανθρώπους της... Ἔχει αἰσθήματα, καρδιὰ ὅμορφη, εἶναι ἁπλῆ, εἶναι πάντα ἕνα μικρὸ παιδί...

Μπαίνει μέσα στὴν αἴθουσα καὶ τ' ἀναστατώνει ὅλα... Ὅλοι τὴν κυττοῦν, ὅλοι τὴν προσέχουν, ὅλοι τὴν θαυμάζουν, ὅλοι κρέμονται ἀπὸ τὰ χείλη της... Δὲν τραγουδᾷ, θριαμβεύει... Κυριαρχεῖ... 'Απλώνει γύρω της μιὰ ὀνειρεμένη κι' εὐχάριστη τρικυμία...

Ἄλλοτε τραγουδᾶ... λίγο ὕστερα χορεύει... ὕστερα μιμεῖται... Μὰ πάντα μένει ἐκείνη ποὺ κέρδισε ὅλων τὴν ἀγάπη... Ὅλων, ναὶ ὅλων... Μικρῶν καὶ μεγάλων...

'Η **Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς** τσουγκρίζει τὸ αὐγό Του μὲ τὴν χαριτωμένην μικρούλαν, κόρην ἀστυφύλακος τῆς Σχολῆς.

Μπέμπα Κυριακίδου... Ἕνα ἁπλὸ ὄνομα, ἀνάμεσα σὲ τόσα ἄλλα... Ὅμως μαζὶ καὶ μιὰ διαλεχτὴ ἀνάμνηση, γιὰ ὅσους ἔχουν βαρεθῆ τὴν «σοβαρότητα τῶν μεγάλων στιγμῶν».

Πολλὰ ἔχουν γράψει καὶ πολλὰ ἔχουν καταμαρτυρήσει στὸ ἐλαφρὸ τραγοῦδι, μερικοὶ μονοκόματοι μελετητὲς τῆς ζωῆς... Τὸ κατηγόρησαν σὰν κάτι φτηνό... Ὅμως ἂν τὸ διαγράψουμε ἀπὸ τὴ ζωή μας, μὲ τί θὰ τὸ ἀντικαταστήσουμε τότες;... Μὲ τὸ σοβαρό; ἐκεῖνο ποὺ μελαγχολεῖ; αὐτὸ ποὺ σὲ φορτώνει φόβους γιὰ τὸ χθὲς καὶ γιὰ τὸ αὔριο;

'Η Μπέμπα Κυριακίδου εἶναι τὸ πιὸ σοβαρὸ ἐπιχείρημα στὰ ἀτοῦ τοῦ ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ...

'Η Μπέμπα Κυριακίδου ξέρει νὰ γοητεύει... Κι' ὅλας ὁ κόσμος ἔμαθε νὰ τὴν ἀγαπᾷ...

'Απὸ τὴ στήλη τούτη νοιώθω τὴν ἀνάγκη νὰ τὴν εὐχαριστήσω μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ γιὰ τὴν πρόθυμη αὐτὴ καὶ ἀλησμόνητη καλλιτεχνική της προσφορά...

Καὶ πάλι ἡ ὀρχήστρα ἔχει τὸν λόγο, ἐνῶ καινούργιοι μεζέδες καὶ κρασιὰ προσφέρονται...

Ἕνα ἄλλο ἀστέρι στὸ καλλιτεχνικό μας στερέωμα κάνει τώρα τὴν ἐμφάνισή του ἀνάμεσά μας καὶ ἠλεκτρίζει... Εἶναι ὁ ἐκλεκτὸς Μαέστρος καὶ εἰλικρινὴς φίλος τῆς 'Αστυνομίας ὁ Ἄκης Σμυρναῖος... Εἶναι αὐτὸς ποὺ τὰ τελευταῖα χρόνια μᾶς πρόσφερε ἀλησμόνητες ἐπιτυχίες σὲ δίσκους ποὺ ἔσπασαν κάθε ρεκόρ... Εἶναι ὁ θαυμά-

σιος καλλιτέχνης μὲ τὸ πολυσύνθετο ταλέντο, ποὺ ξέρει νὰ συναρπάζῃ μὲ τὸν τρόπο του...

Θερμὰ-θερμὰ τὸν εὐχαριστοῦμε γιὰ τὶς εὐτυχισμένες στιγμὲς ποὺ μᾶς χάρισε, καὶ γιατὶ τίμησε τὸ πασχαλινό μας τραπέζι...

Κι' ὕστερα κι' ἄλλοι... κι' ἄλλοι καλλιτέχνες...

Νὰ ἡ Φρόσω Κοκόλα στὰ δημοτικὰ τραγούδια... Καὶ δίκαια καταχειροκροτεῖται...

Ὁ χορὸς καὶ πάλι φουντώνει... βρισκόμαστε στὸ μεσουράνημα τοῦ κεφιοῦ... Στὴν αἴθουσα κυριαρχεῖ ἡ χαρά, μιὰ ἀκριβὴ πανέμορφη χαρά, ποὺ ἴσως κανένα ἄλλο Πασχαλινὸ τραπέζι νὰ μὴν συγκέντρωσε...

Τὸ φαγοπότι καὶ τὸ τραγοῦδι... ὁ χορὸς καὶ τὰ αὐτοσχέδια νούμερα, διώχνουν μακρυὰ τὶς κακὲς σκέψεις, στέλνουν στὰ τάρταρα τὰ τυραννικὰ προβλήματα τῆς ζωῆς, κι' ἁπλώνουν ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη κάτι ζεστὸ καὶ βελούδινο, μιὰν εὐτυχία πολύτιμη, ποὺ λίγες φορὲς ἔχω ζήσει στὴ ζωή μου. Τώρα στὸ μικρόφωνο πλησιάζει ἕνας ἀκόμα διαλεχτὸς καλλιτέχνης, ὁ Βάγγος Παπούλιας, ποὺ ξετρελλαίνει μὲ τὴν ὁμορφιὰ τῆς σπάνιας φωνῆς του... Τραγουδάει μαζί του ὁλόκληρη ἡ αἴθουσα, τὸν ἀποθεώνει, τὸν καταχειροκροτεῖ. Ὁ Βάγγος Παπούλιας ἔχει τὸ δικαίωμα νἄναι περήφανος γιὰ τὶς ὀνειρεμένες στιγμὲς ποὺ μᾶς χάρισε. Θὰ τὸν θυμώμαστε πάντα μὲ ξεχωριστὴ συγκίνηση...

Στὴ συνέχεια καὶ πάλι ἡ ὀρχήστρα ἀνοίγει μιὰ μεγάλη-μεγάλη μουσικὴ παρένθεση...

Οἱ ὧρες κυλοῦν δίχως κανεὶς νὰ τὶς προσέχῃ... Κανεὶς δὲν σκέφτεται ἄλλο τίποτε ἐκτὸς ἀπ' ὅσα βλέπει καὶ ζῇ, μέσα στὴν ὄμορφα στολισμένη σάλλα τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς. Ὅσπου καὶ πάλι τὸ χορευτικὸ πανδαιμόνιο διακόπτει ἕνας ἀκόμα θαυμάσιος καλλιτέχνης : ὁ ὑπέροχος κανσονετίστας Νῖκος Τσακίρης, ποὺ ἐπίσης καταχειροκροτεῖται. Τώρα ἡ ὀρχήστρα παίζει δημοτικοὺς σκοπούς... Τεράστιοι κύκλοι ἀνοίγονται στὴ μέση, καὶ ξεσπᾷ ἕνα τρικούβερτο Ἑλληνικὸ γλέντι... Χορεύουν ὅλοι, παραδομένοι ὁλόκληροι στὸ ἀνέλπιστο ἐτοῦτο κέφι ποὺ ἀντάμωσαν κοντά μας, γοητευμένοι μὲ ὅλα καὶ μὲ ὅλους...

Καὶ ἐνῷ προσφέρονται φροῦτα καὶ γλυκίσματα, κάνει τὴν ἐμφάνισή του ὁ πιὸ ἀγαπημένος μας ἀνάμεσα στοὺς πιὸ ἀγαπημένους : ὁ Γιῶργος Λουκᾶς μὲ τὴν κιθάρα του. Ὁ Γιῶργος Λουκᾶς!!! Ὁλόκληρος ὁ ἀστυνομικὸς κόσμος τοῦ ἔχει χαρίσει ὁλόκληρη τὴν ἀγάπη του, γιατὶ πάντα καὶ παντοῦ βρέθηκε κοντά μας ὅποτε τὸν χρειαστήκαμε...

Αὐτὸ τὸ καλόκαρδο παλληκάρι, μὲ τὴ ζεστὴ φωνή, γεμίζει γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ τὴν ἀστυνομικὴ αἴθουσα μὲ μελῳδικοὺς φθόγγους, ποὺ ἔχουν τὴν δύναμη ν' ἀναστήσουν καὶ νεκροὺς ἀκόμα...

Ὁ Γιῶργος Λουκᾶς τραγουδᾷ χορευτικὰ τραγούδια... Τὰ ζευγάρια πάλι σφιχταγγαλιάζονται, καὶ τὸ πολύτιμο αὐτὸ μουσικὸ κοκτέϊλ τραγουδᾷ ὥρα πολλή...

Ἡ ὀρχήστρα ὕστερα συνεχίζει τὸ γλέντι...

Καὶ μετὰ μιὰ ἀνέλπιστη καλλιτεχνικὴ ἀτραξιόν... Ἐμφανίζεται στὸ μικρόφωνο ὁ Τᾶσσος Γκότσης, καὶ ἐπὶ μισὴ ὥρα τραντάζεται ἡ αἴθουσα ἀπὸ αὐθόρμητα γέλια, καὶ ζωηρὰ χειροκροτήματα.

Εἶναι ἡ μόνη φορὰ ποὺ εἶδα τὸν Δ/ντή μας, τὸν κ. Ἀρχιμανδρίτη καθισμένο...

Ἀπὸ πολλὲς μέρες τώρα ἔχει δώσει ὁλόκληρο τὸν ἑαυτό του γιὰ τὴν καλύτερη ἐπιτυχία αὐτῆς τῆς ὄμορφης γιορτῆς... Στόλισε, ἐπίβλεψε, ἐργάστηκε προσωπικά, τακτοποίησε τὰ πάντα... Ἀκούραστος καὶ μὲ τὴν μοναδικὴ ἐπιθυμία νὰ προσφέρῃ στοὺς καλεσμένους του κάτι ξεχωριστὰ διαλεχτό, μόχθησε καὶ κοπίασε γιὰ νὰ δημιουργήσῃ ὅ,τι βλέπετε καὶ ἀκοῦτε... Δημιούργησε ἕνα Πασχαλινὸ τραπέζι, ποὺ ὅσοι τὸ ἔζησαν ἀπὸ κοντὰ θὰ τὸ θυμοῦνται ἀσφαλῶς γιὰ πολλὰ χρόνια...

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ὁ κόκκινος Δεκέμβρης, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'(συνέχεια).... 4599

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Τὸ ρολόγι, παιγνίδι μὲ τὸ χρόνο, ἀπὸ τὸ βιβλίο «Ἡ χώρα μὲ τὶς γαλανὲς λίμνες», τοῦ κ. Μ. Στασινοπούλου, Πρυτάνεως τῆς Παντείου Σχολῆς καὶ Συμβούλου τῆς Ἐπικρατείας..... 4601

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ρήγας Φεραῖος, ἐπὶ τῇ 200ῃ ἐπετείῳ τῆς γεννήσεώς του, ὑπὸ τοῦ τ. Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Ν. Κίννα..... 4616

ΨΥΧΟΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ

Ὁμιλοῦν οἱ πεθαμένοι ἢ ἡ ψυχὴ τῶν ζωντανῶν ἀνθρώπων; ὑπὸ κ. Ἀγγέλου Τανάγρα, προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν..... 4617

ΤΡΟΧΑΙΑ ΚΙΝΗΣΙΣ

Οἰνόπνευμα καὶ αὐτοκίνητο, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'..... 4622

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Τὸ μαγνητόφωνο προδίδει..., ὑπὸ Ἀλεξ. Κροκίδη, Ἀστυνόμου Β'..... 4625

ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΩΜΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ρούμελη, ὑπὸ κ. Ἰωάννου Ράϊκου, Ὑπαστυνόμου Β'..... 4627

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Ἔγκλημα καὶ Ἀστυνομία, ὑπὸ κ. Antony Martienssen, κατὰ μετάφρασιν κ. Χρ. Πατσούρη, Ὑπαστυνόμου Α' (συνέχεια)..... 4628

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Διαρρήξεις χρηματοκιβωτίων, ὑπὸ κ. F. Englaar, κατὰ μετάφρασιν κ. Ἀλεξάνδρου Πισσᾶ, ἀστυφύλακος..... 4631

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

Πάσχα στὴν Ἀστυνομικὴ Σχολή, ὑπὸ κ. Σπύρου Πηλοῦ, Ἀρχιφύλακος..... 4633

ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΙΔΕΩΝ

Τὸ ζητούμενον ἀλωτόν, ἐκφεύγει δὲ τὸ ἀμελούμενον, ὑπὸ κ. Ἰωάννου Ράϊκου, Ὑπαστυνόμου Β'..... 4644

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ..... 4646

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (τηλ. 52-512)

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Ἐκυκλοφόρησεν ἡ «ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ» τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Α' κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου ἐκ σελίδων 552 μετὰ 217 εἰκόνων.

Περιλαμβάνει ὅλα τὰ θέματα τῆς Ἐπιστημονικῆς καὶ Τεχνικῆς Ἀστυνομίας, εἰς τρόπον ὥστε νὰ καθίσταται ἀπαραίτητον βοήθημα καὶ ὁδηγὸς διὰ πάντα ἀστυνομικόν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Ἐπιστημονικὴ Ἀστυνομία—Ὀργάνωσις τῶν Ὑπηρεσιῶν Ἀσφαλείας καὶ μεθοδικότης ἐνεργείας.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐπιστημονικὴ ἀνάκρισις

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Κατηγορίαι ἐγκληματιῶν—Τρόποι διαπράξεως ἀδικημάτων.

(ΣΕΛΙΔΕΣ 552)